

La visita més llarga de tot el pontificat esdevé profecia

Joan Pau II a Polònia: el viatge de la llibertat

Tretze són els dies que Joan Pau II ha estat a Polònia visitant les més de 40 diòcesis poloneses. En aquesta nova peregrinació, que corona els seus vint anys de pontificat, ha celebrat onze misses, dues cerimònies de beatificació i ha pronunciat 30 discursos. En el moment de tancar aquesta edició, el Papa iniciava la recta final del seu viatge. La seva presència no ha estat nostàlgica, sinó de preparació d'un nou futur: el futur d'una Polònia pròspera però arrelada en l'amor de Déu, on els que més tenen estan disposats a donar amb generositat. I on mantenir viva la flama dels màrtirs, com Maximilià Kolbe, ens fa arribar el missatge que l'amor de Déu és la força més gran en la Terra.

Pàgina 8

Els kosovars del Maresme no poden oblidar l'infern

Foto: Josep Masip

La pau ha arribat a Kosovo. No obstant això, els 275 albanokosovars refugiats que es troben a la comarca del Maresme des del mes de maig recelaran de ben segur de la retirada de les tropes sèrbies fins que aquest procés no s'hagi consolidat del tot. Mentre les forces internacionals decideixen el futur del seu país, una cinquantena de kosovars ja fa setmanes

que han començat a integrar-se a la vida de Calella i la resta es troba provisionalment a l'antic seminari de la Conreria de Tiana, atesos per la Creu Roja. Testimonis de primera mà. Confessions en veu baixa. Tristesa. Nostàlgia. Reconstruir la vida. Oblidar l'infern?

Pàg. 26-27

Sud-àfrica trenca la roda de l'odi i la violència

Sud-àfrica va celebrar eleccions democràtiques el 2 de juny passat, i va confirmar que el sistema democràtic també funciona de manera prou acceptable pel que fa a les llibertats i als drets humans fora del context del món occidental. En aquest número de *Catalunya Cristiana*

analitzem els resultats de les eleccions i la valuosa aportació de Desmond Tutu en la comissió de la Veritat i la Reconciliació, i oferim una entrevista al missioner combonià Jaume Calvera, que ha viscut vuit anys a Sud-àfrica.

Pàg. 3, 5 i 6

Càritas denuncia l'augment de la pobresa

El 3 de juny Càritas diocesana de Barcelona va presentar la seva memòria del 1998 coincidint amb la diada del Corpus. El balanç no va ser gaire positiu: la pobresa es cronifica, paradoxalment, en un moment en què la societat del benes-

tar, segons alguns, va cada vegada millor. El segment de població que acut a Càritas a demanar ajuda cada vegada és més jove i està per sota dels 45 anys.

Pàg. 17

Sumari

Corpus: tradició des del segle XIV

Certamen literari de l'Acadèmia Mariana

Pàg 28 X Trobada de Barcelona sobre conflictes armats

Pàg 29 Harmonització entre les esferes familiar i laboral

Pàg 30 Mora Mas reafirma l'autenticitat del Sant Sudari

Editorial

Kosovo i el compromís per la pau

Sembla que per fi parlem d'una pau possible a Kosovo. Aquesta és una notícia molt esperada. Molta gent ha volgut aportar el seu gra de sorra perquè això fos possible. I també molta gent ha aportat les seves pregàries. Les energies de pau que s'han mobilitzat han estat molt grans. Encara que la major part dels *mass media* informaven sobre les energies de guerra. I és que la guerra és una realitat tangible, un fet que no pot passar desapercebut per als mitjans de comunicació. Mentre que la pau és una realitat més subtil, més intangible i fora dels esforços diplomàtics visibles entre bastidors, no és tan senzill convertir-la en notícia.

De totes totes, les iniciatives de pau que s'han dut a terme han estat, són, fonamentals.

Reflexionem, però, sobre dos dels aspectes que han intervingut en aquesta terrible guerra de Kosovo. D'una banda, tenim els pacifistes —als quals alguns han titllat d'ingenus— que han fet i fan aportacions importants pel que fa a la resolució de conflictes. Perquè no podem oblidar la multitud de propostes d'actuació concretes i rigoroses que elaboren. Qui no té present la Conferència Internacional per la Pau celebrada a l'Haia, fa poques setmanes, on més de 10.000 persones i representants de 1.000 ONG de tot el món es van reunir per aconseguir edificar el dret a la pau i evitar i eradicar les guerres? Personalitats com Desmond Tutu, Jody Williams o Kofi Annan van participar-hi.

De l'altra, s'ha tancat el cicle de Milosevic, que ha perdut el somni de la gran Sèrbia i ha hagut d'acceptar la derrota. Primer a Eslovènia, després a Croàcia, a Bòsnia i a Kosovo. El seu futur és incert. Però també és incert el futur de Iugoslàvia. Ara més que mai cal treballar per la pau. Perquè ara comença un altre capítol de la història, el retorn dels refugiats, afrontar el fet de trobar-se sense casa, sense res. Sentir les profundes ferides, físiques, psíquiques, morals i espirituals que porten a sobre uns països destruïts sense diners, una població marcada per la ira i la tristesa. I enmig de tot això, Europa, les Nacions Unides i l'OTAN.

És temps de redefinir les polítiques de seguretat a Europa, sense oblidar-nos de la resta del món. És temps d'impulsar el Tribunal Penal Internacional. És temps de crear mecanismes perquè els dictadors de torn no puguin jugar amb els ciutadans d'aquest planeta nostre. És temps de pregar, i molt, perquè la quantitat de voluntaris i d'entitats d'Església o no (però ara mateix pensem en Càritas o en el Servei Jesuïta a Refugiats (SJR) que realitzen una tasca extraordinària) puguin desenvolupar la seva feina en condicions, i els ferits d'aquesta guerra puguin sentir la mà de la solidaritat, la mà de Déu.

Comença una altra etapa: creure que és possible que la pau i els drets humans són prioritats polítiques i prioritats de la nostra consciència com a cristians que som. És l'hora de fer que el proper mil·lenni sigui millor: el mil·lenni de la pau.

Sumari

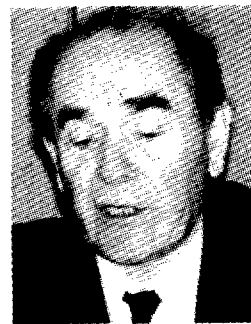
20

Corpus: tradició des del segle XIV

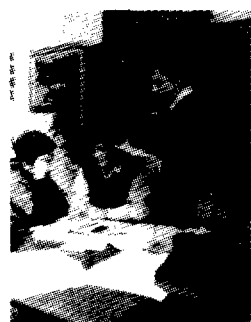
23

Certamen literari de l'Acadèmia Mariana

28

X Trobada de Barcelona sobre conflictes armats

29

Harmonització entre les esferes familiar i laboral

30

Mora Mas reafirma l'autenticitat del Sant Sudari

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Manuela Vázquez, MADRID; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronati i Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Sud-àfrica: èxits polítics, fracassos econòmics

L'Estat més poderós de l'Àfrica negra va celebrar eleccions democràtiques el dia 2 de juny passat, i va confirmar que el sistema democràtic també funciona de manera prou acceptable pel que fa a les llibertats i als drets humans fora del context del món occidental. Parlem de Sud-àfrica, on el carismàtic president Nelson Mandela, que va aconseguir amb la seva llarga lluita posar fi al règim racista de l'apartheid, deixa el poder a mans del seu successor, el fins ara vicepresident Thabo Mbeki.

Els comicis van confirmar i ampliar la victòria indiscutible del Congrés Nacional Africà (66% dels vots i 266 escons del total de 400 del parlament), el partit de la majoria negra que va ser la punta de llança en la lluita contra la discriminació racial. El Partit Nacional, que durant quaranta anys va governar el país i va mantenir el poder en mans de la minoria blanca, s'ha ensorrat i ha passat del 20% de les primeres eleccions democràtiques del 1994 a l'actual 7% (28 escons). Com a primer partit de l'oposició ha sorgit el Partit Democràtic, liberal i dels blancs, que denunciant la corrupció, la violència i la inseguretat, ha tret el 9,5% dels vots (38 escons). El partit Inkatha, de l'ètnia dels zulus, s'ha quedat amb un 8,6% (34 escons) i l'intent de partit multiracial (blancs i negres junts) anomenat Moviment Democràtic Unit no ha quallat, en treure sols el 3,4% (13 escons).

Mandela i Tutu, grans reconciliadors

Més enllà dels resultats electorals, el balanç polític dels cinc anys de presidència de Nelson Mandela és clarament favorable. La transició del règim de l'apartheid a un règim democràtic i multiracial

s'ha produït sense grans tensions, en gran part mercès a l'habilitat política de Mandela i a la tasca feta per la comissió dita de la Veritat i Reconciliació, dirigida pel cap de l'Església anglicana sud-africana, Desmond Tutu. El temut èxode massiu dels blancs no s'ha produït. No obstant això, persisteixen un seguit de zones d'ombra com les tensions racials, un índex elevat de violència i l'extensió de la corrupció entre les noves classes adinerades negres que han adquirit poder econòmic a partir del poder polític.

En unes declaracions a aquest setmanari el mes de desembre passat, l'arquebisbe i premi Nobel de la Pau 1984, Desmond Tutu, ens deia que «reconèixer la culpa pot implicar, la majoria de les vegades, penediment, i el que vam anomenar "tribunal de la veritat" buscava la reconciliació a partir del reconeixement de la culpa». I afegia: «S'hauria sorprès de veure com els uns demanaven perdó als altres. I com els uns perdonaven als altres. Crec que tots hi hem sortit guanyant. Si més no, hem trencat la roda que alimentava l'odi i la violència.»

Problemes socials i econòmics

El nou règim, però, té un seguit de punts negres en els camps social i econòmic. El més important, sens dubte, és el manteniment de les desigualtats entre blancs i negres. Les xifres estadístiques diuen que hi ha un 29% de la població

negra a l'atur i sols un 4% de la blanca. Els ingressos per persona, de mitjana, varien d'1 a 10 entre negres i blancs. Les tensions socials i racials que genera aquesta situació a mitjà o llarg termini podrien conduir a seriosos problemes polítics i qüestionar els esforços de reconciliació efectuats des

Thabo Mbeki.

del 1994.

El poder econòmic i financer continua a mans dels blancs. La gran majoria del personal qualificat que fa funcionar les empreses, l'ensenyament i la sanitat són blancs. La política practicada per Mandela ha estat d'una gran prudència per evitar que aquesta població marxés del país i el deixés sumit en un caos econòmic i organitzatiu. El context internacional tampoc no hi ha ajudat ja que la crisi asiàtica i la caiguda dels preus de les matèries primeres que exporta el país als mercats internacionals han fet que el creixement econòmic anual previst del 6% es quedés en un escanyolit 2%, un índex insuficient per permetre crear prou llocs de treball per als 450.000 joves que cada any arriben a buscar feina.

El nou capitalisme negre

En el camp social, tanmateix, els últims cinc anys han permès uns avenços importants. El govern ha destinat els diners necessaris per fer créixer un 10% el nombre de nens escolaritzats, perquè es passés d'un 36% a un 59% de la població amb accés a l'electricitat i perquè un milió més de persones, sobretot de les zones rurals, tinguessin aigua potable. També s'ha potenciat des del govern un capitalisme negre, la creació o l'ampliació d'una nova classe d'empresaris negres que s'ha

sumat a la fins ara hegemònica classe dominant blanca. Les empreses dirigides per negres obtenen un tracte preferencial en els contractes d'obres públiques. Impulsats des del poder, els nous empresaris negres estan penetrant en els mons de la banca, la mineria, les telecomunicacions, els mitjans de comunicació. Hi ha sectors de la població blanca que diuen que això és racisme en sentit contrari a l'existent abans del 1994. Les crítiques vénen tant des del partit governamental com des de l'oposició, en el sentit que l'aprofitament del poder polític per obtenir poder econòmic està fent néixer una nova classe

de poderosos que només difereixen dels que hi havia abans en el color de la pell.

El govern, tot i la seva àmplia victòria electoral ho té difícil perquè ha de fer front a les pressions dels negres, que durant tota la seva vida han estat exclosos de tot a causa del racisme dels blancs, i a les pressions dels blancs, que justifiquen la situació existent i els seus privilegis en raó de les seves competències. Les transformacions polítiques que necessita el país s'han d'efectuar amb molta mesura i prudència per tal de no desestabilitzar la situació econòmica. El nou president té davant seu uns reptes força complicats.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

Humor

ASSOCIACIÓ CULTURAL HARMONIA

CURSET D'ESTIU'99

Dies 1, 5, 6 i 8 de juliol

Curs obert a tothom:
estampació de samarretes, llana, seda i tovallola

Preu del curs: 7.000 ptes.

Tels. 934 900 323 - 933 523 350

c/ Marquès de Sentmenat, 26, entl. 1a - 08014 Barcelona
Autobusos: 15, 43, 54, 59. Metro: Plaça del Centre (Línia verda)

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

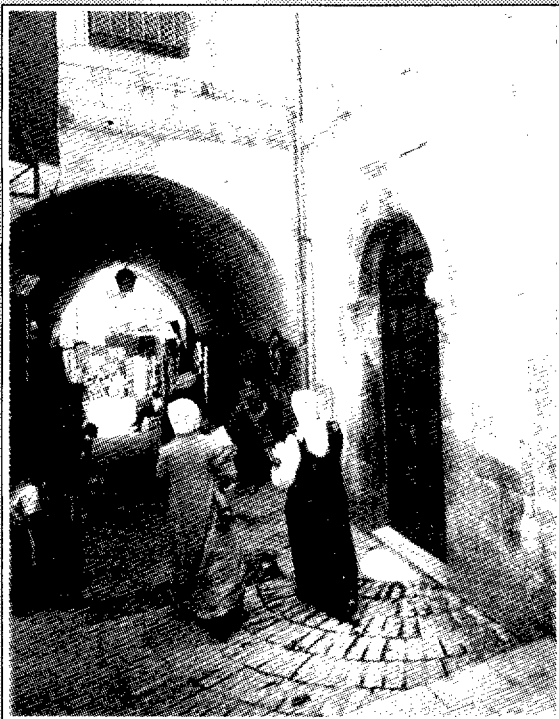

MERCATRAVEL S.A.

«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

Del 2 al 9 d'agost

TERRA SANTA

Una bona manera de
preparar-se per al Jubileu
de l'any 2000

Altres dates:

Del 17 al 24 d'octubre

Del 7 al 14 de novembre

Del 27 de desembre al 3 de gener

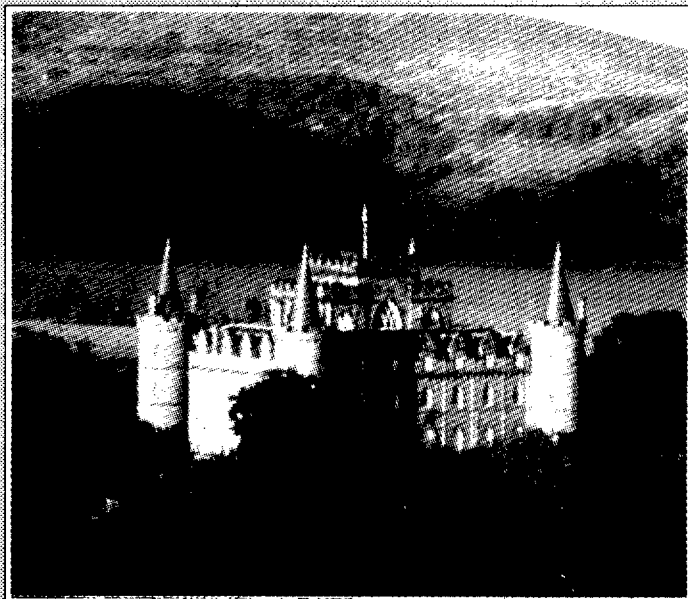
UN INDRET DIFERENT, BEN SINGULAR

Del 2 a l'11 d'agost

ESCÒCIA

Castells i palaus
Rius i cascades
Destil·leries i prats
Trens i ferris
Llacs i muntanyes
Monuments de
tota mena

Un país on amb prou feines
arribà la romanització

DESCOBRIR UN ANTIC IMPERI

De l'1 a l'11 d'octubre

VIATGE AL MARROC

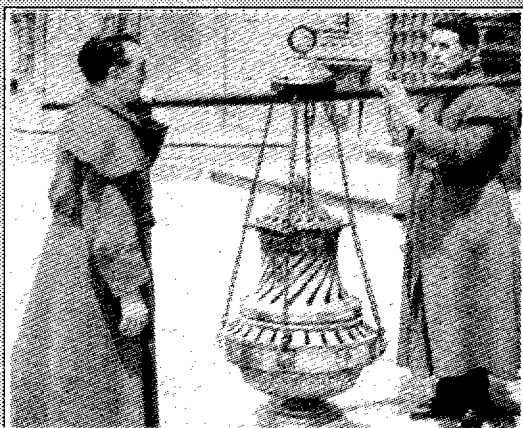
VIATGE A UN PARADÍS

Del 21 de novembre
al 6 de desembre

VIATGE A NOVA ZELANDA

PER LA CULTURA RELIGIOSA I POPULAR

Del 3 al 5 de setembre

PELEGRINATGE A SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA

amb motiu de l'Any Sant compostel·là

DEMANEU INFORMACIÓ, per telèfon, per correu o bé personalment a AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

*Resultats del
sorteig 1999*

1r premi **64.045**

2n premi **09.945**

3r premi **25.751**

Premi especial de portada: **1.151**

Moltes gràcies per la vostra col·laboració

església en el món

«L'Església ha de ser profètica i estar al costat dels oprimits»

■ Entrevista al P. Jaume Calvera, missioner combonià

El P. Calvera ha viscut vuit anys al Transvaal, a la zona nord de Sud-àfrica, i ha estat testimoni de primera mà de l'apartheid i la seva caiguda. Va decidir fer-se missioner des-

prés de ser membre actiu d'un grup de joves de la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Barcelona: «Vaig decidir la meua vocació missionera, descobrint que Crist em demanava

que deixés la meua casa, la meua família, els meus amics i marxés arreu del món per fer-lo present enmig de les situacions de pobresa i d'injustícia.»

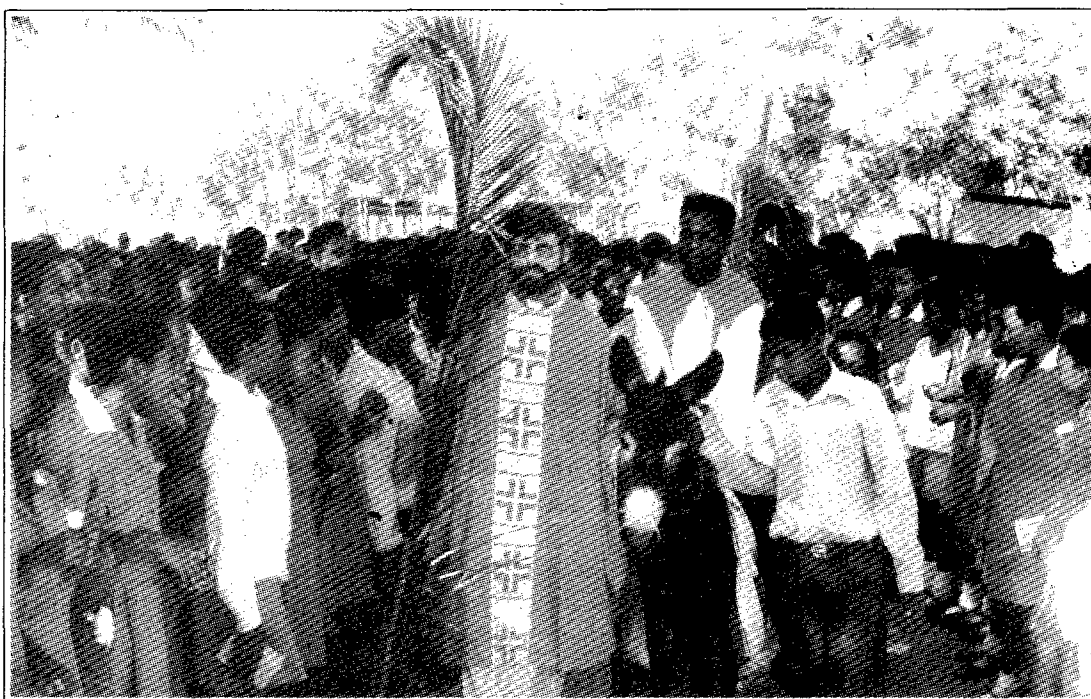
—Com ha viscut el racisme a Sud-àfrica?

—Quan vaig arribar a Sud-àfrica el 1986 el racisme estava en un dels seus moments més forts. Eren els últims anys de l'apartheid i les postures dels governs s'anaven radicalitzant, s'imposava la força amb una policia molt repressiva que feia detencions a dojo. S'havia declarat l'estat d'emergència permanent i això implicava que qualsevol policia o soldat —la policia i l'exèrcit s'havien unit— podia efectuar detencions indiscriminades sense cap ordre judicial. Amb l'excusa d'imposar la *law and order* —lleï i ordre— actuaven impunement. Fins i tot, existia el Ministeri de la Llei i l'Ordre al capdavant del qual hi havia Adriaan Flock del gabinet del president P.W. Botha.

Les presons estaven plenes i moltes vegades la meitat dels detinguts eren menors d'edat. S'arrestaven persones sense ordre judicial, no tenien dret a judici; la família no sabia a quina presó eren. La situació era insuportable per a la població negra i per evitar que es defensessin es van prohibir els principals partits polítics, entre ells el Congrés Nacional Africà (CNA).

—Recorda alguna detenció que l'impressionés especialment?

—Sí, la detenció el 12 de juny del 1986 del secretari de la Conferència Episcopal de l'Església catòlica a Sud-àfrica, Smangalis Mkhathshwa, que també era rector d'una parròquia. Entre altres coses, l'acusaven de formació de grups il·legals i de guardar armes. L'endemà van sortir fotografies als diaris on es veien armes amagades al sagrari. Tot era fals, eren fusells que la policia havia posat allà per implicar-lo. El P. Mkhathshwa em va explicar la seva detenció personalment. El van tenir tres mesos tancat a la presó i una vegada el van torturar durant 36 hores aplicant-li elèctrodes als testicles. La premsa es va assabentar d'aquest fet perquè va haver-hi una filtració. Aleshores, l'arquebisbe de Pretòria de l'Església catòlica, un sud-africà blanc, molt bona persona, va pressionar per poder entrar a la presó. Va entrevistar-se amb el detingut i

Diumenge de Rams a la missió.

després va explicar les condicions en què estava. El secretari de la conferència no s'aguantava dret, el tenien sense menjar ni beure i amb els ulls tapats. El bisbe va intentar escampar aquest fet a través de la premsa internacional. Va ser un dels casos més sonats de tortura a una persona coneguda, perquè a part del terrible delicte que és torturar una persona, ell era negre i representava un col·lectiu molt gran i molt important com a secretari general de la Conferència Episcopal. Aquest fet va arribar a Roma i es va estendre per tot arreu.

—L'Església catòlica va ser, per tant, durament perseguida?

—Sí. Per exemple, en un atemptat el 12 d'octubre del 1988 va saltar pels aires l'edifici de la Conferència Episcopal. Sortosament no va haver-hi víctimes. Temps després es va provar que la policia havia posat una bomba, perquè els culpables ho han confessat. Aquest era un altre atac claríssim del govern blanc de Pretòria contra l'Església catòlica, perquè era un enemic que feia mal, amb la seva presència, i amb la denúncia constant de violacions dels drets humans. L'Església a Sud-àfrica va començar a ser perseguida durament. Molts sacerdots i monges van ser detinguts, van estar molt de temps a la presó o van ser deportats. La policia en-

trava a escorcollar les cases de religiosos i religioses a mitjanit sense cap ordre judicial. A nosaltres també ens van entrar a escorcollar tota la missió.

—L'Església es va mantenir ferma?

—L'Església era en aquests moments un enemic del goven de l'apartheid i va ser valenta, i ho dic amb una certa alegria, perquè sense oblidar el mal físic i moral que van patir molts dels seus membres que van ser torturats o morts, va saber ser profètica. Avui dia fa falta que l'Església sigui profètica i evangèlica i que prengui postures molt clares a favor dels oprimits. Personalment, em trobava molt bé en una Església que reclama justícia, encara que això posi en perill els seus membres.

—Com és la regió del Transvaal?

—És una zona plenament rural a uns 320 quilòmetres de Pretòria. La nostra missió es diu Glenn Cowie. Glenn vol dir

vall i Cowie era el nom de la filla d'uns antics pobladors irlandesos que havien arribat allà a inicis de segle. Aquesta part de Sud-àfrica és semidesèrtica. Només amb les pluges de l'estiu es pot cultivar una mica de blat de moro, ja que amb la sequera és impossible cultivar-hi res. Hi ha moltes zones de pedra on no es pot conrear. Les zones més pobres, durant l'apartheid, s'havien declarat zones de reserva per als negres, mentre que les zones més riques eren per als blancs.

—De què viuen?

—D'una economia de subsistència. Se sobreviu del poc que es conrea al voltant de les cases. Tots els homes han d'emigrar a les mines, o a les grans ciutats a treballar, llevat que tinguin el privilegi de tenir algun petit negoci o de ser mestres. Per aquesta raó, les famí-

lies queden desfetes, trencades. Això també és un atemptat contra un grup humà com el poble africà que té el sistema de clan, de família, tan fort. Això els ha desmuntat aquesta idea de clan familiar, amb l'home que viu fora i passa mesos lluny de la família. S'ha provocat una emigració forta dins de la mateixa nació, ja que a les zones pobres com la nostra existeixen poques possibilitats de treball perquè les indústries s'han concentrat a prop de les grans ciutats, i les controlen els blancs perquè les zones riques i desenvolupades, continuen a les seves mans des de l'apartheid.

—Les dones que viuen a prop de la missió en què treballen?

—Porten l'economia domèstica que inclou les feines de la casa i també les de llaurar al voltant de la casa. D'altra banda,

(continua a la pàg. 6)

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

Llar-residència amb totes les prestacions: ambient familiar, cuina pròpia, pis molt ben condicionat i, el més important, un **tracte humà autèntic**.

Si desitgeu una llar-residència per a grans **persones** grans, no dubteu a posar-vos en contacte amb:

Associació Prudenci Miralles per a Ancians

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona - Tel. 932 681 867

(Ve de la pàg. 5)

estan sortint moltes iniciatives de petits tallers i cooperatives, on l'Església hi estem molt ficats. Hi ha grups de mares que s'ajunten per muntar una guarderia, un taller de costura, o un taller de treballs manuals. Això està creant una nova economia de subsistència.

—Sud-àfrica és un país ric?

—La gent té un nivell de vida més alt que molts països d'Àfrica. El gran escàndol és que la riquesa que hi ha a Sud-àfrica —immensa, comparada amb altres nacions— estigui tan mal repartida. Que en un país que té el 50% de l'or del món, diamants i infinitat de minerals molt valorats, hi hagi tanta gent pobre és escandalós. D'altra banda, els blancs tenen camps d'on poden treure tres collites l'any, i el peix i la carn són exquisits.

—L'ambició va ser una de les causes de l'apartheid?

—El mal repartiment de la riquesa va ser, en la meua opinió, una de les fonts de l'origen de l'apartheid. L'ambició dels blancs, d'acumular i de controlar aquesta immensa riquesa i de desposseir de tot els negres va ser-ne una de les principals causes. Per aquest motiu, els blancs van fer unes lleis tan descaradament clares amb les quals van robar terres i el dret de tenir propietats als negres i els van obligar a ser els seus treballadors. Amb les lleis de l'apartheid els blancs van tenir el camí lliure per controlar el país. Tot i el mal que van fer, quan el 1994 s'aconsegueix desmantellar l'apartheid, els seus partidaris diuen que només s'ha aconseguit aplicar un 40% del que havia de ser un estat fomentat per l'apartheid. Hauria estat terrible si s'hagués pogut arribar a aplicar tot el que els ideòlegs de l'apartheid havien plantejat als anys cinquanta o seixanta.

—La situació a Sud-àfrica ha millorat considerablement des de la caiguda de l'apartheid?

—Ja fa quatre anys que he tornat de Sud-àfrica, però crec que la situació ha canviat molt positivament. L'apartheid era la llei que organitzava la convivència d'aquest país i era el racisme institucionalitzat, fet llei. Aquí a Catalunya una persona escull si és o no racista, allà entre cometes era una obligació ser racista, les lleis t'ho imposaven. Això per fi s'ha acabat, i ara Sud-àfrica té una constitució que empara tothom. Hi ha un president negre, Thabo Mbeki, que representa la gran majoria de la població. A Sud-àfrica el 74% de la població total és negra; un 13%, blanca; un 9%, mestissa, i un 3% índia.

—Què va fer per redreçar el país el govern de Nelson Mandela?

—Grans esforços per millorar l'economia i els llocs de treball. L'habitatge i construir milers de cases era un dels objectius que s'havia fixat el govern de Mandela i s'ha acomplert, tot i que això representava construir unes 350 cases per

dia, un sistema de cases prefabricades. Eren casetes petites i molt senzilles.

Una altra cosa molt interessant és que s'ha creat la *Justice and Truth Commission*, que és una comissió que l'únic que pretén és arribar al fons, a la veritat de les injus-

Bateig a Glenn Cowie.

tícies comeses durant l'apartheid. La presideix el Nobel de la Pau Desmond Tutu, arquebisbe anglicà, i està integrada per gent d'Església i d'ONG. És una comissió que l'únic que pretén és aclarir les coses, no té cap capacitat per poder sentenciar ni condemnar ni imposar cap pena. Quan la persona que tenen al davant reconeix que ha fet un determinat delicte, el treball de la comissió es dona per acabat, sense condemnar ningú. Això no vol dir, però, que tribunals civils no ho facin. Aquesta comissió ha fet comparèixer Winnie Mandela.

—Winnie Mandela és culpable dels crims que se li imputen?

—Sí, ja que va cometre actes criminals durant l'apartheid. Winnie va formar un club de futbol i en realitat era la tapadora per a altres activitats amb una certa violència contra la policia o grups de persones afins al govern de l'apartheid. Sembla que alguns policies infiltrats en aquest club ella els havia fet torturar o fins i tot matar i això s'ha provat encara que ella no ho hagi reconegut.

—Nelson Mandela ho sabia?

—Crec que no n'estava massa assabentat, que no sabia la gravetat dels fets a què havia arribat la seva dona. Has de pensar que Mandela va passar 27 anys a la presó, i en tots aquests anys sembla que a ella només li permetien anar-lo a veure dos cops l'any, i en aquestes entrevistes no tenien cap tipus de privacitat, com hi ha en el nostre país quan un cònjuge visita l'altre a la presó.

Després de 27 anys vivint en aquesta situació, m'imagino que l'amor i els vincles afectius es trenquen. Fins tot, Winnie Mandela havia tingut un fill amb un altre home. Mandela estava disposat a perdonar-li això i a acceptar-la. De fet, quan va sortir de la presó se'n va anar a Soweto amb la seva dona i la va portar a les visites que va fer arreu del món. Soweto era un lloc representatiu ja que Soweto (South West Town) és una ciutat artificial que

van fer els blancs per emmagatzemar els negres.

Però Mandela en conèixer què havia fet la seva dona no va poder continuar al seu costat. Recordo que va sortir a la televisió i va dir: «Em veig obligat a

separar-me de la meua estranya dona.» Mandela havia lluitat de jove, abans d'estar a la presó, contra l'apartheid, posant per exemple bombes als pals que portaven l'electricitat a Johannesburg, però no va atemptar mai contra la vida de persones. Mandela va sortir de la presó amb talla per ser un gran estadista i cap d'Estat, i va ser escollit president en les primeres eleccions lliures.

Mandela i Winnie es van separar i tot i això ell li va donar el càrrec de vicemi-

«Em trobava molt bé en una Església que reclama justícia tot i que posi en perill els seus membres»

nistra de Cultura, encara que després, a causa d'unes irregularitats, la va destituir i això li va costar un disgust amb els membres del Parlament. És curiós que Winnie, tot i ser una persona problemàtica, és molt carismàtica i té un sector de la societat que li dona suport i per això segueix al CNA.

Mandela ha refet la seva vida al costat de la vídua de Chesano, antic president de Moçambic, que va morir quan el seu avió sobrevolava Sud-àfrica i segons s'ha dit un míssil que es va disparar accidentalment el va abatere.

—El racisme encara és viu a Sud-àfrica?

—En molts aspectes sí, perquè el racisme ha estat institucionalitzat durant quaranta anys i és molt difícil que amb unes eleccions democràtiques quedi es-

borrat. Hi ha molta gent que en el cor encara hi té actituds racistes. La població encara està bastant dividida en aquest sentit es vulgui o no. Hi ha un índex de criminalitat i de violència molt fort. S'ha d'insistir més en el tema de la reconciliació nacional per poder viure negres i blancs junts.

—Quin futur li espera, a Sud-àfrica?

—Hi ha molta atenció posada a Sud-àfrica perquè pugui ser un model de referència per a la resta de països d'Àfrica. Però, la riquesa que té Sud-àfrica, la personalitat d'un Mandela, la història d'un CNA, no la tenen altres països. Per a mi, el futur radica en el fet de si Sud-àfrica sabrà fer el pas cap a una democratització, una modernització econòmica i política i a la vegada sabrà conservar la riquesa de la tradició africana.

S'ha d'evitar que les empreses mine- res americanes, que són les més grans, com per exemple l'*American Company* instaurin valors nord-americans, com es- tant fent. Els americans també aprofiten la televisió sud-africana per oferir un model de vida americà. Amb les poques televisions que hi havia a la zona de la missió, i que funcionaven amb bateries de cotxe, la gent veia sèries nord-americanes que són del tot descafeïnades, sense va- lors, on els personatges es passen el dia rient, ningú no treballa, tenen els cotxes que volen, un munt de diners i s'ajunten i se separen com si res.

—Quina tasca fan els combonians a la missió?

—Érem set germans combonians, provinents d'Itàlia, Alemanya, Portugal i Catalunya. Treballàvem en tasques de pastoral com en qualsevol altra parròquia. Teníem un grup de joves, catecumenats, preparació del baptisme, presidíem enteraments, celebràvem el Nadal, etc. Teníem un equip de 22 persones homes i dones que ens ajudaven en els funerals, perquè nosaltres no podíem presidir-los tots. A Sud-àfrica és tradició que s'enterrin els dissabtes, els funerals duren moltes ho- res, i moltes vegades tenim oficis molt lluny uns dels altres. Els funerals comen- cen divendres a la tarda i acaben dissabte a la tarda, es vetlla el mort, després es fan cants i discursos i una eucaristia.

—Com valoraria la seva feina?

—A part de donar un testimoni de fe, també col·laborem en aspectes crucials com la construcció de guarderies, dispen- sariis, etc. A la missió tenim un hort on cultivem verdura i ensenyem les tasques del camp a diverses persones. També te- nim un molí, un taller de mecànica i una fusteria on es fan tot tipus de cadires, taules molt senzilles i caixes de mort molt barates. Els combonians fem molta acti- vitat pastoral i social. Som més que una ONG ja que a més a més d'anunciar Jesucrist, vivim a Sud-àfrica i pretenem ser un més entre els seus habitants. El vincle principal per portar l'Evangelí pas- sa per conèixer i estimar la cultura dels sud-africans. Nosaltres aprenem la seva llengua, la sutu, ja que tot i que molts entenen l'anglès és important parlar-la perquè és un signe d'identitat per a ells i un fet que ens ajuda a integrar-nos.

Marta Puyol

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

BISBATS
DE CATALUNYA

Gràcies

Polònia

Joan Pau II, profeta de la nova Polònia

■ El Sant Pare fa el viatge més llarg del seu pontificat

VARSÒVIA.— Tretze són els dies que Joan Pau II ha estat a Polònia i ha visitat les més de 40 diòcesis poloneses. En aquest nou pelegrinatge, que corona els seus vint anys de pontificat, ha celebrat onze misses, dues cerimònies de beatificació i ha pronunciat 30 discursos. En el moment de tancar aquesta edició, el Papa iniciava la recta final del seu viatge.

El tema que ha centrat la trobada del Papa amb els seus compatriotes ha estat «Déu és amor», en sintonia amb el tercer any de preparació per al Jubileu del 2000. Danzig va ser la primera presa de contacte amb la seva terra natal. En aquesta ciutat del Bàltic unes 800 mil persones van participar en la primera missa que va celebrar a Polònia. En presència de l'antic president polonès, Lech Walesa, Joan Pau II va reconèixer que Solidarnosc «va obrir la porta de la llibertat als països esclavitzats pel sistema totalitari, va enderrocar el mur de Berlín i va contribuir a la unitat de l'Europa dividida des de la II Guerra Mundial».

Però Wojtyla no volia que el seu viatge fos una cosa nostàlgica. Va anar a Polònia per proposar un futur nou: «No hi ha felicitat, no hi ha futur per a l'home i la nació sense amor, sense aquest amor que perdona, tot i que no oblidi, que es preocupa per la desgràcia aliena, que no busca el seu profit, que es posa al servei i està disposat a donar amb generositat.» Joan Pau II va explicar que l'amor del Pare s'ha de convertir en un projecte social: «Avui el món i Polònia necessiten homes amb un cor molt gran, que beneixin i que no maleixin. No és possible construir el futur sense referir-se a la font de l'amor, que és Déu.»

Els polonesos van respondre al Pontífex amb nombroses mostres d'afecte i la

televisió va oferir en directe cada hora els esdeveniments públics presidits pel Sant Pare.

«Bojos de Déu»

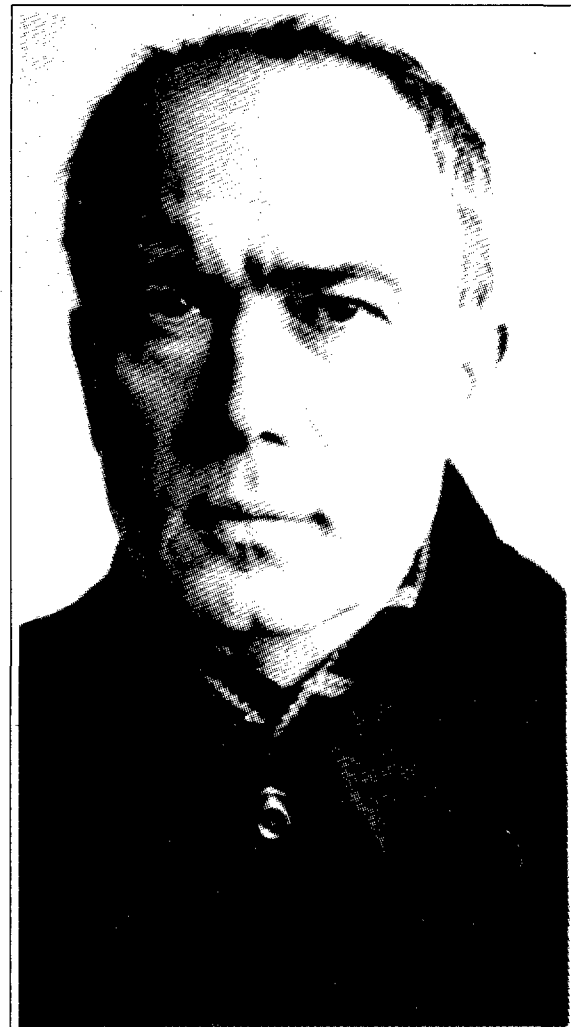
Un punt important en l'agenda papal va ser la beatificació de 108 màrtirs de la II Guerra Mundial, alguns dels quals van donar la vida per salvar els jueus de la persecució nazi, el record de les víctimes de l'holocaust i del règim comunista. Particularment, el Papa va recordar els sacerdots víctimes del nazisme, com Maximilià Kolbe: «Si avui recordem aquests sacerdots màrtirs és perquè la nostra generació va escoltar de la seva boca la paraula de Déu i gràcies al seu sacrifici va experimentar la seva potència.» També va recordar, en una Eucaristia, els màrtirs de tots els temps: «Sovint són màrtirs els noms dels quals desconexem, una mena de "soldats desconeguts" de la gran causa de Déu. Van donar testimoni de fidelitat a Crist, tot i el martiri que van patir que causa horror per la seva crueltat. El món necessita aquests "bojos de Déu".» A més, no va voler oblidar els màrtirs dels nostres dies com les mares que s'ofereixen en sacrifici pels seus fills o els creients que han hagut d'afrontar proves molt dures per defensar el dret a la llibertat religiosa i de consciència.

Joan Pau II també es va reunir amb els rectors i els professors universitaris, als quals va parlar de la necessitat de tenir esperança i els va dir que «tan sols el coneixement de Crist ens allibera de la desesperació, perquè en Ell, no només coneixem la nostra misèria, sinó també la nostra grandesa. (...) La vida de l'home no té sentit si no se li revela l'amor. L'home pot estimar perquè abans ha estat estimat per Déu.»

La marató que va fer el Sant Pare el va portar fins a les fronteres amb Rússia, a Elblag, on l'arquebisbe catòlic de Moscou, Mons. Tadeusz Kondrusiewicz, acompanyat d'uns mil fidels, va aprofitar l'avinentsa per saludar el Pontífex i renovar la invitació perquè visiti Rússia.

El lament dels pobres

A la ciutat d'Elk, a la frontera amb Lituània, Joan Pau II va llançar una crida:

Maximilià Kolbe, un «boig de Déu».

«El lament dels pobres exigeix una resposta concreta i generosa de la nostra part.» En aquesta ciutat l'atur arriba al 20%, el doble de la mitjana nacional. En aquests últims anys Polònia ha experimentat un creixement econòmic i això és una cosa que el Pontífex valora, tot i que no oblida que el més important per al desenvolupament d'una societat és la persona. Per tant, no podem oblidar els pobres, els aturats o els refugiats: «El desenvolupament i el progrés econòmic no poden tenir un lloc en perjudici de l'home. El lament dels pobres de tot el món s'aixeca incessantment des d'aquesta terra i arriba a Déu.»

L'escala a Elk es va convertir en una oportunitat per confirmar l'opció preferencial de l'Església pels pobres, «una voluntat real i perseverant d'actuar a favor del bé dels més necessitats». També va assenyalar que «el pobre d'esperit és aquell disposat a utilitzar amb generositat la seva riquesa a favor de qui ho necessita».

Durant les dues setmanes de visita, el Papa va dedicar un dia i mig a descansar a l'antic monestir de Wigry, un poble petit situat al costat de la frontera lituana, on Karol Wojtyla feia els seus recessos i les vacances. (Zenit)

Si has retallat les receptes de la tieta Montserrat, ara et regalem una carpeta perquè les puguis guardar.

Envia 225 ptes. en segells de correus, indicant el nom i el domicili, i te l'enviarem a casa, o vine a buscar-la a les nostres oficines:

Catalunya Cristiana
c/ Puiggarí, 5
08014 Barcelona

De dilluns a divendres de
9.00 a 14.00 i de 15.00 a 17.00.
Promoció fins a final d'existències.
Es donarà una carpeta per persona.

Espanya

Signe de caritat

■ La diòcesi de Toledo construirà un centre per a malalts de sida

TOLEDO.— El Consell Presbiteral ha proposat com a «signe de caritat» de cara al Jubileu del 2000, i com a resposta a la crida del Papa, la construcció d'un Centre d'Emergència Social per a malalts de sida. Segons Càritas diocesana de Toledo, «som conscients que els malalts són rebutjats socialment per moltes persones i fins i tot per alguns familiars».

Els religiosos cistercencs de Santa Maria de Huerta (Sòria) han cedit gratuïtament a l'Església de Toledo 3.000 metres quadrats de la finca de San Bernardo (Toledo), on es construirà el centre d'acollida per a malalts de sida. Aquest centre tindrà una capacitat per a una vintena de pacients i serà un complement de l'alberg de Càritas, mitjançant la creació del pavelló «Residència de Portes Obertes» (que podrà acollir vint persones més). Per a tot el complex hi haurà tallers, granja i jardineria, on els residents podran participar i millorar la seva formació professional.

Per a l'arquebisbe de Toledo, Mons. Francisco Álvarez, cal que la diòcesi faci visible la seva proximitat a les persones més necessitades, que «molts cops estan fora de la família i necessiten el suport cristià». Per la seva part, el P. Isidoro Anguita, abat de Santa Maria de

L'Església vol estar a prop dels malalts de sida.

Huerta, assenyala que «és un signe per a l'home d'avui que l'Església mostri aquesta sensibilitat envers els més dèbils».

Actualment, només hi ha un centre per a aquests malalts a tot Castella-La Manxa: Basida, a Manzanares, que té una llista d'espera de 300 persones. Per això, recalca Càritas, «esperem i desitgem que les comunitats cristianes parroquials i apostòliques, així com totes les persones solidàries, prenguin aquest Centre d'Emergència Social com a seu i l'emparin». S'espera que la inauguració tindrà lloc durant el 2000.

Rosa María Jané Chueca

Consagració episcopal de Mons. Quinteiro

MADRID.— El 19 de juny el bisbe auxiliar electe de Santiago de Compostel·la, Mons. Luis Quinteiro Fiuza, rebrà la consagració episcopal en una celebració eucarística a la catedral compostel·lana. Joan Pau II el va nomenar bisbe auxiliar el 23 d'abril passat. Mons. Quinteiro va néixer a Sabrexo (Pontevedra) el 1947. És prevere de la diòcesi de Santiago des del 1971. És doctor en Filosofia i llicenciat en Sagrada Escriptura, director de l'Institut Teològic Compostel·là i rector del Seminari Major Diocesà. (SIC)

Nova superiora general de les religioses de Maria Immaculada

MADRID.— María Dolores Sueiras ha estat elegida superiora general de les religioses de Maria Immaculada en el XX capítol de la congregació. Va ser consellera general des del 1979 fins al 1992, quan va passar a complir el seu servei com a superiora provincial, a la Província Ibèrica Meridional (Castella-La Manxa, Andalusia, Melilla i Canàries). La congregació està estesa per Amèrica, Europa, Àsia i Àfrica. Són 1.551 religioses que duen a terme una missió d'acollida, d'evangelització i de promoció integral de les joves més necessitades. (SIC)

Obres a l'arquebisbat de Sevilla

SEVILLA.— L'arquebisbat de Sevilla es troba immers en la rehabilitació de la seva seu a la plaça de la Virgen de los Reyes, cosa que el durà a executar obres a l'immoble fins al 2000. El cost dels treballs és d'uns 400 milions de pessetes i preveu la recuperació de les cobertes, en mal estat de conservació, i d'elements com la fusteria, la restauració de la Casa de los Seises, tancada fins ara perquè es troba en ruïnes, i estan previstes altres obres menors. El finançament es farà gràcies a l'acord subscrit el 1989 pel qual l'arquebisbat cedia el palau de San Telmo a la Junta d'Andalusia i aquesta es comprometia a construir una residència de preveres i a emprendre diverses obres de rehabilitació. Actualment, els arquitectes de l'arquebisbat arreglen un tram de les cobertes del palau arquebisbal. El 1991, quan es va restaurar la façana principal de l'edifici, es va arreglar una de les cobertes i fa un parell d'anys es va fer el mateix amb l'altra. Ara s'està rehabilitant la zona que comunica amb el carrer Don Remondo i està previst renovar la cúpula de l'escala central del palau. Les obres acabaran d'aquí a tres anys, quan l'edifici que l'Església té a la plaça de la Virgen de los Reyes quedarà totalment rejeunet. (M.S.)

DE FRANC si vostè vol

Sentir-hi millor sense que els altres ho notin

Li passa sovint que voldria entendre millor el que diu la gent mentre parla o la televisió? Accepti la nostra oferta GRATUÏTA. Podrà sentir-hi millor sense necessitat de fer servir un audífon tradicional i sense la por que la gent ho noti.

- **SENSE DUR RES A LES ORELLES**, cap auricular... cap cordó... cap cable... res a amagar amb les ulleres acústiques especials.
- **TOT A L'ORELLA** completament fet a la seva mida, minúscul i invisible.
- **HI SENTIRÀ MÉS CLARAMENT**, amb totes dues orelles. Entendrà dues vegades millor, enlloc de la meitat sentit-hi només amb una orella.

Una oferta especial limitada! Un regal!

Oferim una utilíssima publicació només als lectors dèbils d'oïda. Si vostè té un problema auditiu ompli, retalli i envii aquesta butlleta ràpidament. AMPLIFON li enviarà DE FRANC el regal que té reservat per a vostè.

ENVIEU LA BUTLLETA AVUI MATEIX!
OFERTA VÀLIDA FINS EL 1 DE JULIOL

amplifon

LA SOLUCIÓ A LA SORDESA

AMPLIFON. C/ Trafalgar, 6 - 3a planta - 08010 Barcelona

Prego que m'envii DE FRANC el regal per als dèbils d'oïda, sense cap compromís per part meua.

NOM.....
COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... C.P..... PROV.....
TEL..... DATA DE NAIXEMENT.....

Espanya

Oratori de Sant Felip Neri: comunió en família

BARCELONA.— Tot i que el nom de l'Oratori de Sant Felip Neri és conegut arreu, hi ha gent que no deu saber què és, ni què fem. No som religiosos, tampoc institut secular, ni tenim vots; som sacerdots seculars i laics que vivim en comunitat i som exempts, és a dir, de dret pontifici, però integrats o incardinats en la diòcesi.

El cardenal Tarugi, un dels primers deixebles de sant Felip Neri, diu que «el deure del nostre Institut és parlar al cor». Els felipons no hem estat fundats per a cap missió particular en l'Església com, per exemple, els camils o ministres dels malalts, o els escolapis per a l'ensenyament. «La nostra vocació —digué el P. W. Faber, de l'Oratori de Londres— és implantar allò sobrenatural en el cor dels estranys i en els afectes dels catòlics freds i ignorants. Cap a això hem d'encaminar les tres coses en què, segons sant Felip Neri, ha d'ocupar-se exclusivament la seva congregació, és a dir, la pregària, el confessional i la predicació, i aquesta feta amb senzillesa, instrucció i fervor, en contraposició a la tebiesa.»

L'estil i el missatge de Felip Neri van ser molt lliures, manifestaven un cert escepticisme, mai menyspreu, pel que fa a tot el que era institucional i excessivament estructurat, malgrat la seva perfectíssima obediència, no servilisme, a l'autoritat legítima. Hom ha dit que l'Oratori representa en l'Església el màxim d'esperit en el mínim cos o estructura.

Vida en comú

Per a la Congregació de l'Oratori és essencial la vida comuna a l'estil de la primitiva comunitat apostòlica. No tenim vots, però sí vida, sostre, taula i pregària en comú: com una família en què els seus membres es veuen i es tracten, s'estimen i comuniquen. Una família amb una mínima estructura enterament democràtica i col·legial. No hi ha superior general. Les principals deliberacions i decisions són de tota la congregació general de cada una de les cases, que són autònomes entre elles, sotmeses a la Seu Apostòlica. En elles el preposat és anomenat «pare» per

significar el caràcter de família, amb facultat fonamentalment executiva i vincle d'unió; com a germà gran ha de donar exemple i estimular tothom en la tasca comuna i obres pròpies de les seves decisions preses en la congregació general, que és la que té el màxim poder decisor per a coses importants.

La comunitat tenia una importància cabdal per a sant Felip Neri. Entenia la comunitat com una família. La perfecció pròpia de la Congregació de l'Oratori rau en la vida comuna. Per a ell, la pobresa i l'obediència, com també la castedat, han de ser sempre expressió de l'amor d'un cor pobre i humil, sempre en conversió o contínua tensió vers Déu. Tant l'acció apostòlica com la pròpia vida familiar n'han de ser els fonaments.

Aquest és el carisma de l'Oratori: ésser una família i viure com a tal, superant tota la resta a aquest ideal i vocació, que és ja mitjà d'evangelització. L'Oratori no té la seva finalitat en ell mateix, com un monestir, sinó en l'apostolat a favor del proïsme. La seva caritat pastoral ha d'ajudar l'oratorià a la seva santificació personal. L'Oratori, però, no és simplement un equip pastoral. Allò que ens identifica en l'Església no és un treball pastoral com a tal, sinó una concreta i específica vocació, que no tothom té.

Congregació per i per a l'Oratori

La idea de comunitat de sant Felip no era referida només a la vida domèstica dels felipons que vivien en comú, sinó que abasta també els fidels que freqüenten l'Oratori i reben el servei dels seus ministeris. Seria inconcebible l'Oratori sense fidels oratorians: l'Oratori seglar va ser primer, i sense l'existència d'aquest no es podria conèixer ni entendre la con-

Pintura que presideix el retaule de sant Felip Neri de Vic.

gregació. De fet, fou com el primer nucli del qual sorgiria la congregació. Era una petita comunitat heterogènia, amb un caire molt propi; un grup de fidels que es reunien, presidits per sant Felip Neri, entorn de la Paraula sobre la qual reflexionaven en clima de fe i d'oració, comunicant-se com a autèntica família en la fe.

Hi havia en ella l'esperit d'alegria i caritat dels primers cristians, en una doble projecció: cap a dins, de santedat i unió entre ells, i cap a fora, d'evangelització en i des dels seus ambients.

L'essència del carisma institucional de la Congregació de l'Oratori com a tal ha estat expressada molt encertadament pel P. Dieter G. Felten, de l'Oratori de Villa Alemanà (Xile). Diu: «Nosaltres, com a Congregació de l'Oratori, tenim la doble vocació: a la llibertat i a la família (...) L'Oratori no és un equip. Es constitueix per la vida comuna, no per l'activitat comuna. (...) La pastoral oratoriana no és el carisma de tal o tal altre oratorià, sinó la comunitat oratoriana com a tal, viscuda en plenitud, com a signe, i interpretada per la Paraula de l'Evangeli.»

Vivim la nostra vinculació a l'Església universal a través de l'Església local,

amb possible incardinació canònica ad-huc a la diòcesi, però sense una plena dependència del bisbe, com és la dels altres preveres estrictament diocesans. Segons Mons. Alfonso M. Stickler, prefecte de la Biblioteca vaticana, «sant Felip Neri va voler, contra el costum del seu temps, que cadascuna de les seves comunitats o cases estiguessin unides entre elles amb un sol i mateix esperit, però que fossin jurídicament independents; en aquestes cases els preveres seculars i els laics, obligats només pels lligams de l'amor, santificarien la seva pròpia vida».

Ser una família «vivint en comunió» i així construir el Regne de Déu, com a Oratori-comunitat cristiana, en el seguiment de Crist, segons l'esperit de l'Evangeli i a l'estil de sant Felip Neri, com a seculars: aquesta és la nostra identitat, d'acord amb les nostres constitucions aprovades per l'Església. Així som i així volem ser en el futur, dins de la nostra petitesa, en el si de la nostra Església diocesana, pel bé de l'Església universal i instrument de la nova evangelització, a la qual som insistentment cridats pel Sant Pare.

Ferran Colás i Peiró, c.o.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Una crida als joves d'avui

Sempre que viatjo —fins quan ho faig amb avió— acostumo a saludar els sagraris que s'intueixen, a la vista dels pobles escampats pel paisatge, dels quals es veu sovint l'església parroquial. En el viatge a Santiago de Compostel·la —on ens vam reunir els bisbes d'Espanya amb motiu de l'Any Sant Compostel·là i del Congrés Eucarístic Nacional—, vaig pensar un cop més, a la vista de les esglésies, en una cosa que se m'acut sovint.

Havia estat pensant, els dos dies breus de viatge, en la fe secular del nostre poble. Això em va fer tornar a una idea que m'és familiar. Contemplant el paisatge

tatxonat de pobles, se'm feien presents els capellans d'aquells llocs, que han mantingut la fe dels seus habitants. Han anat apareixent en la història, en 2.000 anys, la vida monàstica antiga, més tard els ordes mendicants, després les congregacions religioses, i ara unes noves realitats eclesials. Unes es van mantenir, d'altres han desaparegut. El que sempre ha romàs en pobles i ciutats és el clergat que atén les parròquies. Aquests sacerdots —els diocesans— han restat fidels als seus feligresos en totes les vicissituds, fossin quines fossin, fins i tot amb el martiri.

Com a cristià i com a bisbe no oblidó, sinó que agraeixo, les altres vocacions que enriqueixen l'Església. Però, no fent-ho, tampoc no puc oblidar els meus llargs anys de rector, i continuo mirant amb respecte i agraïment els sacerdots de la meua diòcesi i de qualsevol altra que formen permanentment l'entramat entanyable que manté la fe del poble de Déu.

I li pregunto al Senyor —a més dels actuals 72 seminaristes del nostre Seminari Major i dels 24 del Menor— quants joves més (ja em consta de bastants) pensa elegir per a aquesta tasca a la nostra diòcesi i a les diòcesis germanes. Entre els seminaristes actuals hi ha enginyers, físics, auxiliars de clínica, químics, econo-

mistes, psicòlegs, advocats, forners, metges i també tècnics del metall i electricistes.

Són joves que continuen la feina que van començar els dotze i que continuem els bisbes amb l'ajut dels sacerdots. Això és el que diu d'una forma concisa el Concili Vaticà II al seu decret sobre els bisbes i les diòcesis: «La diòcesi és una porció del poble de Déu, encomanada a un bisbe perquè la pasturi amb la col·laboració del seu presbiteri.» No podem passar per alt que tenim de fa uns anys les xifres més altes de seminaristes de la història de l'Església. Els anys del pontificat de Joan Pau II hem passat de 40.000 seminaristes als 70.000 actuals. Hi ha més vocacions, i no menys, al món. Són la nostra Europa occidental i una part de l'Amèrica del Nord les que no en tenen prou.

¿Quants acceptaran aquests mesos de ser escollits per Jesucrist com a continuadors del seu fer camí enmig de totes les nacions i de tots els temps? ¿Quants, com els primers dotze, s'atreviran a deixar allò que constitueix les seves barques i xarxes per dir: «Us seguiré, Senyor, pertot arreu on anireu»? ¿Quants respondran dient: «Jo, Senyor», a la pregunta que fa vint-i-cinc segles va fer Déu, i que continua escrita a la Bíblia: «¿Qui es jugarà la vida per mi?»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Acollir l'emigrant

Les migracions constitueixen una realitat que cada dia va creixent més i més. Considero que en un futur ben pròxim esdevindran un problema seriós per les conseqüències culturals, socials, religioses, lingüístiques, etc.

Cada any hi ha prop de 75 milions de persones que deixen els seus països i esdevenen refugiats, immigrants o transhumants forçats. L'Estat espanyol s'ha convertit en un país d'immigració. El fenomen de les migracions, per la seva complexa problemàtica, interpel·la la comunitat internacional i tots i cadascun dels Estats. Dissortadament, en general, tendeixen a intervenir mitjançant l'enduriment de les lleis sobre els immigrants i l'enfortiment dels sistemes de control de les fronteres.

L'emigració és conseqüència de l'aprofitament dels recursos materials i de les matèries primeres dels països pobres per part dels rics. L'emigració es fa per necessitat. Són poques les persones que deixen la seva terra per simple aventura. Tot al contrari, és la misèria i la manca de recursos econòmics o socials, la violència i la força, les condicions polítiques i la persecució, les causes que motiven que persones, famílies senceres, cerquin els mitjans de subsistència lluny de la pròpia terra.

Els llocs que acollim els emigrants hem de tenir cura especial dels seus drets i obligacions. Fins ara, la política migratòria de l'Estat espanyol ha estat de control per mitjà de la Llei d'estrangeria. Cal tota una política d'acolliment i reconeixement de la seva situació.

Joan Pau II es fa ressò del reconeixement del dret dels emigrants a viure en família, «evitant l'ús de reglaments administratius encaminats a dificultar aquest dret i a restringir el criteri de pertinença familiar, que, com a conseqüència impulsa injustificadament fora de la legalitat persones a les quals cap llei no pot negar el dret a la convivència familiar». Tanmateix els emigrants tenen altres drets com l'estabilitat legal; el dret a la residència permanent; l'equiparació amb els del país quant a drets laborals i socials; la integració efectiva al país, tot assegurant una convivència basada en els valors de la fraternitat, igualtat, justícia i llibertat.

Els immigrants tenen necessitat de rebre un tracte

d'éssers humans. Avui, com sempre, Jesús és present en els pobres sense casa, sense treball, sense acolliment. Ressonen en els cristians i en la nostra societat d'arrels cristianes aquelles paraules de Jesús: «Veniu, beneïts del meu Pare, perquè era foraster i m'acollíreu.» Cal acollir els immigrants amb una atenció humana que comporta aquestes actituds: atenció a les persones, defensa de la seva dignitat, promoció integral, ajuda a la inserció laboral i social, eradicació del racisme i de la xenofòbia, promoció d'una legislació justa sobre la immigració, reagrupació familiar i respecte als valors culturals, religiosos i ètics.

L'Església defensa el dret a emigrar. És bo recordar les paraules de Joan XXIII en l'encíclica *Mater et Magistra*: «La família té el dret a emigrar i els estats, han de facilitar els moviments de béns, de capitals i d'homes.» Davant d'aquest fenomen migratori que ens afecta a tots ens cal una actitud fraternal i solidària. Ressonen amb força les paraules de Joan Pau II: «Gairebé no hi ha un senyal més eficaç per mesurar l'autèntic nivell democràtic d'una nació moderna que la de considerar el seu comportament amb els immigrants.»

El moviment migratori per motius econòmics és cada dia més gran. Sempre que sigui possible, sembla que ha de ser el capital el qui cerqui el treball, i no a l'inrevés. D'aquesta manera s'ofereixen a moltes persones possibilitats concretes de crear-se un futur millor, sense veure's obligat a trasplantar-se del propi ambient a un altre.

opinió

Zoom

Foto de "el Periódico"

Una comissió dels 500 professors de religió que treballen en centres públics es van manifestar el dia 8 de maig davant de la seu del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Aquests professors reivindiquen un contracte indefinit i rebutgen el nou contracte laboral que els vol fer signar el Departament d'Ensenyament, el qual consideren discriminatori perquè atempta contra els drets més elementals que tenen com a treballadors. La Conselleria els ofereix un contracte laboral a temps determinat que ells qualifiquen de contracte escombraries.

A més, els 800 mestres de religió que encara no han cobrat el sou de maig, es van manifestar el dia 10 davant de la Delegació del Govern.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Sant Francesc guanya Picasso

Al Metropolitan Museum de Nova York, sant Francesc d'Assís supera Picasso, ha revelat l'agència Zenit.

Durant tot el mes de maig i juny està oberta l'exposició *Esplendor d'Assís*, i el balanç és que rep més visitants que les obres de Picasso, que s'exhibeixen al mateix museu. Només durant el mes de maig, 150.000 persones han visitat les pintures i altres objectes d'art valuosos sobre el pobrissó d'Assís.

L'exposició ha estat organitzada pel Ministeri de Cultura italià, per la Biblioteca Vaticana i pel Sacro convento

d'Assís i té per objecte recollir fons per a la restauració de la basílica del sant, greument afectada pel terratrèmol del 1997.

El Metropolitan Museum de Nova York ofereix als visitants les obres mestres i els documents de la tradició franciscana custodiats al Sacro convento d'Assís. Posteriorment, l'exposició serà traslladada a la ciutat nord-americana de San Francisco, i el proper any 2000, a Roma. A París ja fou visitada per 180.000 persones. No se sap si també serà exhibida a Barcelona o en alguna altra ciutat de l'Estat espanyol.

Segons els organitzadors, el gran nombre de persones que fins ara han visitat *Esplendor d'Assís*, i el valor de les seves obres, la converteixen en l'exposició d'art sagrat més important d'àmbit mundial, dels dos anys que precedeixen el Jubileu del 2000.

De moment, els quadres sobre el sant atreuen més visitants que els del cèlebre pintor Picasso, la qual cosa demostra que les obres clàssiques de pintura, d'escultura i d'orfebreria religiosa ocupen la primacia en el món de l'art.

Notes insignificants

Germà Adrià

La vida sempre és bella

La vida és bella... Això diuen alguns i així ho explica una pel·lícula d'èxit. I així és. La vida sempre és bella, fins i tot en el dolor. Un contrasentit, però és així.

La Tere és una jove de 19 anys. Li falten els dos braços a l'alçada del colze. Moltes vegades he coincidit amb ella a l'autobús pel passeig de Colom, i sempre, quan hi puja, és una alenada d'alegria i de simpatia. Saluda el conductor, saluda els dos primers seients. No vol que ningú l'ajudi a marcar el bitllet; ella mateixa l'agafa amb els monyons i ho fa. Amb senzillesa, com una cosa normal.

Somriu... I gairebé sempre parla amb la persona que té al costat.

Va perdre la meitat dels braços en un accident, però la seva desgràcia no li impedeix somriure i transmetre alegria. D'altra banda, els seus ulls i el seu rostre són d'una bellesa extraordinària.

Només he parlat una vegada amb ella, per saludar-la. Però vaig tenir el desig de fer-li un petó. I la necessitat de beneir Déu per tanta simpatia i naturalitat.

Ahir, després de viatjar junts, vaig haver de canviar d'autobús. Quan esperava a la parada hi havia una mare jove, amb el fill a coll, de manera que el nen sempre mirava la mare. I la mare el tenia davant dels ulls.

Ja a l'autobús (de seguida la van deixar asseure's), el nen somreia i la mare també.

A mi també em van agafar moltes ganes de somriure perquè sé que Déu em porta a coll; perquè Déu em considera un nadó i sempre m'acaronarà, encara que a vegades no ho sembli; perquè sé que mai no m'abandonarà, que sempre em té davant dels ulls i del seu cor.

No puc apartar-me'n. I, tot i que m'entesti a pecar i a allunyar-me'n, Déu m'estreny amorosament com aquella mare al seu nadó.

Quan tot em surt bé i sembla que triomfo a la vida, Déu és amb mi. Jo sóc en Déu.

Quan tot em surt malament i no n'encerto ni una, també sóc a les mans i al cor de Déu.

I m'agradaria pregonar aquest sentiment.

Voldria que tots els homes que semblen abandonats sabessin i sentissin que són a les mans de Déu. Que Déu els estreny sobre el seu cor.

La vida és bella... Perquè la vida és un do de Déu. I tot allò que Déu ens dona, i tot el que ens té preparat és l'expressió de la seva bellesa i del seu amor.

La vida sempre és bella, fins i tot en el dolor, fins quan ens sentim buits i abandonats.

Punt de vista

Ramon Ribera
Carmelita

En memòria del carmelita Pau Casadevall

A mig matí del dia 21 d'abril va morir el P. Pau (Josep) Casadevall i Costa a l'Hospital de Sant Rafael de Barcelona. Havent superat satisfactòriament una intervenció quirúrgica de la pròstata, inesperadament una complicació pulmonar finí amb la seva vida.

Va néixer el 17 de març del 1915 a Cornellà de Terri, al Pla de l'Estant; va professar a l'orde del Carme de l'Antiga Observança el 15 de juliol del 1931. Quan va esclatar la guerra del 36 va poder fugir a Itàlia, i va continuar els estudis eclesiàstics al Col·legi Internacional dels Carmelites a Roma, on va rebre l'ordre sacerdotal el 18 de setembre del 1937. Havent-se celebrat el mes següent el Capítol General, un petit grup de carmelites catalans exiliats, amb el seu P. Comissari, acompanyaren els capitulars espanyols i es van instal·lar als convents de Sevilla i Osuna, on el P. Casadevall hi estudià el darrer curs de teologia. El desig del comissari era arribar amb les tropes «nacionals» a Catalunya.

Just acabada la nostra guerra de l'any 1936, seguint les

tropes «nacionals», que entraren a Tàrraga el 15 de gener de 1939 i, aprofitant un camió de soldats, el provincial dels carmelites, P. Elies Sendra, hi arribà el dia 29. L'aspecte del convent era lamentable per la deixadesa i la brutícia, ja que hi havia hagut refugiats. La situació de l'església, convertida en magatzem, era pitjor, sols es mantenien dempeus les quatre parets i el sostre. Malgrat tot, i amb la generosa ajuda del grup de fidels, tot seguit el P. Sendra va improvisar un altar i va obrir les portes al culte.

La primera setmana del mes de febrer del 1939 s'instal·laren al convent els pares Pau Casadevall i Frederic Costa, bisbe carmelita, i dos seminaristes. El 24 de març del 1939 van visitar el lloc on foren afusellats els 12 religiosos de la comunitat, la matinada del 29 de juliol del 1936. S'anomena Clot dels Aubins, situat a dos quilòmetres de Cervera. Era un femer on hi foren cremades repetides vegades les despulles. Els pares Casadevall i Frederic hi pogueren recollir amb veneració un grapat d'ossos calcinats, escampats pel camp.

La pobresa gairebé absoluta d'aquells anys i la manca d'aliments van influir negativament en la salut del P. Casadevall, ja de per si mateixa molt migrada. En arribar la Setmana Santa empitjorà de forma preocupant. Encara que es va recuperar, fins que va arribar el mes de setembre quan, aconsellat pel metge, es va traslladar a Barcelona, el P. Carmel Estorch es va quedar a Tàrraga. El Dr. Vilalta practicà al P. Casadevall el pneumotòrax. El setembre del 1940, bo i cercant un clima fred i sec l'enviaren a Olot, on es va veure obligat a fer un repòs absolut al llit per espai de dos anys.

A fi de no ser una càrrega per a la comunitat i ajudar la seva precària economia, des del llit es va dedicar a traduir de l'italià al castellà, llibres religiosos per a la joventut. Quan el metge li va donar l'alta, fou nomenat administrador del convent, papereta difícil en aquells temps de gran escassetat per alimentar tantes boques del Seminari Menor.

Sent el sacerdot més jove de Catalunya el van nomenar provincial, càrrec que va exercir durant 21 anys. Durant els anys difícils de la postguerra, al P. Casadevall cal considerar-lo, juntament amb els pares Sendra i Xiberta, el restaurador de la província carmelitana a Catalunya. A ell es deu la construcció de nova planta del convent de Barcelona, actualment parròquia de Santa Joaquina de Vedruna i del Seminari Menor de Terrassa.

A Tàrraga el P. Casadevall es va assabentar que l'antic convent del Carme, propietat de la Cooperativa del Camp de Tàrraga, es posava a la venda. Tot seguit l'adquirí, l'escriptura de compravenda la va signar el 25 d'agost del 1954. Al cap d'un any va comprar el solar de darrere l'Ateneu. La construcció del nou convent, al qual s'hi incardinà l'antic claustre, va córrer a càrrec de l'arquitecte Jaume Mestres.

Escriptor per vocació, va aprofitar el poc temps lliure que li deixava el càrrec, per escriure sucosos articles d'espiritualitat carmelitana. Va manifestar una predisposició especial per a la investigació històrica, deixant una colla de petites monografies sobre l'orde del Carme a Catalunya, publicades en revistes privades dels carmelites. Crític i exigent en les seves recerques ha treballat en el procés de la causa de beatificació de la veneçolana Madre Candelaria de San José Paz y Castillo i de la Lliberada Ferrarons i Vives, terciària carmelita d'Olot.

L'any 1997 va poder acomplir una il·lusió personal, la publicació de la seva obra definitiva *Els carmelites a Barcelona 1292-1992*, Barcelona 1997, Editorial Claret.

Els darrers temps la seva vida s'anava extingint, com una dèbil flama, lentament, en el silenci i en la pregària del claustre. Que el Bon Déu i la Mare de Déu del Carme vulguin acollir aquest humil religiós, que malgrat la seva salut, sempre precària, deixa als carmelites catalans el testimoni d'una vida dedicada a Déu i al servei de l'orde del Carmel.

a propòsit de la Bíblia

Guatlla

No sé si és perquè no vaig tan sovint al camp, o perquè en realitat ha disminuït el nombre d'aquestes aus entre nosaltres, però he de confessar que fa molt de temps que no veig guatlles lliures. On sí que les he vist és en captivitat; els ous són molt apreciats com a aperitiu i la seva carn és molt saborosa. La més petita de les nostres gal·linàcies és un animal migratori. Ho és aquí, si viu en llibertat, i també a l'Orient Mitjà. No vola a gaire alçada, però sí en estols grans, en vols gairebé rasants i, quan aterra per descansar, es pot capturar fàcilment.

És el que els va passar als jueus en la seva travessa pel desert. Clamaven morts de gana i enyoraven el menjar d'esclaus que rebien a Egipte. Un capvespre el campament es va veure envaït de guatlles exhaustes. També, l'endemà, el mannà va cobrir com la rosada tot aquest indret.

Si el mannà era sens dubte un producte vegetal, per què se'l recorda tant i s'oblida les aus que, de ben segur, devien ser més gustoses, més riques en proteïnes? Si bé el primer relat de l'Èxode 16:31 reflecteix la satisfacció dels comensals, hi va haver un altre moment, al qual fa referència Nombres 11:31, en què la ingestió va resultar fatal. Legítimament ens podem preguntar quines van ser les causes naturals d'aquest efecte? L'enverinament per menjar carn de guatlla es coneix des dels temps d'Aristòtil, però no se'n va descobrir la causa fins al 1980. Resulta que aquesta au, quan està sotmesa a estrès a causa de la por, produeix en els seus teixits una substància verinosa. El fenomen és semblant a l'àcid làctic que es forma en els músculs fatigats dels animals superiors. A la intoxicació, els metges l'anomenen «Coturnismus».

Aquesta manera d'actuar m'irrita: un dia n'hi ha per llepar-se'n els dits i l'altre t'enverina. La guatlla no és un animal lleial a l'home. Tot això ho pensava mentre anava a celebrar litúrgicament la canonització de Marcel·lí Champagnat. Pensava que fa més de 50 anys, germans d'aquesta institució em van ensenyar moltes coses útils i, a la vegada, jo els feia feliços amb les meves bones notes. Vaig recordar la meva primera comunió al seu col·legi. En la comunió, ja no de tan petit, vaig voler pregar per les mateixes persones per qui ho vaig fer aquell dia, que recordava molt bé, i per aquells germans i pels d'ara. Quan tornava a casa repetia: «Déu meu, que mai no sigui una guatlla.» Sens dubte, una jactància estranya, que de segur, Ell entenia. Perquè si canviés la meua manera d'actuar, no tan sols seria una ofensa a Déu, sinó també una traïció als homes. Com la guatlla.

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

saber escoltar

Condicionats

Observar la conducta humana és un espectacle curiós. Tots tenim les nostres pròpies idees i solem vantar-nos d'actuar amb plena llibertat, sense cap mena de condicionaments. Encara que apostem per l'optimisme que, en aquest cas, potser coincideix amb el desconeixement de nosaltres mateixos!

Ser independent de criteri i d'actuació no és mai fàcil davant dels altres grups que ens influeixen. Ens pressionen la societat amb les seves propagandes comercials i conductuals, el grup social al qual pertanyem o dins el qual ens erigim per aristocràcia espiritual i, no cal dir, la vida familiar ja sigui per la seva estructura, ja per circumstàncies que es van presentant.

Reflexionant sobre la manera de pensar i d'actuar, en el fons, hi ha un tema fonamental: l'opinió dels altres. I el nostre afany per tal d'arribar a aquest llistó per més que costi. Sens dubte, el lector pensarà que aquesta afirmació és molt verificable. I tant! Fins i tot, molts de nosaltres no assolim d'escapar-nos de l'opinió que marca estil i que dóna un «look» de modernitat i jovialitat a la nostra vida. Segons ens sembla, anant al darrere de l'opinió que fa ser «in».

Asseieu-vos amb els vostres amics, en una taula de bar. Podeu estar segurs que

ningún no demana la beguda que hauria pres si hi estigués tot sol. D'on ve el canvi? Del fet d'estar amb altres i perquè no és el mateix tenir un criteri ocult —aquí un gust— que haver-lo de manifestar davant dels companys. D'aquí la importància que les votacions —si s'estima la llibertat— hagin de ser totalment secretes. Llavors el resultat és lliure.

Però també marca les persones el fet de pertànyer o voler pertànyer a un determinat grup social. Sota el pes del que en podríem dir comunió social es donen també moltes pressions —més o menys inconscients— que pretenen identificar amb el grup, sense que, en molts moments, no s'hi comparteixi cap mena de contacte.

Les anteriors reflexions ens duen a pensar si sabem ser lliures. O almenys si som capaços d'actuar d'acord amb el nostre tarannà, fonamentat en vertaders criteris. Sense que això ens hagi de fer rígids davant de tot el que fan els altres ni aiguallors crítico-adolescents-pessimistes de tota actuació. El món de l'evangeli ens obliga a tenir vertaderes idees personals, a manifestar-les davant dels altres. L'evangeli no diu mai que estigui malament quedar malament per la seva causa.

Joan Guiteras i Vilanova

Cartes del lector

Doneu-vos la pau

Sra. Directora,

Per tal que es vegi que, ni quan som a missa ni mai, no ens podem desentendre de les persones, el sacerdot, abans de combregar, ens convida a donar-nos la pau amb una estreta de mà.

Amb el pas del temps els gestos rituals corren el risc de tornar-se maquinals.

La manera indiferent amb què avui alguns i algunes allarguen la mà per donar la pau em fa pensar en aquell robot de cera articulada que hi ha en una gran estació terminal de ferrocarril a Chicago. El robot, per consolar el viatger solitari, per una petita moneda t'allarga la mà, i quan tu la hi dones et diu: «Bona estada, amic», si arribes, o «bon viatge», si te'n vas.

La mala cara amb què alguns i algunes donen la mà a missa em porta a la memòria aquella escena d'una pel·lícula de Charlot. Chaplin, havent caigut a l'aigua i negant-se, s'adona que qui l'ha salvat, donant-li la mà, és una dona lletja i malcarada. Amb una d'aquelles pantomimes còmiques seves, es llança novament a l'aigua com si digués: «Mestressa, prefereixo ofegar-me, aneu-vos-en en pau, deixeu-me en pau.»

MN. PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Coral Vallbardina

Sra. Directora,

Per causes que ara no vénen al cas explicar, des de fa quatre o cinc setmanes em veig reclòs a casa, cosa que m'ha obligat a assistir a la celebració de l'eucaristia dominical a través del nostre televisor, que haig de dir que m'ha resultat molt gratificant. Però el motiu d'aquesta carta és manifestar una satisfacció afegida que vaig tenir el diumenge 23 de maig: poder escoltar la Coral Vallbardina de Gelida, m'agrada la seva polifonia, que em feia pensar en la meua joventut, quan cantava aquella *Missa de Pontificalis de Perosi* o aquells *Motets de Setmana Santa de Palestrina*, com per exemple *Caligaverum Ovos Omnes* i d'altres que

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Neurones

Sra. Directora,

Els primers somriures, les primeres paraules adreçades als infants, provoquen uns circuits a les seves neurones que són recursos per a la felicitat. Són els primers moviments d'acostament al nadó i les primeres pautes que marquen el comportament. Tota conducta humana té un inici i els pares han de propiciar que sigui l'adequat. És comprensible que les pautes no han de ser generals sinó que han de respondre i adaptar-se a les limitacions de cadascú.

No hi ha dubte que hem de formar, protegir, donar seguretat al nen, ajudar-lo a créixer, assumint nosaltres la realitat inqüestionable de la seva vida. No podem justificar els comportaments humans tot dient que corresponen a un codi genètic personal; valorant amb aquesta afirmació qualsevol comportament irresponsable.

És cert que hi ha un instint que no depèn ni de la raó ni de la voluntat; com a conseqüència del qual el subjecte actua bé o malament sense raonar la resposta o activar la voluntat. Aquest el pot dur a obrar d'una manera adequada o inadequada; per fer-ho no li ha calgut l'experiència, l'educació o la reflexió.

Es pot tenir una malaltia, una predisposició, una deficiència, però no una voluntat completament anul·lada. L'herència és un factor dominant, però també ho és la responsabilitat, conseqüència d'una formació que rebuda i transmesa la utilitzem voluntàriament i conscient per millorar.

Si valorem el component genètic, l'herència, el comportament, podem afegir-hi un altre factor: la necessitat d'adquirir uns principis que no anul·lin la voluntat de fer el bé.

MARIA JOSEP FUENMAYOR
Barcelona

ara no recordo.

A l'ensens que em plau felicitar la Coral Vallbardina se m'acut un suggeriment: es podria posar d'acord Ràdio Estel amb aquesta Coral per donar-nos un concert, de caire religiós o profà, tant se val, el dia que estessin preparats.

JOSEP M. SANS MANRESA
Barcelona

El germà Adrià

Sra. Directora,

Crec com d'altres que el germà Adrià s'equivoca en alguna ocasió, quan jutja amb pessimisme i generalitzant, fins i tot, dubtant de la providència i, per tant, de l'eficàcia de l'Esperit Sant. El germà Adrià és molt humà i de vegades es deixa portar, davant de situacions tan desgraciades, pel seu humanisme, però hauria de tenir en compte que l'Esperit Sant no és un utilitari per resoldre tants greus problemes i mirar de fer-los veure que Crist ja va dir que «qui em vulgui seguir, agafi la seva creu i em segueixi».

Com que també és amor al proïsme ajudar materialment és el que fa l'Obra Social del Cor de Maria, dels missioners claretians, en el seu menjador popular, on donen dinars gratuïts per als casos justificats mentre solucionen el seu problema.

RAFAEL RENÉ
Barcelona

La història de Naaman

Sra. Directora,

La història de Naaman em fa pensar la poca fe que tenim en les persones santes. Naaman, quan Eliseu li va dir de banyar-se set vegades al Jordà, no s'ho va creure prou, però els seus acompanyants el van animar a fer-ho. No hi ha ara persones santes com Eliseu que ens diuen el que hem de fer? Sí que n'hi ha, per exemple Teresa de Calcuta, o el Dr. Pere Tarrés, que va escriure el seu diari ell mateix. Si llegim els seus escrits ens marcaran el camí segur. Ens falta com a Naaman algú que ens hi empenyi? Potser sí.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

Els sense papers

Sra. Directora,

Després de llegir el llibre *L'aventura de Said*, de Josep Lorman, entenc una mica més la situació dels sense papers, i em sembla malament que aquestes persones pateixin tant quan l'únic que intenten és viure en pau. Emigrar és lícit i de tota la vida.

Demana a tots els sense papers que s'amaguen a Barcelona i altres localitats que s'aconsegueixi amb facilitat una documentació controlada. Evitaríem enganys, evitaríem pensar que són lladres, evitaríem que ningú no abusés d'aquestes persones, siguin del Magrib o d'altres nacionalitats.

Davant l'esbombat progrés amb l'arribada del 2000, any de molta il·lusió i esperança per a tothom, bé els en podria tocar a aquests homes i dones, els sense papers, perquè amb una mica de diners solucionin la seva documentació.

MANUEL ALCOLEA MARÍN
Barcelona

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.**

Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vingt línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Ésser Església (2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El desvetllar de l'Església en les ànimes dels cristians parteix d'una realitat objectiva: la del nostre baptisme, en principi, però més completament la dels sacraments de la iniciació. L'ésser cristià pertany a l'ordre sacramental, és a dir, de les accions de Déu en nosaltres a través de signes visibles. El que ja és Església com a iniciat sacramentalment està cridat a «sentir-se Església», amb responsabilitat i acció de gràcies. Estem en l'àmbit de les coses que rebem més que no pas de les que fem, quelcom anàleg amb la nostra vida natural: el nostre naixement en el món no és pas un acte decidit per nosaltres, ni pel que fa als pares, ni al moment de néixer, ni el lloc. Sentir-se Església és viure conscientment i amb totes les conseqüències allò que ja hom és: Església.

Ben cert que això demana un coneixement clar del que l'Església és. Sense un coneixement doctrinalment correcte

del que Crist ha volgut per a l'Església, del que Ell li ha donat, i de com ell la condueix, pot portar a força malentesos personals i col·lectius. Per saber què som hem de preguntar-ho a la fe de l'Església, altrament es repeteixen les desviacions que es manifesten a través de la història. Sant Agustí, en controvèrsia amb els donatistes, ja reaccionava en aquest sentit. Els donatistes consideraven que el baptisme dels catòlics era invàlid, mentre que sant Agustí afirmava que els donatistes batejaven vàlidament, no perquè la seva manera de pensar fos legítima, sinó perquè celebraven l'acció de Crist i de l'Església. Per això els deia que, ni que els donatistes els neguessin a ells el títol de germans, ell no podia deixar de considerar-los així.

Sentir amb l'Església

Per conèixer, doncs, l'Església cal entrar a viure en la seva fe. En altres

termes, «cal sentir amb l'Església». Altra vegada aquí s'ha de fer notar que sentir amb l'Església no significa sentir amb uns quants membres de l'Església, com si l'Església fos algú o alguns que estan davant nostre, i a nosaltres —a cadascun dels cristians— ens toca posar-nos-hi d'acord. No és així; si penséssim així, deixariem de viure «en Església», i esdevindríem uns individus aïllats, que necessiten fer l'esforç d'adequar-se a quelcom que els és extern.

Sentir amb l'Església és submergir-se confiadament en la realitat eclesial adonant-se que és la pròpia, cercant de valorar-la com a bé comú. Sentir amb l'Església és assimilar, en primer lloc, la tradició viva de la comunitat cristiana, en les seves dimensions fonamentals del temps i de l'espai, que és el mateix que dir viure la seva apostolicitat i la seva catolicitat. Sentir amb l'Església dels apòstols i dels màrtirs, de les missions i dels monestirs, dels pastors i dels laics,

de les dificultats i les persecucions i de la florida de vocacions i l'entusiasme apostòlic. Sentir amb l'Església que predica la fe donada als sants una vegada per sempre i transmet en la catequesi la doctrina cristiana, que celebra els sants misteris en la litúrgia i glorifica el Pare per Jesucrist en l'Esperit Sant, que dona testimoni de la caritat de Déu acollint i portant als homes més dèbils i necessitats l'ajuda fraterna. Sentir amb l'Església és experimentar tot això com a propi, sintonitzar amb totes aquestes realitats.

Aquesta experiència es fa a diversos nivells, que corresponen a les diverses maneres de realització de l'Església. Hi ha l'experiència de l'Església local, a partir bàsicament de la parròquia: és el nivell immediat i més constant. Però aquest nivell està vinculat a un altre: el de la comunió amb les altres Esglésies, i en primer lloc amb l'Església de Roma, sense la qual defalliria el sentit mateix de la pròpia Església local.

petites homilies

No tingueu por

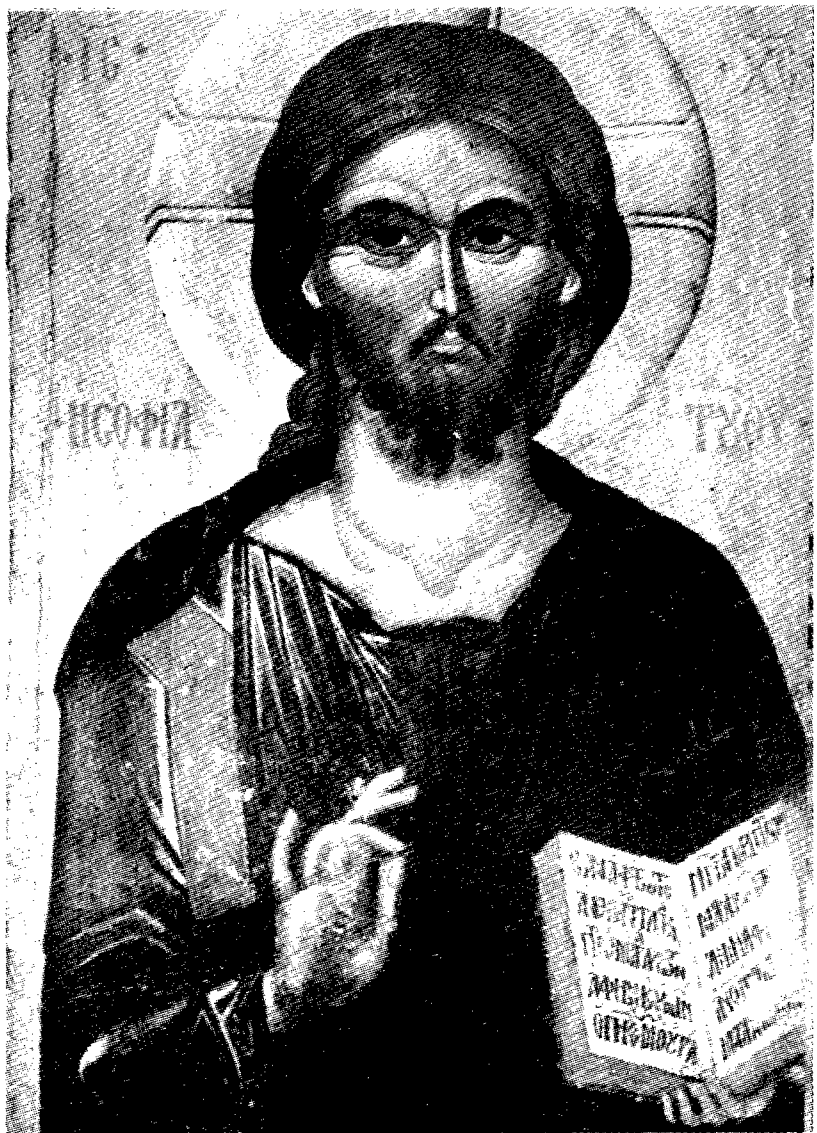
Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La por. Malmena els homes i el món? De fet, per un costat o un altre, ens escomet a tots. Som porucs. I més d'un cop arribem a ser covards i tot. La por al futur impenetrable. La por a l'inconegut. La por als altres. Al qui és diferent. La por a nosaltres mateixos. La por a Déu. No acabem de fiar-nos de res ni de ningú. És mala consellera, la por. Imposa silenci. Glaça accions. Ens lliga a l'estultícia de l'omissió. Ens fa còmplices del mal sense voler-ho. Ens humilia. Ens fa mossegar la pols de la derrota. Capitem constrets per la incertesa. D'allò que no sabem si serà o no. I que possiblement no serà mai. Però que nosaltres agitem com un fantasma torbador. I paralyzador. *No tingueu por!* És l'anunci de Jesús. Respira a fons. I encetem un somriure confiat. Ell és amb nosaltres.

No tingueu por dels homes. De cap home. Ni dels qui es creuen poderosos. Ni dels manipuladors del sagrat. Ni dels que no saps d'on vénen ni on van. Però de fet temem els homes. Tenim por del que diran... Del mal que poden fer-nos amb les paraules o amb els silencis. O amb el poder que s'han apropiat buidant-lo del servei que l'origina. O amb les armes que maten en lloc de defensar, com diuen. O amb els diners que corrompen. O amb la intel·ligència que infla l'orgull i menyspreu moltes vegades. O aneu a saber amb què. *No tingueu por dels qui maten només el cos.* Però en tenim, de por. És

el producte típic del pecat. El pecat de tots, el món. *Per obra d'un sol home entrà el pecat en el món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.* La por. Qui ens n'alliberarà? *Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal.*

El Senyor ha salvat Jesús i l'ha ressuscitat. I amb ell ens salva a tots. Els cristians en som testimonis. *Quan jo seré amb el Pare us enviaré el Defensor, l'Esperit de la veritat que prové del Pare. Ell, quan vindrà, donarà testimoni de mi. I vosaltres, que sou en mi des del principi, també en donareu testimoni.* És valent i lliure el nostre testimoniatge? La por —en diem prudència o diplomàcia— ens ha dut a segrestar l'evangeli. Pactem seguretats amb el poder, amb el diner, amb la ciència i la tècnica, amb el prestigi humà... Per garantir, diem, la predicació de l'evangeli. Ens hem venut la paraula de Déu. L'única paraula alliberadora que teníem, perquè ell ens l'havia donada. *Allò que us dic a la fosca, digueu-ho a plena llum, allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats.* La prudència del compromís amb la por ens fa callar la paraula de fe enfront del desafiament del mal. De la injustícia. De la mentida. De l'opressió. *A tothom que em reconegui davant dels homes, també jo el reconeixeré davant del meu Pare del cel...* Por, de què? *Coratge, jo he triomfat del món.* Proclamem als quatre vents i amb valentia l'Anunci Joiós de la salvació.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral i altres
celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

JUNY

20. Diumenge

XII de durant l'any. Verd. Lectures: Jeremies 10:10-13 / Salm 68 / Romans 5:12-15 / Mateu 10:26-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silveri, p. mr.; Macari, b.; Novell, cfr.; Ciríac, mr. Santes, Florentina, vg., i Elia, ab.

Festa Major: a Ciutat Badia i Meranges.

21. Dilluns

Sant Lluís Gonzaga, S.J. (MO) Blanc. Lectures: Gènesi 12:1-9 / Salm 32 / Mateu 7:1-5. LLEIDA: *Sant Ramon de Roda, bisbe (MO) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Terenci, b. mr.; Albà, mr.; Rodolf, b. Santa Demètria, vg. mr.

Festa Major: a Camprodon.

22. Dimarts

Fèria. *Verd.* Lectures: Gènesi 13:2,4-18 / Salm 14 / Mateu 7:6,12-14. Si es vol: *Sant Joan Fisher, cardenal, i sant Tomàs More, mrs. (MLI) Vermell.* LLEIDA: *Sant Lluís Gonzaga, S.J. (MO) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Paulí de Nola, b.; Innocenci V p.; Flavi, cons. mr. Santa Consòrcia, vg.

23. Dimecres

Fèria. *Verd.* Lectures: Gènesi 15:1-12,17-18 / Salm 104 / Mateu 7:15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan i Fèlix, prevs. mrs.; Zenon i Zenas, mrs.; Jacob, patriarca. Santes, Agripina, vg. mr.; Elisenda, reina, vg.

24. Dijous

El Naixement de sant Joan Baptista (S) Blanc. Lectures: Isaïes 49:1-6 / Salm 138 / Fets 13:22-28 / Lluç 1:57-66,80

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teodulf i Simplicí, bs.; Aglibert, mr.; Orenç i germans mrs.

Festa Major: a Alins, Arties, Boí, Campdevànol, Castellar de n'Hug, Foixà, l'Hospitalet de Llobregat, Les, Montgat, Olesa de Montserrat, Palamós, Pineda de Mar, la Pobla de Mafumet, Prats de Lluçanès, Sant Hilari Sacalm, Sant Joan les Fonts, Sant Joan de Vilatorrada, la Torre de Claramunt, Vallclara, Valls, Vilada i Vilassar de Mar.

25. Divendres

Fèria. *Verd.* Lectures: Gènesi 17:1-9 / Salm 127 / Mateu 8:1-4ALTRES CELEBRACIONS: *La Santa Faç.* Sants, Guillellem, erm.; Galicà, cònsol, mr.; Pròsper d'Aquitània, b.; Adelbert, cfr. Santes, Oròsia i Febrònia, vgs. mrs.

26. Dissabte

Fèria. *Verd.* Lectures: Gènesi 18:1-15 / Lluç 1:46-55 / Mateu 8:5-17. Si es vol: *Sant Pelai, nen mr. (MLI) Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan i Pau, germs. mr.; Salvi, b. mr.; Majenci, prev.; David, erm. Santa Perseveranda, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge XII de
durant l'any

Cicle A

Primera lectura

Jr 20:10-13

*El Senyor salva el pobre
dels qui volen fer-li mal*

Lectura del Llibre del profeta Jeremies

Digué Jeremies: «Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el puguem denunciar; seguïu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell. Però el Senyor em fa costat com un guerrier invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs, que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya.

Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vos que jo he confiat la meua causa.

Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal.»

Salm responsorial

68:8-10, 14 i 17,33-35 (R.: 14c)

Per vós, Déu meu, he d'aguantar els escarnis,
i abaixo els ulls avergonyit;
els meus germans em consideren foraster.
em desconeixen els meus familiars.
El zel del vostre temple em consumia,
i he hagut de rebre els insults dels qui us
[ultratgen.

R.: Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant.

A vós us prego, Senyor,
en aquesta hora propícia;
escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant,
vós que sou fidel a salvar els amics.
El vostre amor, Senyor, vessa bondat,
mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin;
els qui busquen Déu sincerament diran:
«Tingueu llarga vida.»
El Senyor escolta sempre els desvalguts,
no té abandonats els seus captius.
Que el lloïn el cel i la terra,
els mars i tot el que s'hi mou. R.

Segona lectura

Rm. 5:12-15

El do no té comparació amb la caiguda

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

Al·leluia

Jo 15:26b,27a

*L'Esperit de la veritat donarà testimoni de
mi, diu el Senyor,
i vosaltres també en donareu testimoni.*

Evangeli

Mt 10:26-33

No tingueu por dels qui maten només el cos

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic en la fosca, digueu-ho a plena llum, allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos, però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. ¿No venen dos pardals per pocs diners? Doncs, ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom que em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom que em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel.»

diòcesis

La pobresa no disminueix i pot augmentar

■ La bonança econòmica, que només beneficia alguns, l'emascara

BARCELONA.— El 3 de juny Càritas diocesana de Barcelona va presentar la seva memòria del 1998 coincidint amb la diada del Corpus. El balanç no va ser gaire positiu: la pobresa es cronifica, paradoxal-

ment, en un moment en què la societat del benestar, segons alguns, va cada vegada millor. El segment de població que acut a Càritas a demanar ajuda cada vegada és més jove i està per sota dels 45 anys.

Càritas diocesana de Barcelona està detectant un gran percentatge de joves que a causa de la desestructuració familiar no ha acabat els estudis i té molt difícil incorporar-se al món del treball, on actualment hi ha una generació de joves qualificada com mai: carrera universitària, cursos de postgrau, màsters, idiomes. Eduard Sala, responsable d'acció social de Càritas diocesana de Barcelona, va fer un retrat de la societat espanyola molt preocupant i va dir que tendeix a un sistema laboral com el dels Estats Units i no és com el model europeu: «Un terç de la població espanyola accedeix a formació amb possibilitats laborals; una altra tercera part està dins el circuit però és molt vulnerable a les crisis econòmiques conjunturals, i un últim terç no arribarà a treballar mai, si no és que hi ha canvis estructurals importants.»

Eduard Sala es va mostrar molt crític amb el fet que «el boom conjuntural de feina que es viu a l'Estat espanyol s'acabarà d'aquí a uns tres anys. Què passarà en aquest moment amb les persones que tenen hipoteques, i als quals la societat ha incitat a consumir per sobre de les seves possibilitats?». Un altre punt molt crític són els joves de famílies amb problemes

«Els diners amb què Càritas diocesana de Barcelona es finança provenen en un 87% dels donatius i en un 13% de les institucions»

estructurals i econòmics greus, un sector on Càritas inverteix temps i esforços, però en el qual Sala va afirmar que «no ens n'acabem de sortir, i volem emplaçar les institucions a reflexionar sobre aquest tema tan preocupant per trobar una sortida d'aquí al 2010». Eduard Sala també va apuntar que 14.603 persones han estat ateses per Càritas durant el 1998; «són persones amb històries personals difícils

Foto: Laura Pla

Núria Gispert.

amb noms i cognoms. Entre aquestes persones el 55,7% són dones i el 44,3% són homes. Pel que fa a l'edat, el 70% té menys de 45 anys. El 70% són espanyols i el 21%, estrangers, de la resta no en constata l'origen. La majoria tenen problemes per trobar una feina, el 36% de les persones en edat de treballar està a l'atur i el 8% tenen un treball precari». Per atendre i ajudar aquestes persones Càritas es va gastar una mica més de 1.600 milions de pessetes. Núria Gispert, directora de Càritas diocesana de Barcelona, va assenyalar que els diners amb què l'entitat es finança provenen en un 87% dels donatius i en un 13% de les institucions, una xifra que va qualificar de ridícula.

L'assistència social primària, insuficient

Gispert va assegurar que «el 17% de les persones ateses per Càritas prové de l'assistència social primària, que no ha estat capaç de solucionar el seu problema, com per exemple pagar el rebut de la llum, el gas o el lloguer». Un altre sector atès especialment per Càritas és el de la gent gran. Segons Eduard Sala, no és lògic que es faci recaure tota la responsa-

bilitat sobre les famílies com intenta fer l'Administració, ja que actualment una família normal necessita els sous dels dos membres de la parella per viure, i va apuntar que «la mitjana d'atenció domiciliària per a la gent gran és d'1,8 hores setmanals a càrrec d'una treballadora familiar, percentatge que és clarament insuficient».

Núria Gispert va explicar que les accions socials del 1998 de Càritas diocesana de Barcelona han continuat en la línia dels anys anteriors. L'entitat ha atès persones grans, infants, famílies, aturats, immigrants... i s'han iniciat projectes per als sense sostre. És en aquest apartat on s'ha portat a terme el projecte Al-Quantara (el pont, en àrab) per a nens magribins que viuen al carrer. Gispert va apuntar que «aquest problema va saltar als diaris el mes de setembre de l'any passat, però Càritas ja el coneixia i hi havia començat a treballar el mes de maig. Durant aquest 1999 el projecte s'està consolidant i se n'ha hagut d'ampliar l'horari d'atenció. Els nois s'ho diuen els uns als altres i n'estan arribant de diferents punts de l'Estat espanyol, i fins i tot d'altres països d'Europa».

Marta Puyol

Les dones més pobres creuen que el càncer és contagiós

Tania Estapé, membre de la Fundació per l'Educació pública i la Formació Oncològica Continuada (FEFOC), va presentar un estudi sobre coneixements respecte del càncer en dones de classes socials desfavorides que s'ha fet en col·laboració amb Càritas. Segons Estapé, l'estudi deixa clar que les campanyes de detecció precoç del càncer no arriben a tota la població i menys encara a les classes socials desfavorides on «el càncer es veu com una malaltia tabú, per la qual cosa càncers que podrien ser detectats precoçment i de vegades curats, no ho són». L'enquesta s'ha fet a les comunitats de Catalunya, Aragó, Castella-Lleó, Navarra, Canàries, Castella-La Manxa i Galícia i s'ha entrevistat 541 dones, a les quals s'han fet quatre preguntes sobre el càncer en general i setze sobre el càncer de mama, que han fet palesa la desinformació sobre el tema de les dones amb menys recursos.

A Catalunya hi ha un 70% de les dones enquestades que pensen que el càncer és una loteria i un 63% que no es pot fer res per guarir-lo. Una altra dada esfereïdora és que a finals del segle xx el 16% de les enquestades considera que és contagiós i si un familiar seu en tingués patiria la marginació de la família, no menjarien amb els seus coberts i no li farien petons o abraçades per por del contagi. També és sorprenent que a Catalunya un 18% de les dones enquestades pensin que donar el pit a un infant pot provocar càncer. Malauradament, les dones de les classes desfavorides no tenen accés a fer-se una mamografia per detectar un càncer ja que estan fora del sistema sanitari. Per aquesta raó, FEFOC farà cursos de formació en l'autoexploració de la mama, perquè aquest col·lectiu de dones tingui una eina de protecció.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalecències. Poques places.

Tel. 934 274 453

Barcelona

Un segle de lluita i compromís per la vida

■ Neix la Fundació Teresa Gallifa per ajudar les dones gestants en risc social

BARCELONA.— La congregació de les Serventes de la Passió va organitzar el 28 i 29 de maig les primeres jornades sobre la dona gestant en situació de risc social amb l'objectiu de difondre aquesta problemàtica i, alhora, presentar la creació de la Fundació que porta el nom de la seva fundadora, Teresa Gallifa.

Un fet com és la gestació pot esdevenir nociva i danyosa si s'envolta d'uns determinats factors i circumstàncies que la fan esdevenir problemàtica. Aquesta és una de les idees que va presentar Rosa Boixareu, professora de la facultat de Teologia de Catalunya, en la conferència *Compromís per la vida des de la perspectiva cristiana*.

La lluita de Jesús vers la vida, entesa com a condició de possibilitat per desenvolupar qualsevol altre valor, esdevé la fita de tota persona cristiana que «fa del seu viure el benestar dels altres», va explicar Boixareu. El compromís per la vida des d'una perspectiva cristiana té com a finalitat evitar les causes que provoquen la situació de risc social a través de la «recerca d'alternatives».

Aquest buscar sortides al risc que va reclamar Rosa Boixareu és la funció que les Serventes de la Passió duen a terme des de finals del segle passat quan la seva fundadora, Teresa Gallifa, va començar a treballar per les dones solteres i embassades amb pocs recursos i en situació de marginació social.

Una de les voluntàries vinculada des de fa anys a les dues llars d'acolliment que l'orde té al Guinardó, Montserrat Freixa, va recordar la vida de Teresa Gallifa, nascuda a Sant Hipòlit de Voltregà, i la lluita que va dur a terme per tirar endavant els estudis de llevadora a Barcelona i reivindicar la necessitat que

l'Església acollís les dones obreres en gestació. Des de la mort de la fundadora, el 1907, les serventes han crescut i, actualment, tenen llars a Vigo, València, Mèxic i el Camerun.

Freixa també va recordar els objectius que les religioses van formular en la seva constitució, entre els quals destaca el d'«actuar on corre perill la vida dels infants abans i després de néixer i la lluita contra les pràctiques i institucions que hi van en contra». Anys més tard, les religioses van afegir-ne un altre relacionat amb l'adopció, en què es concreta protegir la infància abandonada i les mares que no es poden ocupar dels fills i que els donen en adopció.

Fins al 1991, quan la Direcció General d'Atenció a la Infància va canviar les lleis d'adopció i va crear la llista única, les Serventes de la Passió gestionaven directament els tràmits legals per dur a terme les adopcions dels infants de les mares que acollien a la seva llar. Des de la seva creació, fa 25 anys, per la llar Santa Teresa, que les germanes tenen al Guinardó, han passat prop de 400 noies i s'han fet 1.100 adopcions.

El paper de la Fundació

Per continuar amb el seu compromís, les Serventes de la Passió i el mossèn vinculat al seu projecte, Joan Bada, han creat la Fundació Teresa Gallifa amb

l'objectiu de seguir treballant per a les mares i els infants que viuen en situació de marginació i amb pocs recursos.

Mn. Bada va remarcar la necessitat de comptar amb ajut econòmic, però sobretot amb voluntaris que s'ofereixin per col·laborar en la nova institució. «L'economia és la base però no és el més important», va afirmar per recordar el paper que tenen els voluntaris en la institució. Amb la fundació es vol «mantenir la fidelitat i el carisma que Teresa Gallifa va començar», va afegir.

A més, amb la creació de la fundació s'ha posat en marxa un centre de documentació de la dona maltractada a través del qual es vol mantenir el seguiment de totes aquelles dones que es reincorporen a la societat, després de passar un període de dos anys a la llar i a la residència de les religioses. Joan Bada va avançar la intenció de fer néixer a curt termini una ONG pel Yaounde, al Camerun, on les serventes

tenen una comunitat i treballen per les mares i els infants més necessitats.

Un dels aspectes que més preocupa la germana Milagros, superiora de les Serventes de la Passió, és que als hospitals no es garanteix l'anonimat de les embassades que volen donar en adopció la vida que porten dins el ventre. Aquest fet, segons Joan Bada, provoca que moltes dones optin per l'avortament. És un dels punts que la institució ha de reivindicar.

Tot i que les primeres jornades sobre la dona gestant en risc social han sorgit amb la intenció de presentar la Fundació Teresa Gallifa, Mn. Bada va anunciar la intenció de seguir organitzant-les cada any per dur a terme campanyes de sensibilització que ajudin la societat a entendre la problemàtica que pateixen les dones que viuen en una situació de marginació social.

Mar Ferrando

Família i gent gran

Foto: Josep Masip

BARCELONA.— Amb el lema «La gent gran també és família» es va celebrar el 30 de maig la tercera edició de la Missa de les Famílies, que coincidí enguany amb l'any internacional de la Gent Gran. A la missa, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, van participar unes 600 persones. Així ho ha indicat Daniel Arasa, president del Grup d'Enti-

tats Catalanes de la Família, organitzador de l'acte juntament amb la Delegació de Pastoral Familiar de l'arquebisbat. «Moltes vegades les famílies arraconen la gent gran, la porten a residències», ha assenyalat Arasa, «quan en realitat els avis poden ser decisius fins i tot en la formació dels nets». En acabar la missa es van ballar sardanes i es va servir rom cremat. (C.M.)

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

Girona

El bisbe de Girona és rebut pel Papa

■ Mons. Camprodon compleix amb la visita «ad limina»

ROMA.—El descens de la pràctica religiosa dels joves, la celebració de la Pasqua Jove i el fenomen del turisme són alguns dels temes que el Sant Pare i el bisbe de Girona, Jaume Camprodon, van compartir durant l'audiència privada del 24 de maig. Mons. Camprodon no va poder acompanyar els altres bisbes catalans en la visita de l'any passat per qüestions de salut, i per raons d'agenda del Pontífex no s'ha pogut celebrar fins ara.

El bisbe de Girona va ser rebut pel Papa juntament amb cinc bisbes del Camerun, amb els quals el prelat gironí va intercanviar impressions sobre diversos temes que preocupen l'episcopat. El Papa es va interessar pel tema de la secularització progressiva a l'Europa Occidental i sobre el treball amb joves, la pastoral vocacional, l'aprofundiment en la Paraula de Déu i la integració progressiva dels laics en la pastoral. El bisbe li va expressar l'esforç que s'està duent a terme a Girona pel que fa a

l'aplicació de les resolucions del Concili Provincial Tarraconense.

El bisbe va lliurar vuit milions de pessetes en concepte de l'òbol de Sant Pere, l'aportació dels diocesans amb motiu de la visita *ad limina*. Així mateix, també li va oferir el facsimil del Martirologi d'Usuard, obsequi que el Pontífex va agrair molt.

El bisbe de Girona va visitar els dicasteris que s'ocupen dels bisbes i del clericat i va parlar amb un sotssecretari sobre la venda —enllestida— del Semi-

nari Menor Diocesà a la Universitat de Girona. Amb la quantitat aconseguida amb aquesta operació s'habilitarà una zona per a capellans grans a la residència sacerdotal Sivilla i es farà una planta geriàtrica a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles.

En una roda de premsa celebrada a la tornada de la visita, el bisbe de Girona va afirmar que «em fa l'efecte que tenim Papa per anys». El bisbe va dir que parlar amb el Pontífex és com parlar amb un germà gran, que escolta molt i pregunta poc, i va explicar que «no et sents cohibit i t'hi estaries molta estona, parlant amb Joan Pau II». El Pontífex li va dir a Jaume Camprodon: «Usted es catalán», tema que el bisbe no havia tret durant la conversa però que mostra que el Papa coneix perfectament i té present la procedència del prelat.

Miriam Díez

Jornada Pro-Orantibus a Cadins

SANT MEDIR.— La comunitat cistercenca de Santa Maria de Cadins va organitzar una taula rodona sobre la comunitat per festejar la diada dedicada a les comunitats monàstiques i contemplatives. La trobada del 30 de maig va estar organitzada també per l'arxiprestat de la Vall de Llémna i pel Col·lectiu de Dones en l'Església de Banyoles i hi van assistir unes 50 persones.

Rosa M. Piquer, de la comunitat de Cadins, va parlar de l'acolliment com a esdeveniment teològic: «L'acolliment és la trobada entre el Crist que passa —l'hoste—, i el Crist que roman —el monjo o la monja.» Piquer va remarcar que l'acollida és desinteressada i gratuïta i que està oberta a tota mena de persones i grups.

A la taula rodona, moderada per Lluïsa Geronès, del Col·lectiu de Dones de Banyoles, hi va participar també Empar Nanclares, del mateix col·lectiu, que va referir-se a l'obertura al món, i Dolors Juliol, de Càritas de Girona, va parlar de l'escolta de l'altre. Toni Calvó, membre del Consell Pastoral del bisbat, va reflexionar sobre la pregària i Patro Eguillor, religiosa butinyana, va tenir unes paraules per la pobresa. L'advocat Josep Maria García es va referir a la plenitud del renunciament i el jesuïta i matemàtic Santi Thió va apuntar quina haurà de ser l'aportació de les comunitats monàstiques en el proper mil·lenni. (M.D.B.)

El MIJAC acomiada la campanya sobre medi ambient

BANYOLES.— 170 infants i adolescents del MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica) del bisbat de Girona van acomiadar el 16 de maig la campanya diocesana sobre el medi ambient. Un joc de pistes al voltant de l'estany va ajudar els infants a descobrir quins aspectes mediambientals es podrien millorar. La trobada va reunir nens i nenes dels centres de Banyoles (Santa Maria i Sant Pere); Girona (Sant Narcís, Santa

Eugènia, Sant Feliu-Carme); Palol d'Onyar; Sarrià de Ter i Roses.

L'eucaristia de celebració va tenir lloc a l'església de les Rodes i es va cloure amb l'himne del MIJAC, que defineix els membres com «gent amb marxa: som el demà, que ja comença avui, amb força i ànsia». Tot seguit hi va haver la presentació dels grups, que es va fer en forma de cançó i va començar la gimcana formativa. (M.D.B.)

Nens i nenes del MIJAC al parc de la Draga de Banyoles.

BARCELONA

El camí de l'Església cap al Gran Jubileu

BARCELONA.— Un any després de la trobada del Sant Pare amb els moviments eclesials i les noves comunitats a Roma, a Barcelona més de 600 persones es van reunir el 30 de maig per recordar els aspectes més importants de la trobada. Va ser una continuació del que es va compartir amb el Papa la Pentecosta de l'any passat: un «testimoniatge comú» de comunió i concòrdia en el camí de l'Església cap al Gran Jubileu. (C.C.)

COMPREM - GESTIONEM

Quadres - Mobles - Antiguitats -
Argent - Ceràmica - Pisos sencers

Tel. 934 876 886 - c/ València, 248
08007 Barcelona

Corpus, tradició des del segle XIV

Des de principis del segle XIV, totes les ciutats europees van començar a celebrar la festivitat del Corpus Christi amb processons que traduïen en clau religiosa les solemnitats urbanes al voltant del sobirà. Fruit de la pietat popular i impulsada sobretot per santa Juliana de Lieja (1193-1255), la celebració va ser establerta per Urbà IV el 1264 i universalitzada per Joan XXII el 1316, quan es va establir la processó pública i general del Santíssim, en la qual el «Preciós Cors de Déu» era passejat majestuosament pels carrers dels nuclis urbans, com a màxima expressió triomfal del cristianisme. Se sap que el 1370 la festivitat del Corpus era celebrada a totes les parròquies.

Foto: Josep Masip

Barcelona va ser una de les primeres ciutats europees (i la primera de la península Ibèrica) a fer la processó del Corpus (1320), segons el *Diccionari d'Història Ecclesiàstica de Catalunya*. Com cada any, els actes més significatius han estat la tradicional processó amb el Santíssim Sagrament, que ha seguit el mateix recorregut que l'any passat, i l'ou com balla, que es va poder veure a la font del claustre de la catedral i al claustre gòtic de la parròquia de la Concepció de Barcelona. (C.C.)

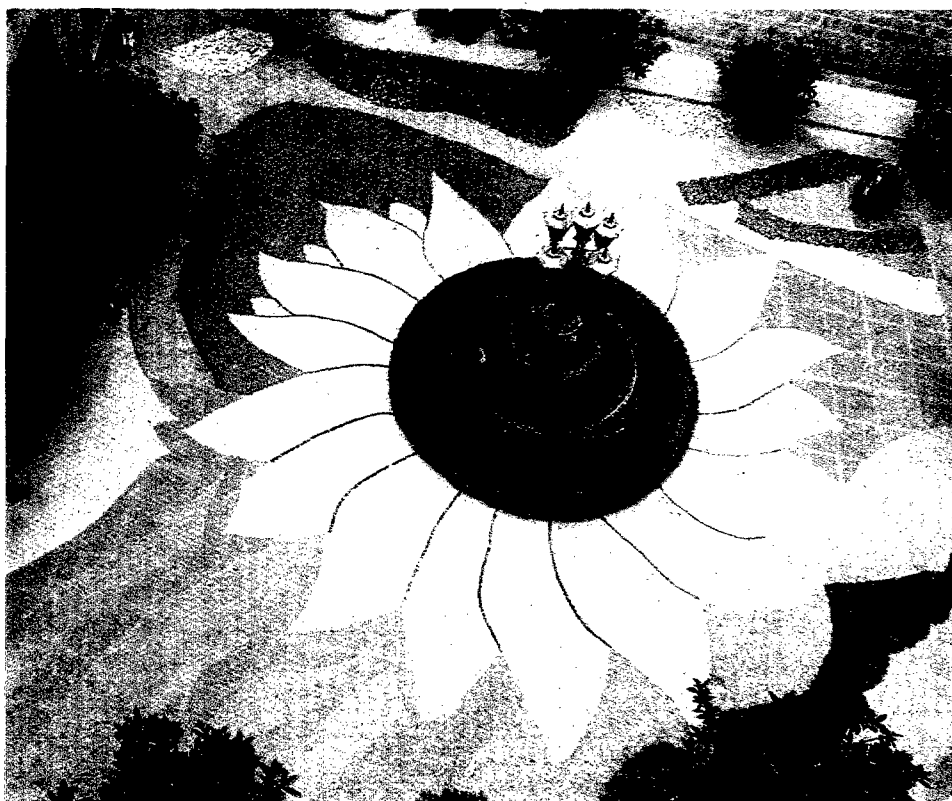

Foto: Resol

La petita processó de Corpus a Solsona, que presideix el bisbe, Mons. Antoni Deig, i on assisteixen les autoritats municipals, té com a meta la plaça de Palau, en aquest dia encatifada per una solemne obra d'art que any rere any agença l'agrupament Pare Claret de Solsona. Enguany ens refrescava la memòria dels focs devoradors de l'estiu passat, com a ofrena al Crist sagrament. El disseny va ser escollit entre diversos concursants, i és obra d'un solsoní d'11 anys, Carles Freixes. (B.R.)

Amb nosaltres

Llibre per a la iniciació en la vida cristiana

D'aquí a uns dies sortirà a la llum un nou llibre per als cursos del procés catequètic d'infància que introdueixen a la primera celebració de la Penitència i l'Eucaristia. Es tracta d'un llibre editat en dos volums, un per a cada un dels cursos de catequesi, que inclouen tant els continguts de la fe com les activitats per a la trobada setmanal de catequesi. El títol d'aquest nou llibre, *Amb nosaltres*, és ja un missatge que anuncia una presència salvadora que possibilita tota una novetat de vida. S'hi anuncia Jesús, el Fill únic de Déu fet home, mort i ressuscitat.

El **primer volum** conté dos blocs temàtics: A) Despertar el sentit de Déu; i B) Jesús, la Bona Notícia de l'amor del Pare. El **segon volum**, més sacramental i moral, conté aquests dos blocs temàtics: C) Avui la Bona Notícia ressona en la comunitat reunida per l'Esperit Sant; i D) Una conclusió que és un tornar a començar.

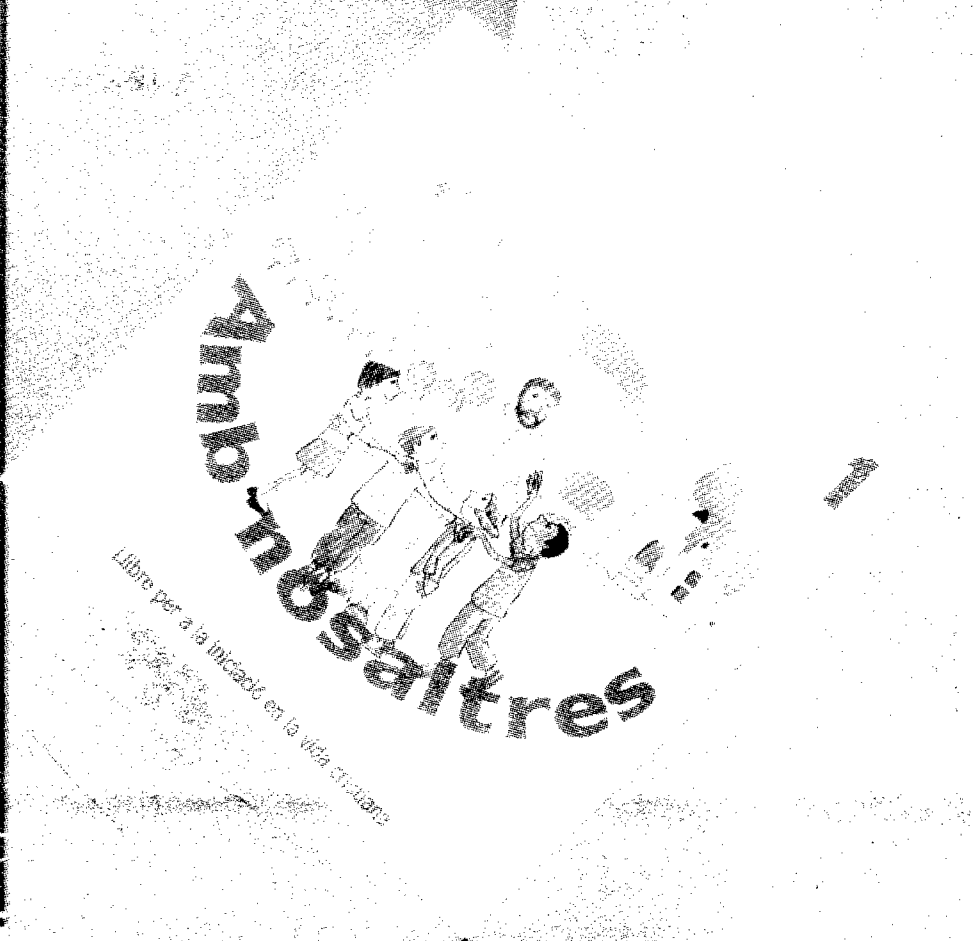
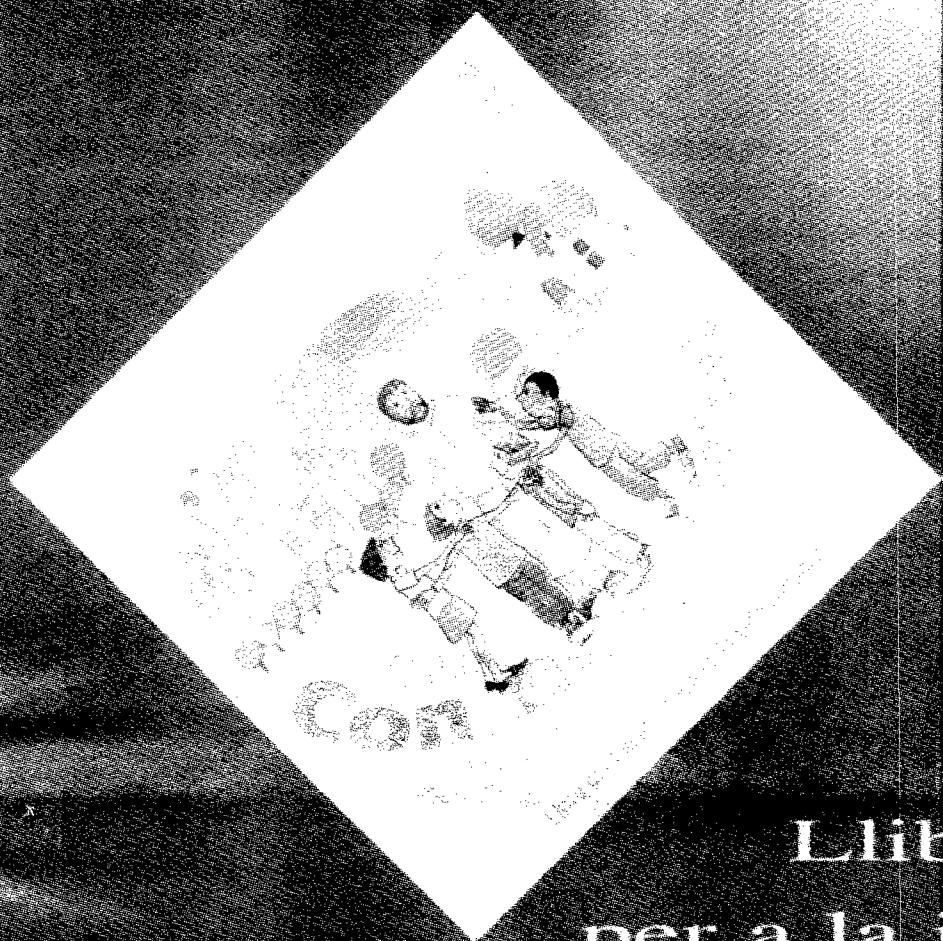
Aquest nou llibre es publica per iniciativa del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears, després de consultar els bisbes respectius. Per això, en la mesura que cada bisbe el proposi com a llibre per a la catequesi en la seva diòcesi, està cridat a ser un instrument de comunió pastoral al servei d'una més gran coordinació catequètica a cada diòcesi i també en el conjunt de les diòcesis de Catalunya i les Illes.

Aquest estiu el llibre *Amb nosaltres* serà objecte d'estudi a les dues Escoles d'Estiu que, com cada any, oferirà el SIC.

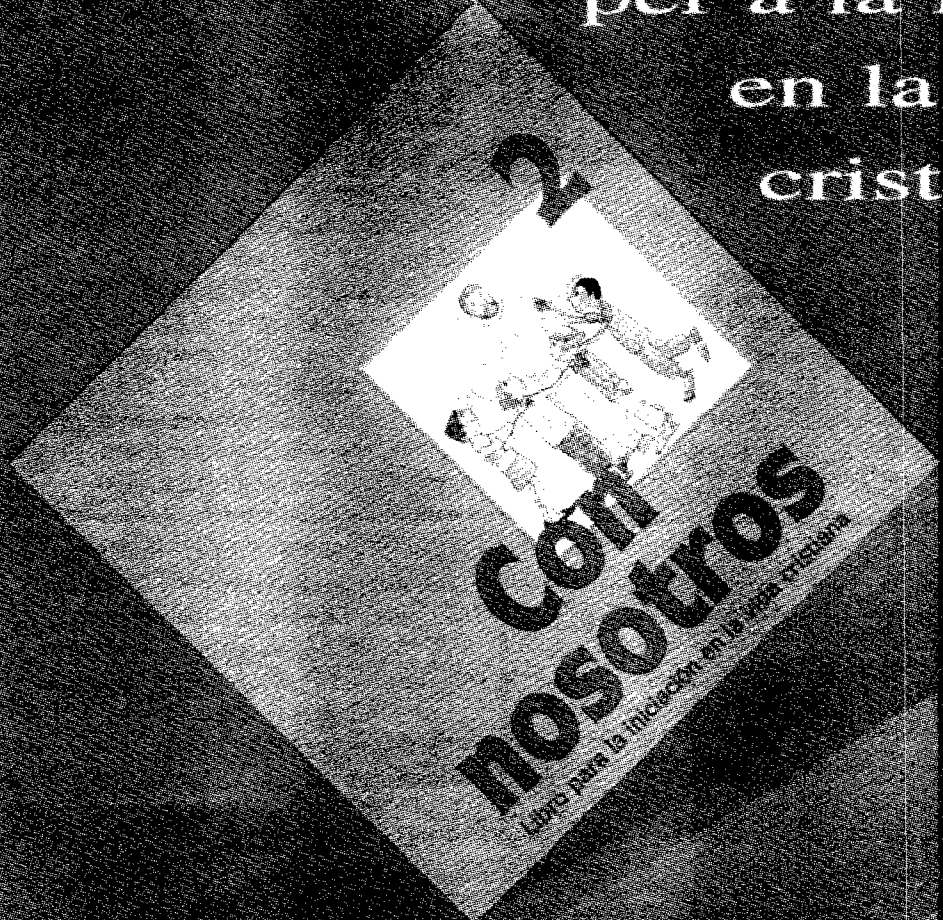

Mons. Xavier Salinas

Bisbe de Tortosa i Bisbe President del SIC

Llibre
per a la iniciació
en la vida cristiana

Secretariat Interdiocesà
de Catalunya i Balears

Urgell

Curset interdiocesà per al títol de professor de religió

LA SEU D'URGELL.— Perquè tots els professors de religió puguin obtenir la corresponent titulació acadèmica, les delegacions diocesanes d'Ensenyament de Lleida, de Solsona i d'Urgell han programat un curset intensiu per a la primera quinzena de juliol al Seminari de Solsona.

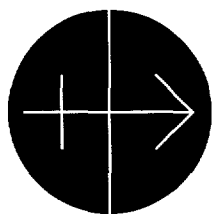
S'ha anat normalitzant la situació dels professors de religió als centres públics d'ensenyament primari. Els professors han obtingut la titulació exigida pels bisbes i ara les delegacions diocesanes volen regular l'exigència de les condicions per fer la classe de religió i ampliar les possibilitats d'obtenir l'especialització prescrita.

Els professors de religió són designats per l'autoritat

acadèmica a proposta del bisbe diocesà que exigeix la titulació acadèmica i «una qualificació personal» d'acord amb els criteris de l'Església. La titulació acadèmica es pot acreditar amb el títol de mestre i 18 crèdits—180 hores de teologia i pedagogia—, o bé amb la llicenciatura o diploma en estudis eclesiàstics o en ciències religioses, atorgat per una facultat o institut, i més de cent hores de pedagogia religiosa.

El curset organitzat per les tres delegacions diocesanes és una oferta per regular la situació o bé suplir qualsevol mancança. Els delegats d'Ensenyament ofereixen el curset intensiu per obtenir la DEI (Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat) i atendre els desitjos dels professors de religió. Els delegats diocesans d'Ensenyament dels tres bisbats han ofert les seves adreces per respondre les consultes sobre el tema.

Antoni Mirabet

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. (91) 725 92 12

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2.ª - 08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Vía Augusta, 6. 08006 Barcelona

MISSES a favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sap que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est no més poden subsistir gràcies als estipendis de Santes Misses que "Ajuda a l'Església Necessitada" fa arribar a aquests vertaders deixebles de Crist avui dia?

COL-LABORI amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, **ENCARREGANT** la celebració de Misses —al mateix estipendi de la seva diòcesi— a través de la nostra associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les **SEVES INTENCIONS**.

● Desitjo que es celebrin
MISSSES per les següents intencions:

.....
.....
.....

Envio Ptes. com a **DONATIU**

Per: Gir ☐ Transf. ☐ Xec ☐

Nom i cognoms:

Carrer i núm.:

C. Postal i Ciutat:

Immigració i diàleg

BALAGUER.— Al bisbat d'Urgell hi ha un nombre significatiu i creixent d'afri-cans que treballen sobretot en la recollida de fruita a les comarques del Segrià, el Pla d'Urgell i la Noguera. Ja fa cinc anys que Càritas organitza classes per als immigrants, els ofereix assessorament i també viu la problemàtica de la religió, l'Islam.

Islam i immigració a casa nostra va ser el tema de la lliçó que Teresa Losada, religiosa de la congregació de les Franciscanes Missioneres de Maria, va explicar a Balaguer el 29 de maig. L'acte, que va tenir lloc a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer, va ser organitzat per Càritas diocesana d'Urgell, amb la col·laboració de Càritas de Solsona i Lleida.

La conferenciant va enumerar les conseqüències que la immigració musulmana ha portat en les relacions humanes, en el camp cultural i religiós. També va analitzar les relacions entre cristians i musulmans i va insinuar els possibles camins de diàleg. Teresa Losada va presentar el plantejament general de la qüestió: «L'emigrant es troba partit entre dos desitjos contradictoris: ser un altre i ser ell mateix.» Està situat entre el canvi i l'arrelament en la pròpia identitat, una autèntica construcció de la personalitat afermada per la continuïtat i afectada per la ruptura.

Losada va descriure les característiques especials de l'Islam a casa nostra: «Aquí es caracteritza per un caràcter propi, fruit de vuit segles de convivència hispanomusulmana (711-1609).» Encara s'acusa una «nostàlgia profunda de l'Al-Andalus», va dir la conferenciant. Els musulmans que són a Catalunya procedeixen de diversos països i viuen l'experiència de la pròpia universalitat. Teresa Losada també va anunciar la seva visió de futur: «La nostra societat s'enfrontarà de forma estable al pluralisme creixent de cultures i religions.» (A.M.)

Lleida

Certamen literari de l'Acadèmia Mariana

■ La convocatòria d'enguany es dedica a la Mare de Déu de Loreto

LLEIDA.— La Pontificia i Reial Acadèmia Mariana de Lleida ha convocat el tradicional certamen literari que es dedica cada any a una advocació

mariana diferent. Enguany s'ha triat la Mare de Déu de Loreto, patrona del poble de Llardecans (el Segrià).

En la categoria de prosa l'Ajuntament de Llardecans lliurarà 250.000 pessetes a la millor història literària i gràfica de la Mare de Déu de Loreto o al millor esquema de treball i guió per a una història literària i gràfica, en català.

S'inclouen també cinc premis en poesia, tots ells dotats amb 100.000 pessetes. El primer és la Flor Natural del bisbe de Lleida, Ramon Malla, a la millor poesia que canti a la Mare de Déu de Loreto, model de família cristiana, en català o castellà. Finalment, es lliurarà un altre premi en poesia, del Reial Aeroclub de Lleida, dotat amb 50.000 pessetes, ja que la Mare de Déu de Loreto també és patrona de l'aviació.

Altres premis són el dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat a la millor poesia que canti la devoció de Catalunya a la Mare de Déu de Loreto, en català; de l'Ajuntament de Lleida a la millor poesia que canti la devoció de Lleida a la seva patrona, la Verge Blanca, en castellà o català; de l'Institut d'Estudis Ilerdencs de la Diputació de Lleida a la millor poesia que canti la devoció de la vila de Llardecans i comarques de Lleida a la Mare de Déu de Loreto, en català, i finalment de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona a la millor poesia que canti a la Verge Maria, Mare de tots els pobles del món, en català o castellà.

Els treballs es poden presentar fins al 31 d'agost a la secretaria de la pontificia i reial institució mariana (c/ Acadèmia, 17, de Lleida).

La diada que Lleida, mitjançant l'Acadèmia Mariana, dedicarà a honorar la patrona de Llardecans tindrà lloc el 3 d'octubre (el 2 se celebra la festa de la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida) amb una missa solemne

La Mare de Déu de Loreto.

a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana cantada per la coral parroquial de Llardecans. Tot seguit se celebrarà al Teatre Principal el Certamen Literari amb el discurs del mantenidor i el lliurament dels premis de prosa i poesia.

Jordi Curcó

El bisbat inaugura la seva web

LLEIDA.— Els internautes poden entrar ja a l'estadística de la diòcesi de Lleida que acaba d'inaugurar la seva pàgina web a Internet (www.paeria.es/reli-gio/bisbat). L'accés a Internet per consultar els serveis diocesans, l'horari de misses, les adreces parroquials, les obres d'art que integren el Museu Diocesà i el mapa actual de la diòcesi es fa a través de la pàgina web de l'Ajuntament de Lleida, ja

que el projecte és obra de l'Institut Municipal d'Informàtica en col·laboració amb les empreses Ideograma 2020 i SVT. Tota la informació s'ha extret de l'anuari estadístic de la diòcesi de Lleida corresponent al 1999, editat últimament.

La diòcesi de Lleida és la tercera que disposa d'aquest servei a Internet, després de l'arquebisbat de Barcelona i del bisbat de Girona. (J.C.)

Antiga devoció

La Mare de Déu de Loreto es venera a Llardecans en una petita església del segle XVIII, aixecada al centre del poble, on rep culte aquesta advocació mariana des de temps immemorials. Diu la llegenda que la imatge la va deixar al poble un soldat que, mitjançant signes prodigiosos, va comprendre que la Mare de Déu s'hi volia quedar. El santuari ha renovat darrerament els accessos amb noves escales i altres treballs de millora com la pintura i bancs nous. Amb motiu de la festa de Loreto, el 10 de desembre passat, el bisbe Ramon Malla va presidir la festa i va inaugurar els treballs de rehabilitació.

El rector, Mn. Daniel Gómez, ha assenyalat que el poble ha rebut amb molta satisfacció la notícia de la convocatòria del Certamen Marià en honor a la seva patrona: «La gent s'estima molt la Mare de Déu de Loreto. Aquell dia farem festa grossa i assistirem a tots els actes que se celebrin a Lleida.» És previst organitzar diversos autocars per poder participar en aquestes celebracions tan arrelades a Lleida mitjançant aquesta acadèmica institució fundada el 1862.

BALCLI'S
SALA DE SUBASTAS

DES DE 1979

932 175 607
932 377 663

**COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

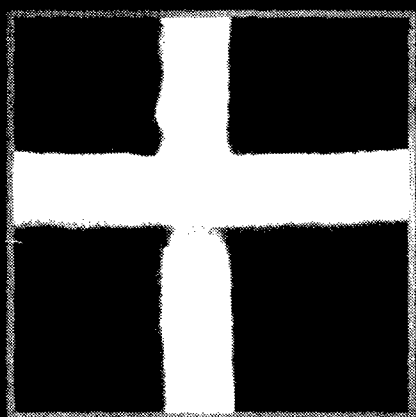
PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARROQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Aquest seu símbol

fa comunicar un cristià amb un altre.

I amb un altre, i amb un altre, i amb un altre, i amb un altre.

Et convidem a formar part de la xarxa de Catalunya Cristiana. Una xarxa per a l'evangelització.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA
T'ajuda a evangelitzar

Cuidar, estimar, integrar

■ Les nostres ciutats i pobles conviuen amb la marginació infantil

BALAGUER.— Tothom haurà sentit a parlar algun cop sobre l'anomenat «quart món». Aquest nom respon a les bosses de pobresa que es troben enmig de l'opulència i del benestar de les societats occidentals. Els nuclis de població catalans tampoc

s'escapen d'aquesta realitat de marginació i de sofriment, que afecta amb més crueltat els infants. Però associacions com Amics de Sant Josep del Molí aposten per un treball d'ajuda a aquestes capes més desfavorides.

«A través de la nostra tasca, procurem allunyar els nois i les noies dels perills que comporta la marginació, com la droga, la prostitució, etc.», explica Gemma Lloret, presidenta de l'associació. Amics de Sant Josep del Molí és una

Treball amb i per als infants

L'Associació Amics de Sant Josep del Molí, des de la seva vessant sociobenefèica, va crear l'any 1992 a Balaguer el Centre Obert Sant Josep, amb la finalitat

La quarantena d'infants que hi pertanyen participen, a més, d'activitats extraordinàries, d'esplai els dissabtes, excursions periòdiques durant els curs i colònies d'estiu. Dins del centre hi ha un seguiment psicopedagògic, sanitari i hi

setmana, com durant l'estiu, Setmana Santa i durant les festes de Nadal. També s'utilitza com a casa de colònies a l'estiu destinada sobretot a grups d'esplai i de parròquies. «Aquí, els nens aprenen a fer el pa, colònia d'herbes aromàtiques, i estan en contacte amb la natura. Per a ells, resulta una experiència molt satisfactòria», remarca la Gemma.

Activitats culturals

Amics de Sant Josep del Molí edita la revista *Molí*, una publicació monogràfica trimestral que, d'una banda, recull les activitats de l'associació i, de l'altra, vol difondre pensament de caràcter humanista, proposant vies de solució als problemes que afecten la societat actual. L'associació, a més, organitza anualment cicles de conferències que tracten temes d'interès humà i social, com la pau, la família, el voluntariat, etc. «Aquest any, a més, estem portant a terme un projecte d'apadrinament dels nens que atensem a la nostra associació. Necessiten un cop de mà per tal que nosaltres puguem continuar ajudant-los», explica la Gemma.

Voluntat d'ajudar

La gent que participa i s'involucra en aquesta associació és gent de formació cristiana, amb vocació d'ajut als més necessitats. La tasca de voluntariat dins d'aquesta entitat resulta molt intensa i gratificant, ja que el contacte humà amb els nens omple moltíssim. «Els fruits que hem recollit amb la nostra tasca es veuen amb els nanos que han passat per aquí. Ara són persones felices, i allunyades del món de la marginació», explica la Gemma.

Gerard Redó

Grup de nens, professionals i voluntaris del Centre Obert de Sant Josep.

entitat sense ànim de lucre, iniciada el 1986, constituïda per un grup de persones sensibles a tot allò que es refereix a l'home en el procés de la seva evolució personal i social. Aquesta associació, que té l'aprovació juridicocanònica del bisbat de la Seu d'Urgell, promou i duu a terme iniciatives socials i culturals que dignifiquen la persona i la motiven al goig d'existir.

«El nostre desig és col·laborar en l'edificació d'una societat més solidària, pacífica i alegre —assenyala Gemma. Volem donar una resposta humana i esperançadora en la construcció d'aquesta nova època de la societat, i ajudar a fer una síntesi històrica i cultural.»

d'ajudar els nens dels sectors més marginats de la ciutat, així com les seves famílies, per tal d'establir una plataforma d'educació sòlida que permeti el desenvolupament d'aquest projecte. Aquest centre, obert de dilluns a dissabte, a nens d'edats compreses entre els 5 i els 16 anys, realitza activitats com repàs escolar, esmorzar, berenar i sopar gratuïts, dutes, jocs, música i activitats lúdiques i esportives, portades a terme per un grup de professionals i voluntaris. «Els nostres nens són realment molt afectuosos, i de seguida agraeixen la tendresa que se'ls demostra, al mateix temps que ells també te n'ofereixen», comenta la Gemma.

giènic. També s'ajuda les famílies d'aquests nens a través de l'atenció social, ja sigui a través de borses de treball, o de donació de roba i d'aliments.

Espai d'esbarjo enmig de la natura

Aquesta associació gestiona, també, la casa de colònies Sant Josep del Molí. L'acollida de grups en aquesta casa, que és un antic molí de farina ubicat al terme municipal de Tartareu —les Avellanes, Lleida—, va ser la iniciadora de la resta d'activitats de l'associació. La funció social se centra bàsicament en l'acollida de grups que es troben en situació de marginació, ja sigui en estades de cap de

**ASSOCIACIÓ AMICS DE
SANT JOSEP DEL MOLÍ**
C/ MUNTANER, 15, 2N
08011 BARCELONA
TEL. 934 531 438

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

IncaVoi

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Kosovars del Maresme

Històries personals d'uns refugiats que veuen lluny el retorn al seu país

La pau ha arribat a Kosovo. No obstant això, els 275 albanokosovars refugiats que es troben a la comarca del Maresme des del mes de maig recelaran de ben segur de la retirada de les tropes sèrbies fins que no s'hagi consolidat del tot aquest procés.

Saben que no es poden refiar de Milosevic. Mentre les forces internacionals decideixen el futur del seu país, una cinquantena de kosovars ja fa setmanes que ha començat a integrar-se a la vida de Calella i la resta es troba provisionalment a l'antic

seminari de la Conreria de Tiana, atesos per la Creu Roja. A Catalunya els refugiats albanokosovars han estat seduïts pel mar mediterrani. A partir d'ara hauran de fer front a tot un procés d'integració sociolaboral que no serà fàcil.

«No em creuré Milosevic fins que no vegi les tropes de l'OTAN dintre de Kosovo.» Lulzim Halimi és un jove de 17 anys que pertany a l'últim grup de 24 kosovars que van arribar el 31 de maig passat a Calella procedents d'El Colmenar. Parlem amb ell al banc de la plaça Bartomeu Barceló, on aquests refugiats aprofiten per passar la tarda prenent la fresca i parlant de la seva terra. Ens trobem davant mateix del número 146 del carrer Doctor Vives, on s'allotgen en els pisos de protecció oficial de la Generalitat.

Halimi vivia a la ciutat de Ferizaj, a 32 quilòmetres de la capital de Kosovo, Pristina. El 30 de març els paramilitars serbis el van obligar a marxar juntament amb la seva família. «Mai no oblidaré aquest atac», confessa, mentre afegeix que la seva casa ha estat cremada com la de Sadik. Després de fer escala a Varosh, la ciutat dels seus oncles, Lulzim Halimi va arribar als camps de refugiats de Macedònia. Dues setmanes més tard la seva família decidia marxar cap a Catalunya. Després de mig mes d'estada a Calella, la il·lusió de Halimi és acabar els seus estudis secundaris i cursar la carrera d'Econòmiques. Però aquest jove de 17 anys té ben clar que ha de començar a aprendre el castellà, trobar una feina i aconseguir uns diners si vol tornar a la seva terra.

Els serveis socials de Calella consideren que la primera fase d'integració de la cinquantena de kosovars que han arribat a aquesta població del Maresme ha estat positiva. El responsable del programa de seguiment d'aquests refugiats, Guillermo Shelling, està convençut que

Bashkim Hysenaj i la seva família.

«s'han sentit molt ben aollits. Somriuen, els veiem contents dins de la seva problemàtica». Shelling, però, també afirma que «viuen encara amb molts interrogants. Es troben immersos en una barreja d'alegria, de desconfiança i de dubte d'un munt de coses. Tenen un gran escepticisme sobre la postura de Milosevic. Una de les incògnites més grans és el retorn a la seva terra».

APRENDRE UNA LLENGUA I UNA CULTURA

La integració sociolaboral d'aquests refugiats passa per l'aprenentatge del castellà i del català. Els serveis socials de Calella ja han posat en marxa un programa d'aprenentatge d'aquestes llengües amb classes de tres hores diàries. Per a la vintena de nens i nenes albanokosovars la participació al Casal d'Estiu serà un bon rodatge per poder escoltar i començar a entendre, ni que sigui amb un traductor, la llengua catalana i castellana. De ben segur serà un magnífic entrenament per aconseguir una escolaritza-

ció més bona al setembre. D'altra banda, cal dir que unes dotze empreses de la zona s'han posat en contacte amb els serveis socials de Calella per oferir diferents llocs de treball als refugiats. Guillermo Shelling confirma que l'Ajuntament ha elaborat un pla d'atenció als albanokosovars a sis mesos vista que, segurament, s'allargarà més temps. Com qualsevol família catalana amb pocs recursos, tots els refugiats de Kosovo disposen de l'ajuda social PIRMI, i l'Institut Català de la Salut els proporciona els medicaments que necessiten. Tots ells coincideixen a assenyalar que Calella i Catalunya els ha tractat molt bé fins ara.

ELS KOSOVARS DE TIANA

Mentrestant, a l'altre extrem del Maresme, els 224 kosovars provinents directament del camp de refugiats de Stankovich de Macedònia són atesos a les instal·lacions de la Conreria per la Creu Roja, que ha desplegat en aquest projecte 122 professionals i 414 volun-

taris. Cobrir els aspectes sanitaris i una bona atenció social han estat fins ara les principals tasques realitzades per aquesta entitat amb els refugiats albanokosovars. La Conreria també ha estat dotada amb una escola bressol i una ludoteca per atendre la cinquantena de nens i nenes fins als deu anys. Per als més grans s'organitzen tallers. Segons la directora de l'Àrea d'Activitats i Serveis de la Creu Roja, Carolina Homar, ara per ara, la prioritat és l'elaboració dels informes socials que són els que permeten identificar els perfils de les persones i la seva professió per tal de poder realitzar posteriorment una integració social i laboral més positiva. Una altra de les tasques on la Creu Roja està esmerçant esforços és en la gestió, d'àmbit europeu, per aconseguir els reagrupaments familiars.

Homar explica que el tipus de famílies dels kosovars són nuclis molt extensos (que poden arribar a més de 30 individus), on la convivència entre cadascun

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

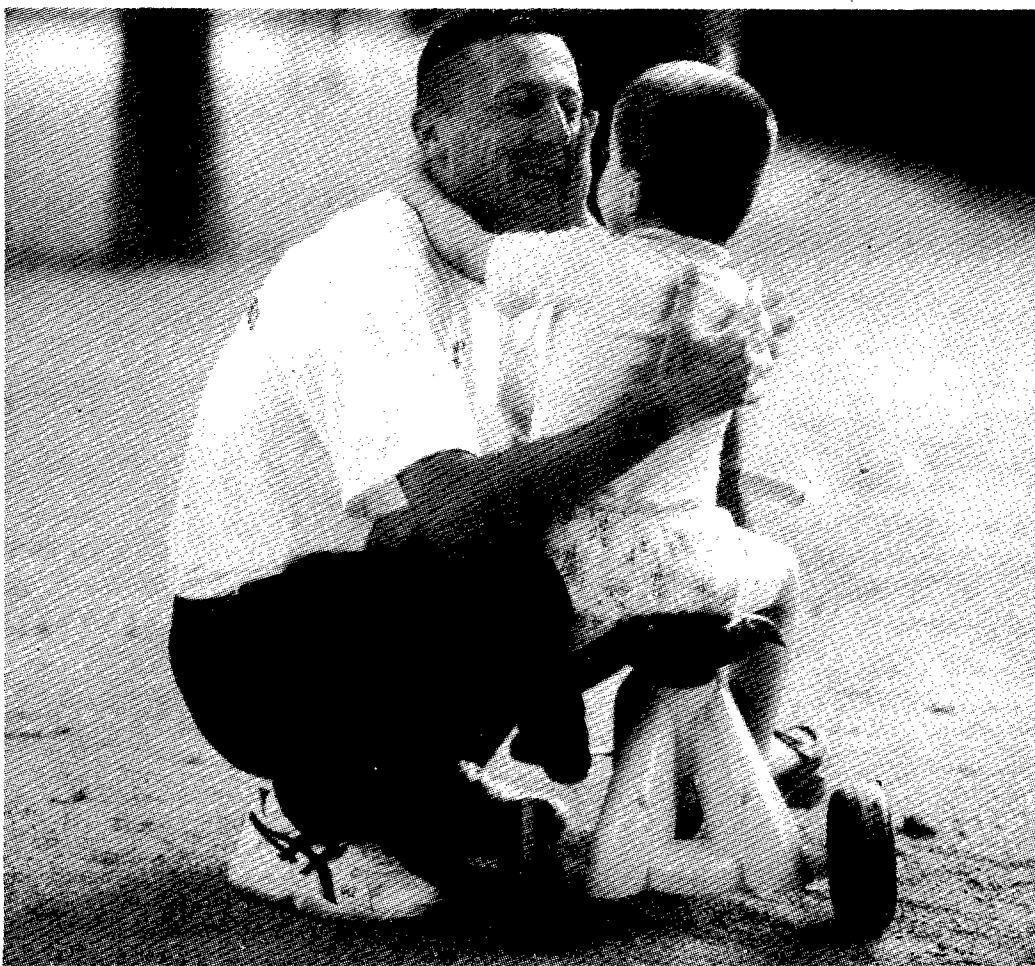
dels membres és molt quotidiana a diferència de les famílies catalanes. Durant aquestes setmanes tot just s'estan acostumant a la dieta mediterrània. La Creu Roja ha dissenyat tot un seguit d'activitats i de programes perquè els albanokosovars de la Conreria entrin en contacte amb la cultura catalana, i res millor que realitzar unes visites als nostres mercats per saber quin és el sistema de compra que fan servir els catalans. No obstant això, el gran repte que té Catalunya en aquests moments amb els albanokosovars és aconseguir la seva integració laboral. En aquest sentit cal apuntar que la majoria dels seus oficis estan relacionats amb el camp, tot i que també hi ha kosovars que tenen carreres universitàries. Aquests tindran el repte de la convalidació i la dificultat de demostrar la titulació sense un certificat en mà que l'acrediti. A la llarga, aquest serà un dels fils a posar a l'agulla...

EL MIRACLE DE BASHKIM: LA VICTÒRIA A LA TORTURA

Una família, una història que il·lustra part del patiment i de les dificultats que han hagut de superar els albanokosovars refugiats. Bashkim Hysenaj només té 27 anys tot i que el seu rostre faci pensar que en té molts més. Ell i la seva dona, Havushe Hysenaj, tenen dos nens, Shpëtim Hysenaj, de dos anys i sis mesos, i Flamur Hysenaj, de tres mesos. La família Hysenaj forma part de la cinquantena de refugiats albanokosovars que es troben a Calella intentant refer les seves vides.

Abans que en Bashkim comenci a explicar com va viure el procés de deportació, no podem ni imaginar què s'amaga darrere del somriure i l'aparença de felicitat que desprèn la presència de Bashkim quan, molt hospitalari, ens convida a entrar al seu pis. No para de somriure mentre respon en llengua kosovar a Sadik, que tradueix a l'anglès les preguntes formulades. Quan l'extranjerista comença a desvetllar l'horror de la seva història al seu company i traductor, aquest s'emociona una vegada més.

Bashkim va ser arrestat a Stimia per les forces policials sèrbies que immediatament el van posar sota un tanc per aixafar-lo. Va tenir sort, va quedar entre les rodes del vehicle militar i va sortir il·lès de la trampa mortal. Però el seu patiment només havia començat. La policia sèrbia l'ingressaria a la comissaria de Stimia i més tard a la de Ferizaj, on seria torturat, lligat, colpejat com un sac de boxa i sotmès a càrregues elèctriques per tot el seu cos. De fet, Bashkim va quedar mig mort. Sadik tradueix el final de la histò-

La tendresa de l'abraçada albanokosovar a Calella contrasta amb el que han patit a Kosovo.

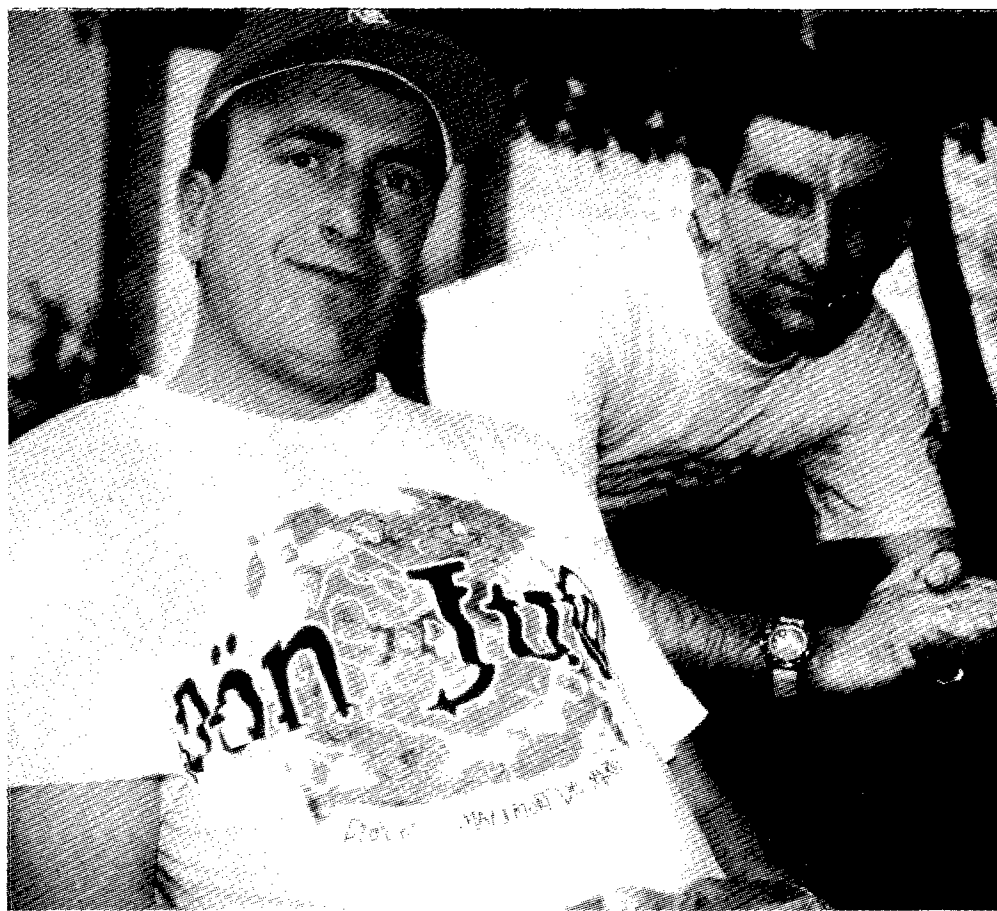
ria en un to de veu que fa posar la pell de gallina i aproxima al patiment de la guerra i la deportació kosovars. Després de l'atrocitat, Bashkim va estar ingressat durant quatre mesos a l'hospital. Encara en veu més baixa i mirant el seu company, Sadik acaba explicant que aquestes tortures han deixat Bashkim impossibilitat per realitzar qualsevol mena de treball.

Jordi Vila

Fotos: Josep Masip

Sadik: «Mai no podrem oblidar el que ha passat»

Finalment tot sembla indicar que la pau ha arribat a Kosovo. «És millor dir que Milosevic ha perdut la guerra. Ell ha estat el vençut d'aquest joc.» Així de contundent s'expressa l'estudiant de cinquè curs de Medicina i refugiat kosovar a Calella, Sadik Bucolli, de 30 anys, a qui veiem en la imatge recolzat darrere del banc juntament amb el seu company Bashkim Hysenaj. L'exveí de la localitat de Gilan ha hagut de veure com la seva filla Viola naixia a l'Hospital de Guadalajara el 6 de maig, lluny de la seva terra. Pensen en el retorn? «Si bé la majoria de nosaltres volem tornar a Kosovo, per molts és impossible. Ens han cremat les cases i ho hem perdut tot.» No obstant això, Sadik encara conserva l'optimisme: «És possible que d'aquí a dos anys les coses hagin millorat. Tenim l'obligació de tornar i treballar per la construcció d'un nou Kosovo.» Podran oblidar el que ha passat? «Mai. A partir d'ara caldrà explicar a les generacions futures tota aquesta barbàrie perquè vagin amb compte i no facin les mateixes errades.» Sadik ens torna a recordar que els albanokosovars han estat vivint esclafats pels

serbis durant un infern de deu anys que els ha allunyat de les escoles, les universitats i de la feina. Sadik no deixa de preguntar-se com és possible que en la nova Europa de la moneda única el poble kosovar s'hagi vist sotmès a aquesta tortura. Bucolli confia que arribin temps millors.

societat

La construcció de la cultura de la pau

■ X Trobada de Barcelona sobre la solució dels conflictes armats

BARCELONA.— El lema de la X Trobada de Barcelona, que van organitzar del 3 al 5 de juny Justícia i Pau i Fundació per la Pau, va ser «Cap a la solució dels conflictes armats». La inauguració d'aquestes jornades va coincidir amb els primers avenços en les negociacions de pau amb el president iugoslau, Slobodan Milosevic, per posar fi a la guerra a Kosovo.

La resolució del conflicte als Balcans, els milers de refugiats, els bombardejors i la intervenció de l'OTAN van ser aspectes que es van comentar al llarg de la trobada. Unes jornades que tenien com a objectiu avançar en la construcció de la cultura de la pau a través de l'estudi de tres conflictes: Bòsnia-Hercegovina, País Basc i El Salvador.

El rector de la Universitat Dr. San José Matías Delgado (El Salvador), David Escobar, va fer una llarga anàlisi teòrica sobre el procés de pau en un conflicte armat. Escobar va atribuir l'origen dels conflictes a «un gran problema estructural que té relació amb el poder». Va considerar imprescindible que per negociar i arribar a un acord de pau «cal no posar condicions». També va afirmar que aquests acords tan sols es poden dur a terme «si són prou concrets per aplicar-los». A El Salvador la pau es va firmar al gener del 1992. Des de llavors, «hem viscut sense guerrilles ni trets, tot i que sí que hi ha delinqüència», va dir.

A més, David Escobar va assenyalar que «sempre hi ha diners per finançar la guerra, però no per finançar la pau». Els set anys de pau a El Salvador no han posat fi, però, a la marginació, les desigualtats i les injustícies. El rector de la universitat salvadorenca va manifestar que aquests processos són lents i que la situació econòmica del país no afavoreix el desenvolupament de la població.

Obstacles a la pau

José Noé Ríos, cònsol de Colòmbia a Barcelona, va resumir els quaranta anys de violència al seu país i els processos de negociació que s'hi han desenvolupat. La conseqüència dels enfrontaments armats entre les guerrilles, l'exèrcit i els grups paramilitars han provocat 18.000 morts i 2.300 segrestos. A Colòmbia hi ha dues guerrilles importants —les Forces Armades Revolucionàries i l'Exèrcit d'Alliberament Nacional—, que van sorgir «com a producte de les desigualtats socials que vivia la població», constata Ríos. «Però des de l'inici de les negociacions del govern, el 1982, fins ara, el conflicte no s'ha resolt.»

Un altre exemple en la solució de conflictes armats és Guatemala, que ha patit una guerra durant trenta anys i que comença ara un lent procés de pau que ja ha trobat obstacles. En el referèndum popular per aprovar les aplicacions de l'acord de pau, la poca participació de la comunitat indígena va fer que guanyés el no. La coordinadora d'Entrepobles, Gabriela Serra, va atribuir l'abstenció al fet que la població no se sent representada.

Mar Ferrando

Dizdarevic: «Per a què han servit els errors de la guerra de Bòsnia?»

En el segon dia del principi d'acord de pau de Belgrad entre el govern serbi i la comunitat internacional per posar fi a la guerra de Kosovo, l'ambaixador iugoslau d'origen bosnià a l'Estat espanyol, Faik Dizdarevic, va recordar l'inacabat conflicte de Bòsnia-Hercegovina. Dizdarevic va dimetir del seu càrrec quan es va desen-

no se'ls ha facilitat el retorn. Amb el president iugoslau, Slobodan Milosevic, i el president croat, Franjo Tudjman, encara en el poder, Dizdarevic considera que mai no es podrà construir una cultura de la pau a la zona.

Segons Dizdarevic, el retorn dels refugiats de Bòsnia s'hauria d'haver fet de manera immediata. «Per què no es va fer? Per què el que s'havia de fer a Kosovo fa deu anys no es va fer?», exclama en referència a la situació d'injustícia i de discriminació que ha patit Kosovo des que Milosevic va suprimir, el 1989, l'autonomia d'aquesta regió amb una majoritària població albanesa. «La situació a Kosovo era molt dolenta i el conflicte es veia venir», analitza l'ambaixador bosnià. Per arribar a aconseguir la pau a Bòsnia i a Kosovo, segons Dizdarevic, cal posar fi als etnonacionalismes, és a dir, a l'aplicació d'una política en què «preval la identitat ètnica de la persona» per damunt de tot.

Els exiliats que retornen al país es troben sense cases on poder viure i sense poder recuperar els seus béns materials. «De les 310.000 persones que han tornat a Bòsnia, només 30.000 han recuperat les seves cases» perquè «el retorn ve condicionat pel lloc on hi ha la teva ètnia majoritària». Un altre punt de l'acord de Dayton que va criticar és la impunitat en què viuen els criminals de guerra. Per a Dizdarevic, la presència de la Força d'Estabilització Internacional per a Bòsnia i la gestió del Tribunal Penal Internacional no han servit per detenir aquest criminals, que ara encara continuen lliures.

Els acords de pau i el pla d'operacions per a la força de seguretat internacional a Kosovo s'ha elaborat basant-se en el model que es va utilitzar a Bòsnia. «Els acords de pau de Belgrad seran bons si s'apliquen al 100%», va afirmar Dizdarevic. «Bòsnia hauria de ser un exemple per evitar que els errors es repetissin», va reclamar. Per a l'ambaixador de Bòsnia, el futur dels Balcans «depèn de si Europa i Amèrica volen una regió estable o un focus de conflicte per desviar l'atenció».

Faik Dizdarevic.

cadenar la guerra de Bòsnia, el 1992, per declarar-se contrari a les idees de Milosevic. Des de llavors, resideix a París on va fundar una associació per ajudar els seus compatriotes.

Tot i que fa quatre anys que a Bòsnia es viu en pau, Dizdarevic va afirmar que «el conflicte no s'ha resolt» i que la guerra encara existeix. 25 milions de refugiats, 300.000 víctimes, el 70% de la població expulsada, regions destruïdes i arrasades. Aquestes dades —resultat de quatre anys de guerra— han retornat a la memòria de molts amb el conflicte de Kosovo.

«Els acords de pau de Dayton firmats a París al desembre del 1995 i que van posar fi a la guerra de Bòsnia no s'han acomplert», va denunciar l'ambaixador iugoslau. «Per a què han servit els errors d'aquella guerra?», es preguntava. En l'actualitat, a Europa hi ha un milió de desplaçats bosnians que han refet la seva vida en els països que els van acollir i als quals

CASA
GAYSERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.Roger de Llúria, 12 i 14
Tel. 933 181 495 - 933 016 731- Fax 934 124 455

L'harmonització de les esferes familiar i laboral

■ Un repte que la societat encara no ha resolt satisfactòriament

TORTOSA.— En el Dia Internacional de la Família es va celebrar en el local Centre de Comerç una taula rodona sota el títol *Conciliació família-treball*. L'alcalde de Tortosa, Marià Curto, va donar la benvinguda a tots els assistents i va recordar que la ciutat havia inaugurat temps enrere un monument a la família, que ha esdevingut un emblema força significatiu.

Jordi Cots, adjunt al Síndic de Greuges, va subratllar que «els temes de la família i de la infància són interdependents, ja que tenen una relació de causa-efecte». El ponent va dir que «ens cal una forta sensibilització sobre aquesta qüestió». Per la seva banda, Ignasi Farreres, conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya, va manifestar que la família és una institució clau i que pot ser considerada com «el paraigua de la infància». I va afegir el següent: «Cal redescobrir la família en el context actual.»

Farreres va comentar l'actual projecte de llei sobre la família. Concretament, va parlar del permís de maternitat, de deu setmanes de durada, que podran ser repartides entre el pare i la mare. Els pares que adoptin fills també podran beneficiar-se'n. Una de les novetats és que es podrà demanar una reducció de la jornada laboral i fins i tot l'excedència per tenir cura de les persones grans malaltes que visquin amb la família.

Anna Mercadé, presidenta de la Fundació Internacional de la Dona Emprenedora, va comentar que el 87% de les dones que treba-

llen fora de la llar «volien un canvi en el tractament laboral». Mercadé va afirmar que avui dia solen viure tres generacions a les llars catalanes: els avis, els fills i els nés. Salvador Cedó, diputat al Congrés per Tarragona, va assenyalar que l'esmentat projecte de llei apareix en un mal moment i va mostrar el seu pessimisme sobre l'aprovació de la llei en la present legislatura. Amb tot, «no és impossible perquè es pot reduir el temps de les esmenes», va opinar.

Paraules molt optimistes es van escoltar en el parlament de Guiomar Amell, presidenta de la Unió de Famílies a Catalunya. «La nostra societat postindustrial —va dir— ha de trobar solucions als problemes actuals de la conciliació entre família i treball i ben segur que les trobarà.» Finalment, Cristina Brullet, professora de la Universitat Autònoma de Barcelona, va informar tots els assistents de com progressa el tema de l'harmonització entre l'esfera familiar i la laboral a tot Catalunya, a la resta de l'Estat espanyol i a la Unió Europea.

J. Blanc i Bahima

La família, el nucli de la societat.

Novetats en el Festival de música de Torroella

TORROELLA DE MONTGRÍ.— Les calorades estiuencques del festival de música de Torroella s'han acabat. Aquest estiu ja es podrà gaudir de l'aire condicionat a l'església de Sant Genís, seu principal del certamen, que ha costat vint-i-cinc milions de pessetes i que a l'hivern servirà de calefacció. Més d'un desmai del públic i incomoditats evidents en els intèrprets han propiciat aquesta decisió, que ha estat finançada per la Caixa de Catalunya i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

El XIX Festival Internacional de Músiques de Torroella comptarà amb música an-

tiga i barroca, recitals i música de cambra, un cicle de joves intèrprets i un curs —el primer— d'instruments de música tradicional catalana. La cantant sud-africana Miriam Makeba serà l'estrella del festival, juntament amb el tenor Jaume Aragall i la soprano Barbara Hendricks. A més, es podrà gaudir del cicle de piano Ricardo Viñes, música de cinema, música clàssica i jazz al carrer. El director del festival, Josep Lloret, és també el director artístic de l'Auditori de Barcelona, càrrec que compaginarà amb la direcció del festival torroellenc.

Miriam Díez Bosch

Temps de solidaritat

SANT BOI DE LLOBREGAT.— Les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús organitzen un camp de treball de l'11 de juliol al 18 de juliol i del 24 de juliol al 31 de juliol. Està obert a persones majors de 18 anys que volen créixer com a creients; relacionar-se amb malalts mentals; fer una experiència de pregària i de relació personal, i conèixer la comunitat de les Germanes del Sagrat Cor. Inscripcions: germana Pilar Urra, c/ Doctor Pujades, 20 - Sant Boi de Llobregat, tel. 936 302 978 i 936 402 400. (C.C.)

ATENCIÓ ANUNCIANTS

Ingredients per fer un bon anunci publicitari

- ✓ Poseu un anunci a les fitxes de "Les Receptes de la Tieta Montserrat".
- ✓ Cada setmana us veuran més de 40.000 persones.
- ✓ El vostre anunci **no té data de caducitat**. Les fitxes es guarden temps i temps.
- ✓ Un preu realment econòmic: només 10.990 ptes.

cultura

«El Sant Sudari és el cinquè Evangeli»

■ Francesc-Xavier Mora Mas ha publicat un llibre sobre el controvertit llenç de Torí

«El Sant Sudari de Torí és autèntic, és el mateix llenç mortuori de Jesucrist», afirma Francesc-Xavier Mora Mas en el seu llibre *La Sábana Santa de Turín: ¿reliquia o tradición?*, publicat a l'Editorial Claret, en la col·lecció Cultura i Pensament. L'autor, doctor en Enginyeria industrial, aporta una nova lectura sobre la datació que el carboni-14 va fer del llenç i sobre la formació de la imatge que s'hi contempla.

Francesc-Xavier Mora Mas, nascut el 1925 a Tragó de Noguera —un poble que actualment no existeix, ja que es troba sota les aigües del pantà de Santa Anna—, ha contribuït amb el seu llibre a aclarir algunes incògnites sobre un dels grans misteris de la cristiandat: l'autenticitat del Sant Sudari. Aquesta és la segona obra que publica; la primera va ser *Revisión de los principios de la física* (1965).

El 1988 el Sant Sudari de Torí es va sotmetre a la prova del carboni-14. Van intervenir-hi tres laboratoris (de nacionalitats nord-americana, anglesa i suïssa) de prestigi internacional i de tecnologia avançada, que van fer la seva feina cegament, és a dir, sense tenir constància de l'origen de la mostra que analitzaven. Els resultats

Francesc-Xavier Mora Mas al seu estudi de treball.

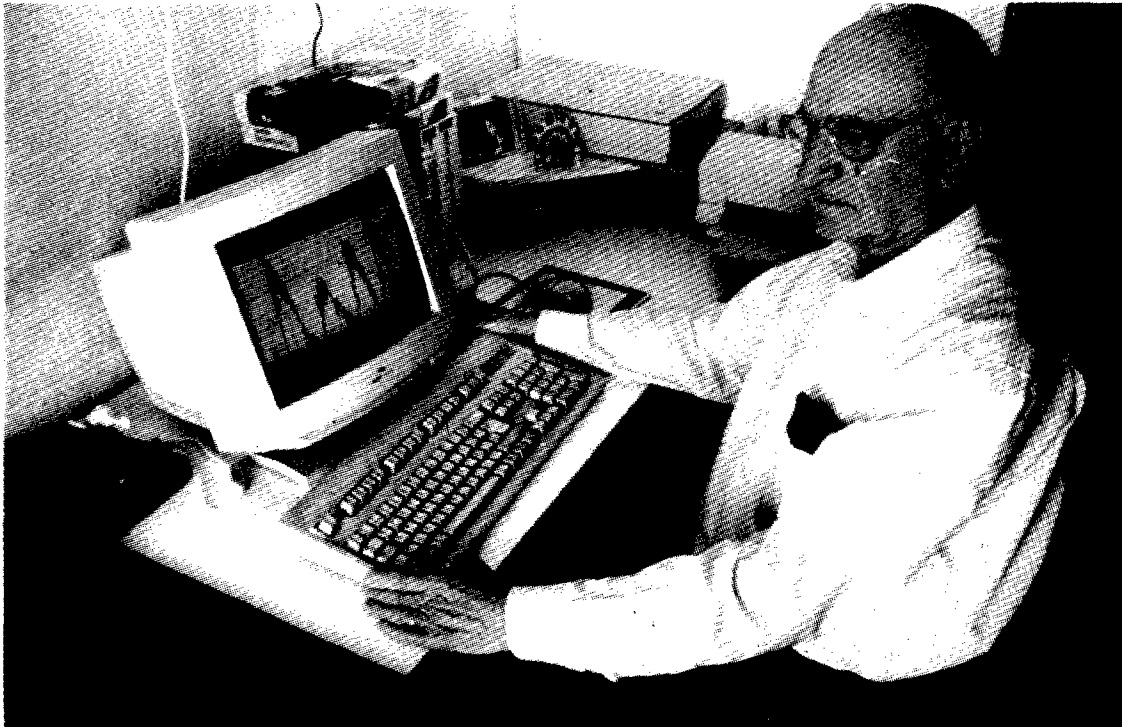

Foto: Juan Lafita

—donats a conèixer en una roda de premsa el 14 d'octubre del 1988— van ser pràcticament coincidents: atribuïen al lli del llenç una antiguitat d'uns 700 anys, en lloc dels 2.000 anys esperats. El Dr. Mora Mas afirma que hi va haver errors científics i metodològics que invaliden les anàlisis i, en conseqüència, els resultats.

«La datació per radiocarboni i espectrometria va fallar estrepitosament perquè es va ometre l'efecte del cicle undecenoic de l'activitat solar que influeix significativament en els materials orgànics elaborats a partir de plantes de vida anual, com el lli», explica l'autor del llibre. «El Sant Sudari —afegeix Mora Mas— es va confeccionar amb lli en un any de mínima activitat solar. Per tant, el mètode del carboni-14 no és vàlid per establir l'antiguitat de materials elaborats amb plantes de creixement anual.»

«La característica més sorprenent del Sant Sudari consisteix en la presència de la imatge del cos d'un home, frontal i dorsal, de mida real. La principal preocupació científica continua sent l'explicació de com s'ha format la imatge, que és un autèntic negatiu fotogràfic», constata el Dr. Mora Mas. Segons l'autor de l'estudi, tota la superfície del cos de l'home en qüestió es va untar prèviament amb un oli vegetal abans de ser dipositat al llenç.

Els àtoms de carboni-14 de la cel·lulosa on hi havia l'oli vegetal es van desintegrar al llarg del temps. «Quan els àtoms es van desintegrar —opina Mora Mas—, la reacció de la transmutació nuclear va resultar modulada per les característiques de l'entorn.» La imatge es va formar, doncs, mitjançant unes reaccions nuclears. No obstant això, l'erudit adverteix que «devien transcórrer uns cent anys abans que la imatge latent aparegués revelada a la tela».

Francesc-Xavier Mora Mas no dubta a qualificar el Sant Sudari —que des del 1694 és en una arqueta situada a la catedral de Torí— com «el cinquè Evangeli». L'autor considera que es pot certificar que realment aquest llenç va embolcallar el cos mort de Jesucrist.

Miquel Àngel Codina

Reaccions nuclears

¿Coneixeu publicitat més llaminera i saborosa que posar un anunci a "Les Receptes de la Tieta Montserrat"?

Truqueu al telèfon 934 905 988 i us n'informarem.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

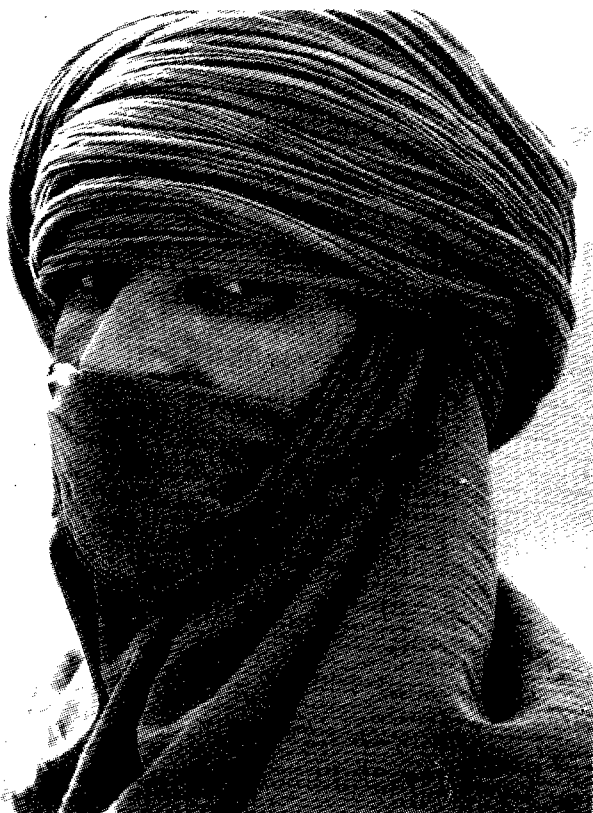
Arrigo Boito, compositor

Itàlia va commemorar el 1968 el 50è aniversari de la mort del compositor Arrigo Boito. En el segell es pot veure un retrat seu i, al fons, un artista que interpreta l'òpera *Mefistofele*. La numeració Yvert del segell és la 1.013. Arrigo Boito (Pàdua, 1842 - Milà, 1918), poeta, compositor i llibretista, va ser educat en els conservatoris de Pàdua i de Milà. Entre les seves òperes més importants, cal destacar *Mefistofele*, que va aconseguir un èxit extraordinari, i *Nerone*, que va deixar inacabada. També va escriure els llibrets d'*Otello* i *Falstaff*, de Verdi, i *La Gioconda*, de Ponchielli.

Exposicions

La bellesa del desert

Home nòmada tuareg.

Sàhara-Tuareg és una mostra fotogràfica de Miquel Petit sobre el desert del Sàhara i els tuaregs, una de les ètnies més enigmàtiques del món, de cultura nòmada, que té com a hàbitat un dels indrets més inhòspits del planeta. Alhora que una proposta artística, aquest recull de quaranta imatges és una oportunitat de descoberta i d'aproximació a la bellesa del desert i a la vida i la cultura dels «homes blaus, amos i senyors del Sàhara». Avui dia, però, la sequera i la pressió dels estats fan que els tuaregs s'integrin progressivament com a població sedentària i que vagin perdent els seus principals signes d'identitat. L'exposició es pot visitar fins al 29 de juny. (MAC)

SAHARA-TUAREG

Sala d'exposicions de la Fundació Caixa Manresa
Plaça Plana de l'Om, 5 - 08240 Manresa

«Friederike B.».

Vida interior

L'obra pictòrica de Barbara Stammel és molt suggeridora. En aquesta exposició, titulada *Caps*, presenta una galeria de rostres d'una gran expressivitat que recorden l'estil expressionista alemany, amb aquells primers plans desmesuradament durs i tràgics, on es representava l'angoixa d'una realitat social aclaparadora. Cadascun dels seus personatges sembla ocultar una petita història personal; una vida indefinida i imprecisa de la qual l'artista mira de retratar-ne els secrets. Cal destacar els olis *Germana I* i *Germana II* (1997), *Friederike B.* (1998), *Susanne B.* (1998) i *Dorment* (1999). La mostra obre les seves portes fins al 27 de juny. (MAC)

CAPS

Museu d'Art Modern de Tarragona
C/ Santa Anna, 8 - 43003 Tarragona

Aromes de primavera

GIRONA.— Tres-cents vint mil visitants és el balanç de la macroexposició que omple durant dues setmanes la ciutat de Girona de flors i d'estrangers. Un muntatge que imagina l'exposició de flors del 2044 i l'obertura de l'espai on hi ha una antiga cisterna han estat dues de les novetats en la darrera edició de l'Exposició de Flors de Girona, una mostra que té lloc anualment el mes de maig a la ciutat dels quatre rius. La mostra *Girona, temps de flors* està concentrada al barri vell i de moment no s'ha pensat a modificar-la, sinó més aviat a redescobrir racons que encara resten per conèixer, com els de la zona de la Mercè. (M.D.B.)

Les escales de la catedral es van omplir de flors.

Foto: Miriam Díez

Creix el fons de llibres de l'Editorial Casals

BARCELONA.— L'Editorial Casals, empresa familiar fundada el 1870, ha adquirit recentment el 100% de l'Editorial Onda. Amb aquesta adquisició, reforça significativament la seva important implantació en el mercat del llibre d'ensenyament, sobretot a Catalunya, la Comunitat Valenciana i les Illes. L'Editorial Onda, fundada fa vint anys, edita obres adreçades a l'àmbit de l'ensenyança i materials complementaris per a l'educació infantil i primària. (C.C.)

TROBADES D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA

Montserrat

Estiu 1999

DIRECCIÓ MUSICAL

I Trobada: 19-24 de juliol
RAÛL MARTÍNEZ

II Trobada: 26-31 de juliol
ANTONI JORQUERA

III Trobada: 2-7 d'agost
MONTSERRAT LLUVERAS

IV Trobada: 16-21 d'agost
MERCÈ CANO

A totes les Trobades,
Instructors adjunts:

ANDREU MARTÍNEZ -
GREGORI ESTRADA

COL·LOQUI

Valoració d'una enquesta

Matrícula:
35.000 ptes.

Informació:
Secretariat d'Animadors de Cant
per a la Litúrgia.
08199 MONTSERRAT (Barcelona) -
El Bages-
Tel. 938 777 766 (de 15'30 a 17'00).
Fax 938 777 762.

Imaginació enlluernadora?

No es pot negar que hi ha moments a la vida en què el desconcert, l'angoixa i la perplexitat són capaços de transformar la realitat fins a extrems insospitats. La imaginació és la «boja de la casa» o si més no, la que fa que la vida s'ompli de visions de neurastènia pura. Marie Darrieussecq és una especialista a donar-nos aquestes versions de la quotidianitat, passades pels alambins màgics de la fantasia més desbordada.

I que a una dona jove li desaparegui el marit, que no torna després d'haver anat a comprar el pa, pot ser un motiu més que suficient per convertir la vida en un malson. Sobretot si aquesta dona, relativament jove, comença a cavalcar per les zones on no se sap on és la realitat, i on comença la ficció.

Naixement dels fantasmes no és un relat intimista, però cal llegir-la d'una tirada —és curta— perquè hom està ansiós que es dissolguin d'una vegada totes les incongruències que es van acumulant a la vida de la protagonista, i tot torni a la normalitat. Però és en va, perquè quan un està embarcat en «la nau dels bojos», com a les velles comèdies del teatre alemany medieval, no té més remei que continuar endavant en la singladura. I això, que d'alguna manera és fàcil, perquè només cal deixar-se portar, d'altra banda resulta un esforç psicològic cansat, perquè no s'avança així com així, quan hi ha tants obstacles, encara que siguin eteris.

Els fantasmes els va creant la protagonista, i l'autora s'hi recrea. Qualsevol element de la realitat encara que sigui vulgar, pot transformar-se en una figura monstruosa, o en un ectoplasma deliquescents, tant se val; el que és cert és que es van acumulant en la imaginació del lector, i s'ha d'avançar obrint-se pas en una selva intrincada de formes

Marie DARRIEUSSECQ,
Naixement dels fantasmes.
Empúries, Barcelona 1999.

que no responen a res, però que atenallen fins al paroxisme.

La protagonista de *Naixement dels fantasmes* no es pot refugiar en l'amistat, o en qualsevol manera d'evasió. La preocupació està sempre present, perquè el marit no apareix. Un fet aparentment trivial com podia haver estat uns minuts de retard, acaba convertint-se en una obsessió que porta a la bogeria. I Marie Darrieussecq ha sabut barrejar la construcció d'un castell encantat i diabòlic del seu interior, en un món que pot tocar amb

les mans, al qual desitja agafar-se, amb el qual desitjaria poder conviure, si fos possible fer fer un gir al que és quotidià, i fer que el malson no fos més que això, un malson.

Amb massa freqüència fets trivials els transformem en obsessives repeticions d'alguna cosa que creïem intuir en un començament, i que no sabem recuperar, dins dels esquemes del sentit comú. Deformem la imatge, i perseverem a mantenir la deformitat, fins a transformar-la en monstrositat, i ens dol haver de reconèixer que ens hem equivocat.

Buscar el marit desaparegut podia haver estat una tasca constructiva, preocupant, però no necessàriament embogidora. Però si analitzem la manera de reaccionar de qui no vol reconèixer que s'embarca en una travessa d'alienació progressiva, reconeixem que la intuïció de l'autora de *Naixement dels fantasmes* no és vàlida només per a la seva breu narració, sinó també per a moltes altres situacions, en què som incapaços de superar els nostres propis fantasmes.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

L'aplec

El 6 de juny, la població de Barberà del Vallès va celebrar el seu primer aplec de sardanes. Aquesta notícia ens fa reincidir en reflexions que ja hem exposat altres vegades.

Ara com ara, l'aplec de sardanes és, sens dubte, la manifestació més important que se celebra amb periodicitat. No tan sols per la quantitat, que fàcilment arriba a deu convocatòries setmanals repartides per tot Catalunya, sinó també per la gran força aglutinant.

L'aplec, que generalment es fa en espais amples, permet convertir-lo en una veritable festa major de la població que el celebra, on els sardanistes poden ballar a pler, però on també hi troben gaudi altres persones que no hi estan directament relacionades, com els infants, la gent del poble, els visitants, els curiosos... Amb una programació adequada l'èxit pot somriure els organitzadors els quals, en tot cas, poden prendre model d'altres aplecs que ja han assimilat aquestes possibilitats.

Celebrem, doncs, el nou aplec de Barberà del Vallès, un membre més en la gran família sardanista, i remarcuem la casualitat que, el mateix 6 de juny, se celebrava el 72è Aplec de Calella, el qual compta amb un nombre més gran de celebracions, a part d'un historial molt important. Cal remarcar que durant molt de temps ningú no pensava a organitzar cap aplec en la mateixa data que el de Calella, per por de l'assistència minsa. Després s'ha entès que el país permet la duplicitat d'altres convocatòries, i amb aquest criteri, el 6 de juny, ha presentat una casualitat curiosa: a Calella de la Costa, es mantenia la tradició, amb el degà dels aplecs, i a Barberà del Vallès es presentava el futur, amb el naixement d'un aplec nou. La nostra felicitació a totes dues poblacions.

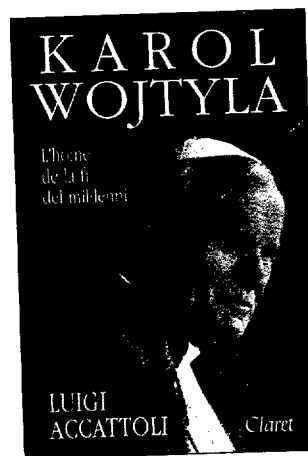
Josep Ventura

Claret

Luigi Accattoli
Karol Wojtyla

La versió catalana d'un bestseller anunciat, publicat a Itàlia el darrer trimestre de l'any passat i que ara tot just comença a aparèixer traduït arreu del món. Aquesta biografia sorprenent de Joan Pau II, al tombant de segle i de mil·lenni —que només podia haver escrit Luigi Accattoli— constitueix una novetat extraordinària del Sant Jordi d'enguany. Luigi Accattoli (conegut ja pels nostres lectors gràcies a la versió catalana del seu preciós llibre "*Quan l'Església demana perdó*") és periodista, expert en temes vaticans, del *Corriere della Sera*. L'autor recorre totes les etapes de la vida de Karol Wojtyla fins a arribar a bisbe i papa, i per tant fins a definir la seva manera tant seva de "fer de papa". Els testimonis personals, els documents recollits tot fent de cronista durant els vint anys de pontificat de Joan Pau II, fets i trobades inèdits, han permès a l'autor d'escriure un llibre de gran efecte i d'agradable lectura.

Festa 17. 352 p. PVP: 2.900 ptes.

Pere Casaldàliga
Encara avui respiro en català

S'ha dit que el català és "un animal que s'enyora". Pere Casaldàliga amb aquest llibre paga tribut a la tradició, i així ho ha volgut fer palès des del mateix títol: Encara avui respiro en català. Només podem esdevenir universals a partir de les pròpies arrels. Si Casaldàliga ha esdevingut universal és perquè no ha renegat mai dels seus orígens. La fe cristiana, en aquest cas, no ha fet sinó il·luminar i eixamplar els horitzons de la seva humanitat.

Daus 86. 192 p.

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es

Més asteroides al sistema solar

Que entre Mart i Júpiter hi ha un «cinturó d'asteroides» és cosa sabuda des de fa molts anys i es troba consignat en tots els textos elementals d'astronomia. El nostre Comas i Solà en va descobrir onze des de l'observatori Fabra. Aquest conjunt de petits planetes ocupa el lloc d'un planeta únic que, segons la fórmula de Titius-Bode, corresponia haver-hi, i s'han interpretat com els components del planeta que no va arribar a formar-se. I més enllà de Neptú ara s'ha vist que també hi ha un altre cinturó d'asteroides, el *Kuiper belt*, del qual Plutó forma part i que presenta interrogants ja mencionats en aquesta pàgina de *Catalunya Cristiana*. Però la cosa no s'ha acabat aquí. A la revista *Nature* dos autors ens diuen que probablement encara hi ha dos cinturons més d'aquest tipus: l'un més a prop del Sol que el planeta Mercuri, a una distància entre 13 i 32 milions de km. I l'altre entre la Terra

i Mart. Com ho saben si no els han vist?

No es tracta d'haver-los observat telescòpicament, sinó d'haver-ne deduït l'existència per ordinador. Han simulat el que va ser l'origen del sistema solar i 20 ordinadors, amb les dades subministrades, han «dit» que hi han de ser. Si no han estat vistos encara, serà per la seva petitesa. El cinturó que més ens afecta és el que es trobaria poc més enllà de la Terra que, segons diuen, serien un miler de cossos d'aquests a unes distàncies de només entre 13 i 45 milions de km del nostre planeta. Això faria que el perill que de tant en tant ens en caigui algun al damunt, hi seria... Però això no és una novetat gran. Estadísticament els astrònoms ja havien trobat que cada 100.000 anys aproximadament cau sobre la Terra un meteorit de la grandària d'un d'aquests asteroides (d'un pes d'unes cent mil tones). Esperem que el pròxim no faci mortaldats.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'electricitat i els homes que l'han investigada

Un dels fenòmens elèctrics que, a més de ser curiosos, han estat després de gran utilitat pràctica, és el de l'efecte fotoelèctric. Ja vam dir (al cap. 16) que va ser descobert casualment per Heinrich R. Hertz (1857-1894), que no li donà importància. Va observar simplement que si incidia llum violeta en el terminal negatiu saltava més aviat l'espurna elèctrica entre dues esferes properes electritzades amb signes oposats. No va esbrinar res més i es limità a consignar el fet. Però quan la cosa va ser coneguda, aviat hi hagué qui en va voler trobar l'explicació. Cosa que no va ser gaire fàcil. És tota una història que haurem d'explicar:

Un estrany comportament de la llum sobre els electrons

El primer físic que en va voler treure l'entrellat va ser l'alemany Wilhelm Hallwachs (1859-1922) que al l'any següent de la troballa ja es posà a fer-ne experiències per veure què hi passava. El fet era que certs metalls en ser exposats a la llum emetien tot seguit electrons. Ara sabem que això no és exclusiu de la radiació lluminosa; també ho poden provocar radiacions electromagnètiques d'altres longituds d'ona. El fenomen, tanmateix, s'anomena efecte «fotoelèctric» (de *foto-*, llum). I la pregunta era: què ho fa que una radiació purament ondulatoria (com era, segons hom creia, l'electromagnètica) sigui capaç d'exercir l'acció mecànica d'expulsar partícules, com són els electrons? Hallwachs no sabé respondre a aquest interrogant; només pogué trobar metalls que presenten la propietat de produir aquest efecte (sodi, potassi...) i poca cosa més. Però, per haver estudiat la qüestió, el fenomen ha estat nomenat per alguns físics, sobretot alemanys, «efecte Hertz-Hallwachs».

L'hongarès Philipp E. A. Lenard (1862-

29 Albert Einstein dóna una explicació de l'efecte fotoelèctric

1947) el 1900 es posà a examinar el fenomen amb més deteniment i el 1902 ja n'enunciava unes primeres lleis: 1a, només a partir d'una longitud d'ona determinada es pot produir l'efecte, i aquesta longitud depèn del metall que s'hi posi; si la longitud és superior (menys energètica) no es produirà l'emissió d'electrons per intensa que sigui la llum incident. 2a, per una mateixa longitud d'ona si s'augmenta la intensitat de la llum augmenta el nombre d'electrons expulsats, però no la seva energia individual, o sigui no es fa més gran la velocitat amb què surten expulsats.

Aquesta segona llei resultava ben sorprenent. Segons la física tradicional la lògica semblava demanar que si augmentava la quantitat d'energia lluminosa s'havia d'augmentar també l'energia absorbida per cada electró i així adquirir més energia cinètica. Però la vessant experimental no donava això. És que hi ha una explicació que no es basa en la física coneguda? On trobar-la?

Einstein proposa una nova teoria de la constitució de la llum

El 1905 la redacció de la revista alemanya *Annalen der Physik* es veié sorpresa per l'arribada de tres articles escrits per un desconegut empleat d'una Oficina de Patents de Berna (Suïssa). Tots tres van ser admesos a publicació per la direcció de la prestigiosa revista científica, tot i que l'autor era un jove sense antecedents que acabava de fer 26 anys. I és que s'hi exposa-

ven temes importantíssims per a la física, i ben raonats. Un era sobre el moviment brownià que establia la base per demostrar l'existència real de les molècules; un altre era una explicació de l'efecte fotoelèctric i el tercer, que titulava *Sobre l'electrodinàmica de cossos en moviment*, era un esbós de la teoria de la relativitat.

Aquests tres articles van ser l'entrada en l'escena del món científic del seu autor, Albert Einstein (1879-1955). Com hem dit, en un d'ells donava l'explicació de com la llum actua en l'efecte fotoelèctric. Aquell jove va intuir una cosa totalment nova i revolucionària: la llum, digué, no és simplement una radiació ondulatoria contínua, sinó que es propaga de manera discontinua, en petits paquets d'energia, com corpuscles (que ara anomenem *photons*). L'energia continguda en cada un d'ells és un múltiple de la constant h de Planck, exactament és fh , sent f la freqüència amb què és emesa l'ona lluminosa. Ara bé, augmentar la intensitat de la llum no és augmentar l'energia dels fotons que la formen sinó només emetre'n en més quantitat. I heus aquí el que passa en l'efecte fotoelèctric: cada electró de la superfície metàl·lica rep l'energia d'un sol fotó, i donar més energia a la llum no és augmentar la del fotó sinó fer que hi hagi més fotons, que tindran tots la mateixa energia si la longitud d'ona amb què són emesos és la mateixa. Per consegüent s'ha de canviar de longitud d'ona, i no d'intensitat, si es vol obtenir més energia en els electrons expulsats.

Aquesta explicació d'Einstein dóna

també la raó del fet que hi hagi un límit de longitud d'ona determinada per començar l'expulsió d'electrons, ja que caldrà una determinada energia mínima a cada fotó per arrencar un electró del seu lloc i només quan el fotó la sobrepassi podrà expulsar-lo bo i donant-li una certa velocitat.

Amb aquesta explicació Einstein demostrà ser molt agosarat. Aplicar la hipotètica constant h de Planck a un fenomen per al qual no havia estat pensada, era d'un atreviment fora mida. Planck l'havia ideada per explicar la radiació del cos negre i només com un estratagema de càlcul per a aquest cas particular, i Einstein suggeria que es tractava d'una propietat fonamental de l'energia electromagnètica en general. I això quan no hi havia enlloc cap dada experimental que fes pensar en tal cosa!

Però Einstein tenia raó. No trigà a comprovar-se. L'experimentació no la va fer ell (que només tenia de laboratori de física, com ell mateix digué, la seva ploma) sinó Millikan, com ja vam dir (al cap. 27). Per verificar l'equació einsteiniana va haver de portar a cap experiments molt fins, fets molt acuradament. Però va arribar a «veure» que l'equació d'Einstein es complia en tot cas. Publicà els seus resultats per primer cop el 1914, i posteriorment, amb més detall, el 1916, bo i afegint-hi un càlcul molt precís que havia pogut fer de la constant de Planck. L'equació era correcta; ja no era una elucubració teòrica sinó una llei que podia deduir-se de fets experimentats. I això havia d'obrir camí a la mecànica quàntica, que tants coneixements nous ha aportat per a la comprensió de la natura.

Einstein va rebre el premi Nobel de Física el 1921, i no pas per la teoria de la relativitat, que és la que el féu més famós, sinó precisament pel seu article sobre l'efecte fotoelèctric que va presentar a *Annalen der Physik* quan només tenia 26 anys.

La claqueta

Al·legat contra la xenofòbia

El protagonista és un noi marroquí de vint anys, Saïd (interpretat per l'actor àrab Noufal Lhafi), que decideix abandonar el seu poble natal, on treballava de forner des dels dotze anys, i emigrar a Europa en espera que la deessa Fortuna l'ompli de dons. Creuar l'estret de Gibraltar en una pastera, de nit, és la seva primera experiència desagradable dins d'una odissea, plena d'esperances trencades, que tan sols acaba de començar. Un cop a Barcelona, on l'espera l'amic i compatriota que el va encoratjar a emprendre l'aventura, Hussein (Marouan Mribti), el descens envairà l'estat anímic de Saïd en descobrir les poques possibilitats que té de prosperar i de trobar una feina digna. Vendre catifes pels carrers o collir maduixes al camp seran algunes de les ocupacions del jove immigrant en el seu periple barceloní.

Saïd aviat s'dona de la duresa de la vida dels immigrants il·legals. Sense documentació se li tanquen moltes portes. Rebuig i menyspreu són dues actituds amb les quals haurà d'aprendre a conviure. És testimoni i víctima de la intolerància i del racisme de la societat en general i dels skins en particular. El noi també viurà una història d'amor impossible amb l'Anna (Núria Prims), una estudiant catalana de periodisme que pertany a un estatus social elevat. Els pares de l'Anna (Jordi Dauder i Marissa Josa) faran tot el possible perquè la seva filla trenqui la seva relació sentimental amb el marroquí.

El missatge de denúncia contra la xenofòbia que traspuen les imatges de la pel·lícula aconsegueix una gran intensitat emocional, gràcies a una posada en escena sòlida i efectiva —es tracta del primer llargmetratge de ficció del prestigiós documentalista Llorenç Soler—, que inclou una estructura narrativa admirable i una excel·lent direcció d'actors, tots ells magnífics. Soler aprofundeix amb saviesa en la psicologia dels personatges; en especial cal destacar la composició rica en matisos de Mercedes Sampietro en el paper d'Elena, una advocada de SOS Racisme.

El guió, que està basat en la novel·la *L'aventura de Saïd*, de Josep Lorman, té l'encert de mostrar una Barcelona real, versemblant, no de cartó pedra. Al llarg de la pel·lícula es fa servir el castellà, el català i l'àrab, tal com s'esdevé en barris plurilingües com el Raval, on té lloc gran part de la història. Es tracta, doncs, d'una obra honesta d'impecable factura tècnica que tracta amb valentia una qüestió sempre candent com és el racisme.

Miquel Àngel Codina

Títol: Saïd, 1998
Director: Llorenç Soler
Intèrprets: Noufal Lhafi, Marouan Mribti, Núria Prims, Mercedes Sampietro, Agustín González, Jordi Dauder, Marissa Josa
Nacionalitat: Espanyola

Mercedes Sampietro i Noufal Lhafi en una escena del film.

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa
per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara

només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

N.I.F.

D.P.

Població

Tel.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de: **CATALUNYA CRISTIANA (Departament de Subscripcions)**
 Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax: 934 902 035

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emeten informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 07.00-07.05 *Mirant Endins* (petit espai de reflexió)
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi* (programa cultural per a tots els públics). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical), a càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Alberto Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (inclou *Mar de Claror*, programa de catequesi)
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Cita Concertada* (espai per a la conversa). Presentat i dirigit per Helena García Melero.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *En Família* (temes al voltant de la família). Presentat i dirigit per Ester Alloza.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

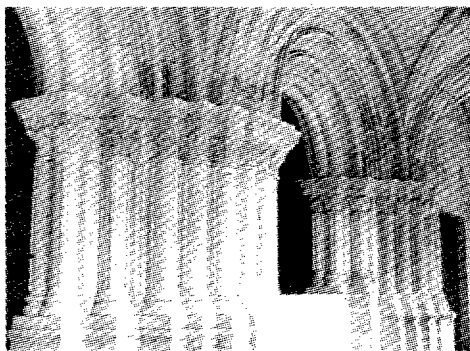
- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
21.00-21.30 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
21.30-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (selecció de musicals). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música de jazz). Presentat per Txell Bonet.
01.30-02.00 *De nou n'heu* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (informació esportiva). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Bojos per la Ciència* (tertúlia científica). Presentat i dirigit per Antoni París i Caterina López.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Ubéda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Biblia i teologia). Presentat i dirigit per Lourdes Vergés i Rogeli Vázquez.
00.00-02.00 *A Cel Obert* (programa de reflexió i pregària). Presentat i dirigit per Montserrat Esteve.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

El programa «Pueblo de Dios» ens ofereix un reportatge del monestir de Sobrado de los Monjes, a mig camí entre Lugo y la Corunya.

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Una Setmana Més*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimarts

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *El Tresor de la Història*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimecres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dijous

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *La Taula de l'Evangeli*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Divendres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.15-22.00 *Senda Sonora*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dissabte

- 09.00-10.00 *Senda Sonora* (repetició)
12.00-12.30 *Una Setmana Més* (repetició)
12.30-13.00 *Diàlegs amb Joan Martí*
21.00-21.30 *Estels Sobre el Principat* (repetició)

Diumenge

- 08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)
18.00-18.30 *Els Nostres Tresors* (repetició)

TELEVISIÓ

Diumenge 20

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.30 *Pueblo de Dios*
«Un monasterio en el camino». En el camí del nord que va a Compostel·la, els pelegrins descobreixen el monestir cistercenc de Sobrado de los Monjes, el primer de l'orde fundat a l'Estat espanyol.
10.00 *Últimas preguntas*
«Doctor Pedro Herrero».
10.25 *Testimonio*
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la Coral del Centre de Caldes de Montbui (Vallès Oriental, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Daniel Gálvez. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa.)
11.15 *Esglésies de Catalunya*

Dilluns 21

- 17.15 *Pueblo de Dios*

Dissabte 19

- 09.20 *Signes dels Temps*
«Cottolengo». La radical opció de servei als més pobres d'entre els pobres. Reportatge testimoni. Altres temes:
—Què fem amb els avis a l'estiu? Debat entre diferents opcions.
—Propostes de turisme religiós.
—Espai Obert amb Jaume Reixach. Comentari de les notícies d'actualitat i crítica de llibres, pel·lícules de cinema i exposicions.
—Reflexió sobre l'Evangeli amb Josep M. Ballarín.
(Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a la 1.30 h de la nit, pel Canal 33.

Cada divendres

- 20.30 *Creure avui*
(Dirigit per Ramon Safont-Tria.)
Creure avui repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres

- 22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Francesc Rosaura).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santorai*; 14.30h, *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.00h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santorai*; 14.30h *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a la Dra. Rosa Maria Sitges, titular de l'ambulatori de Sallent, que marxa al Camerun per ajudar els presoners condemnats a mort i els leprosos; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 19.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge al matí).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.30h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix el programa dimarts a les 2.30 del matí. Les emissores **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) emetran properament aquest programa.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *El significat de l'Evangeli*. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (FM 104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 15.05h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

* L'emissió que es realitza a les 15.05 a **Onda Rambla Girona** és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí.

L'emeten **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 16.45h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.00h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. * **Ràdio Palafrugell** repeteix *La Cova del Country* els dijous a les 2.30 del matí. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) inclouran properament

aquest programa en la seva programació.

Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dilluns 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA programa mensual de 30 minuts que analitza i aprofundeix temes d'interès. Presenten: Anna Estartús i Josep Casellas.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) sense concretar. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) primer dijous 19.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim dissabte 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix aquest espai el primer dissabte de mes a les 3.00 del matí.

PUNT DE TROBADA magazine setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Té les seccions *Dels joves per als joves*, *Costumari Cristià*, i l'últim divendres de mes *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM), **Cope Figueres FM** (88.0 FM), **Cope Costa Brava** (90.3 FM) els divendres a les 15.05.

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.10h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Salt (97.7 FM) *Parròquies de Salt*, dissabte 9.05 matí.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte i diumenge a les 14.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte i diumenge a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.30 a 21.30 *Càritas a la ràdio*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h.

Ràdio Reus-SER (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h.

(Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h.

Ràdio Cambrils (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Xàvier Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO DELTA (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions *Notícies de les parròquies*, *Paraules de vida*, *Notícies de l'Església*, reportatges i entrevistes, ONG voluntariat i comentari de l'Evangeli.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: *Santa Missa*.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

INFORMACIÓ D'INTERÈS
GENERAL

Declaració de renda

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA
Digues a l'Estat què ha de fer amb una part dels teus impostos.

FES UN GEST GRATUÏT
L'Estat aportarà un 0,52% dels impostos que ja pagues.

EXERCIX AQUEST DRET
Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUE EN FARA L'ESGLÉSIA?
Un millor servei pastoral i social.

QUE MÉS POTS FER?
Explica-ho a les teves amistats i convida-les a fer el mateix gest.

gràcies

DEPARTAMENT DE CATALUNYA
GERMANOL

Per demanar lloc, dia i hora per fer de manera gratuïta la declaració de la renda 98 cal trucar al 901 223 344. Recordem que podeu ajudar a l'Església posant una creu a la casella «Col·laborar al sosteniment econòmic de l'Església catòlica».

JUNY ÉS EL MES
CONSAGRAT AL SAGRAT
COR DE JESÚS

Internet

• **VIDA RELIGIOSA.**— www.vidimusdominum.org és el primer punt de trobada sobre la vida consagrada a la xarxa. Ofereix missatges, documents de convents de tot el món i compta amb vuit seccions obertes a tothom, i una altra reservada als membres de l'associació de les cases generalícies de les congregacions religioses.

• **LA MERAVELLA DE LA SEVA OBRA.**— Quan els primers astronautes van tornar a la Terra, els periodistes els van preguntar si havien vist Déu a l'espai: el primer va contestar que no i el segon va dir que «sí, perquè he vist la meravella de la seva obra». Si voleu veure la bellesa que només els astronautes poden veure heu de teclejar la web de la NASA, www.earth.jsc.nasa.gov, on trobareu imatges de la Terra vista des de l'espai. Són imatges que es poden gravar per tenir-les al vostre ordinador.

Barcelona

• **BLANQUERNA.**— Calendari d'actes de graduació als centres universitaris de Blanquerna. Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació (promoció de mestres): **19 de juny**, a les 9.30, Eucaristia a l'església del col·legi Sant Joan Bosco dels salesians d'Horta; a les 11.00, acte de graduació al Palau Olímpic de la Vall d'Hebron. Padri: Sr. Jaume Cela i Ollé. Segona promoció de Logopèdia. Cinquena promoció de Psicologia. Setena promoció de Psicopedagogia i Pedagogia; a les 17.30, Eucaristia a l'església del col·legi Sant Joan Bosco dels salesians d'Horta; a les 19.00, acte de graduació al Palau Olímpic de la Vall d'Hebron. Padri: Sr. José María Mendiuce. Facultat de Ciències de la Comunicació (Segona promoció de llicenciats en Periodisme, Comunicació Audiovisual, i Publicitat i Relacions Públiques): a les 10.30, Eucaristia a la parròquia de Nostra Senyora del Roser; a les 12.00, acte de graduació a l'Auditori. Padri: Lluís Bassat.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **20 de juny**, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics amb Joan Miró (viola) sota la direcció de Joan Palet i Dalmases. El repertori

inclou obres d'E.F. Dall-Abaco, Marcel·lo i temes clàssics de cinema com *Casablanca* o *Doctor Zhivago*. Lloc: c/ Astúries, 83 - Barcelona.

• **TROBADA DE FORMACIÓ.**— El **22 de juny**, a les 19.00, el P. Josep M. Blanquet, s.f., com a preparació per al Tercer Mil·lenni, impartirà la xerrada *Com celebrem la festa del perdó?* a l'església Sagrada Família, c/ Entença, 301 - Barcelona, tel. 934 394 305.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a religiosos del **30 de juny al 9 de juliol**, dirigits pel P. Juan Manuel García-Lomas, s.j., a la casa d'exercicis Sant Ignasi-Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 038 862.

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES.**— Els dies **3 i 4 de juliol** el monestir de Montserrat organitza unes jornades de reflexió per a joves sobre el

VOLUNTARIS DE
LA PREGÀRIA PER
LES VOCACIONS

Jesús diu: «Si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen» (Mt 7:11).

Verge Maria, jove filla d'Israel, ajudeu amb el vostre amor maternal els joves als qui el Pare adreça la seva Paraula: «Segueix-me».

Voluntaris de la pregària per les vocacions, tel. 972 570 439

L'hora de ~~Deu~~ JOVE (noi o noia)...

Disposes de temps? Vols ajudar els germans més pobres?

Vine amb nosaltres. Participa en el nostre

«PROJECTE INTEGRAL D'HUMANITZACIÓ»

BENEFICÈNCIA - CULTURA I ESPLAI - CATEQUESI

Realitzat al Raval i a Sant Adrià de Besòs, en set locals diferents a totes dues zones deprimides.

ACTIVITATS MÚLTIPLES. HORARI A ESCOLLIR, DE DILLUNS A DISSABTE, MATÍ O TARDA. MÍNIM 3 HORES SETMANALS.

PERFIL: Edat: des de 18 anys. Valorem: Discerniment - Capacitat d'entesa - Creativitat - Disponibilitat **Motivació i amor als pobres.**

Camps d'actuació: Monitors i esplai d'infants, treballs d'atenció social, ensenyament, reforç escolar, serveis diversos dirigits a l'educació de valors.

Informació: telèfon 932 039 073, de 9 a 10 matí (Josep)

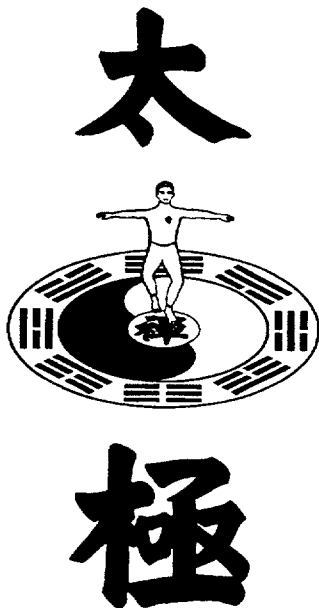
«Veure el que és petit és
clarividència.
Conservar-se dèbil és fortalesa.»

TERTÚLIA AMB PETER YANG:
«MISMIDAD, EL CAMINO Y
LA PALABRA»

Entrada gratuïta el dissabte
19 de juny a les 18.30 hores.

Informació: Tel. 934 562 331.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
Rincón del Silencio
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRI! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpna@ctasa.es

Des del carrer

Pilar Clarasó és religiosa del Sagrat Cor, llicenciada en Filologia hispànica i directora general de l'Escola del Sagrat Cor de Sarrià. En aquest centre es pot cursar Parvulari, Primària, ESO, batxillerats i cicles formatius de grau mitjà i superior. Viu la seva vocació amb alegria i, com explica, «a dins de l'escola es viu la fe d'una manera senzilla, profunda, joiosa i vivencial. Volem instruir en la fe, transmetre-la, comunicar-la i celebrar-la. Convidem als no creients a participar de la nostra fe, i sobretot, volem que la fe dels nostres alumnes no sigui només de paraules, sinó també de fets.

Foto: Pepe Encinas

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El problema no és ara el comunisme...

En el col·loqui que seguí una conferència recent, un dels participants va tenir l'amabilitat de recordar-me—sense que vingués gaire al cas— que el comunisme havia estat condemnat per l'Església i que, pertant l'havíem de combatre. Aquell bon senyor tenia les seves raons, però sobretot, portava el rellotge parat d'ençà d'uns quants anys... Avui, després de l'enfonsament del mur berlinès i de tantes evolucions, el comunisme ja no se'ns apareix com un primer perill. N'hi ha d'altres de més actuals que s'insinuen en el cor dels homes i de les dones d'avui: per exemple —i respectant tot els parers— el de relliscar cap a una concepció

capitalista de la societat que perdi de vista la justícia social com a part integrant del missatge evangèlic.

Es en això que insisteix el Papa, aquests dies, a Polònia: «Escoltem el crit dels pobres. Esforcem-nos perquè a ningú de la nostra pàtria li manqui el pa a taula i un sostre on aixoplugar-se. Que ningú no se senti sol o desemparat», acaba de dir, per exemple a la ciutat d'Elk.

És allionador adonar-se de la gran capacitat de resistència demostrada pels polonesos quan el règim comunista volia imposar-los el materialisme per força. «En canvi, els últims decennis —observa el professor Tadeusz Pieronek, rector de

la Universitat catòlica de Lublin— quan la gent ha pogut comprar, emmagatzemar i consumir... ha iniciat un procés de materialització.» L'enemic exterior i violent fa màrtirs; l'enemic domèstic i afalagador corromp. No són diferents, en aquest punt, els polonesos, de la resta del món occidental. El perill comú de tots és diluir-nos en la bona vida i en el pessimisme inconfessat que la justícia és impossible.

Per això Joan Pau II avui no s'entreté en la condemna del comunisme— com em volia convèncer que fes jo el meu comunicant. Ja va fer-ho amb valentia quan n'era temps. Ara ha dit: «L'economia no ha d'avançar a costa de l'home ni prescindint de les seves necessitats. L'home ha de ser el subjecte i el referent fonamental del progrés.» Hi ha, en aquestes paraules, la denúncia lúcida d'una esquizofrènia perversa: es fa de l'economia una abstracció autònoma de la realitat concreta de les persones. Així molts parlen d'un progrés econòmic —i se'n vanten— mentre dos terços de la humanitat veuen créixer la seva marginació.

El que al Papa diu a Polònia va en la mateixa direcció de l'examen de consciència col·lectiu que ens proposa de cara al Jubileu del 2000.

Ara mateix

«Volem que els alumnes es comprometin en una fe activa»

—Com se sent dirigint un col·legi?

—La veritat és que no «em sento dirigint un col·legi». «Penso» que participo en un projecte preciós en el qual tots som imprescindibles per tal que funcioni bé. En un col·legi se sent créixer la vida arreu. El que «sento» és un agraïment incalculable a aquestes famílies que deixen a les nostres mans el millor que tenen: els seus fills. «Sento» la companyia incondicional de l'Equip educador per crear, per imaginar, resoldre, rectificar, revisar, córrer riscos, distendre, contrastar, posar-nos al dia, corregir, comprendre, compadir, cultivar els valors evangèlics, alegrar-nos, sofrir junts, resar i mantenir una unitat real i conquerida, per tal d'aconseguir —per què no?—, la nostra utopia. «Sento, sentim» sincerament l'ajut de Déu.

—És gratificant treballar amb nens, adolescents i joves?

—Sí, perquè en el nostre cor i en la nostra ment està el futur. Un futur de pau, sense desamor, un futur de justícia, d'harmonia i de transcendència. Tenim a l'abast de la mà el fet d'il·lu-

sionar i comprometre els nens, adolescents i joves per ser universals, positius, senzills, creients, arriscats, professionals, creatius, capaços de comunicar-se, entendre's, compartir i reaccionar davant del mal i de la violència. L'escola és experiència, coneixement i compromís... Aquest treball és gratificant. El dia a dia... suposa posar-ho pacientment en pràctica. Pablo Neruda a *Estravagario* escriu aquests versos, on es potencia trobar els fets positius de la vida com fem nosaltres en l'ensenyament: «Pasa la historia recogiendo / mortajas y medallas... / y pasa... / ; Sintamos los ríos! / ; Quedémonos con la primavera!»

—Com viu la vocació educadora?

—La visc com a membre de la Societat del Sagrat Cor, una congregació educadora fundada per Santa Magdalena Sofia Barat, que al 2000 complirà 200 anys d'història. En el nostre servei d'Església, les constitucions ens exigeixen respostes creatives, per tal que en els nostres col·legis els alumnes s'obrin a la veritat, a l'amor i a la llibertat, descobreixin el sentit de les

seves vides, col·laborin en la transformació del món, visquin l'experiència de Jesús i es comprometin en una fe activa.

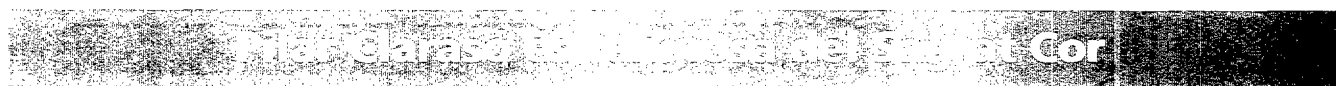
—Als dinou anys, quan va entrar a la congregació, tenia clara la seva vocació?

—«En aquella tarde clara / en aquel mundo sin tacha / elegí: cerré los ojos.» Ho tenia tan clar com diu aquest poema de Pedro Salinas. Als 19 anys estava convençuda de ser religiosa i vaig córrer el risc creient fermament que era una opció per sempre. La veritat és que em va costar molt fer-ho, encara que a l'orde sempre m'hi he sentit molt bé. Va ser un pas difícil, però ha valgut molt la pena. Ho dic des de l'experiència, la vocació cal cuidar-la. Cada dia Déu m'ajuda a avançar i a ser fidel sempre.

—Quina va ser la reacció de la seva família i dels seus amics?

—No em van prendre gaire seriosament perquè pensaven que duraria ben poc i, en canvi, ja he fet les bodes de plata.

Marta Puyol

Postelectoral

Han passat unes eleccions més. Tots hem estat sotmesos al martelleig, sense misericòrdia, de la propaganda electoral. Pesada, repetitiva, buida de sentit. Mancada també de realisme. Abundant en desqualificacions. Amb deixos d'inefable somiositat. Amb frases properes a l'insult, i alguna vegada d'ingènua comicitat... Els que estaven al poder mostrant, magnificant-la, l'obra feta. Els qui volen abastar-lo, explicant els seus projectes. I una i altra vegada el mateix. Aquesta vegada la televisió ha estat el millor cartell electoral.

Però després de la propaganda, ha vingut el resultat. Les urnes han dictat el seu veredict. Enhorabona pels que han guanyat. Resignació pels que han perdut. Uns hauran de demostrar les seves capacitats per dur a terme, honradament, tot allò, o el màxim possible del que han promès, perquè a vegades les promeses van més enllà de la possibilitat. Els altres hauran de resignar-se al paper d'opositor, que no ha de ser un esclat de despit, sinó de bon ànim per col·laborar amb els vencedors en tot allò que sigui possible sense situar-se en un negativisme absurd que, a més de no ser constructiu, no facilita en cap sentit el camí per triomfar demà.

Oriol Camps

Impromptu